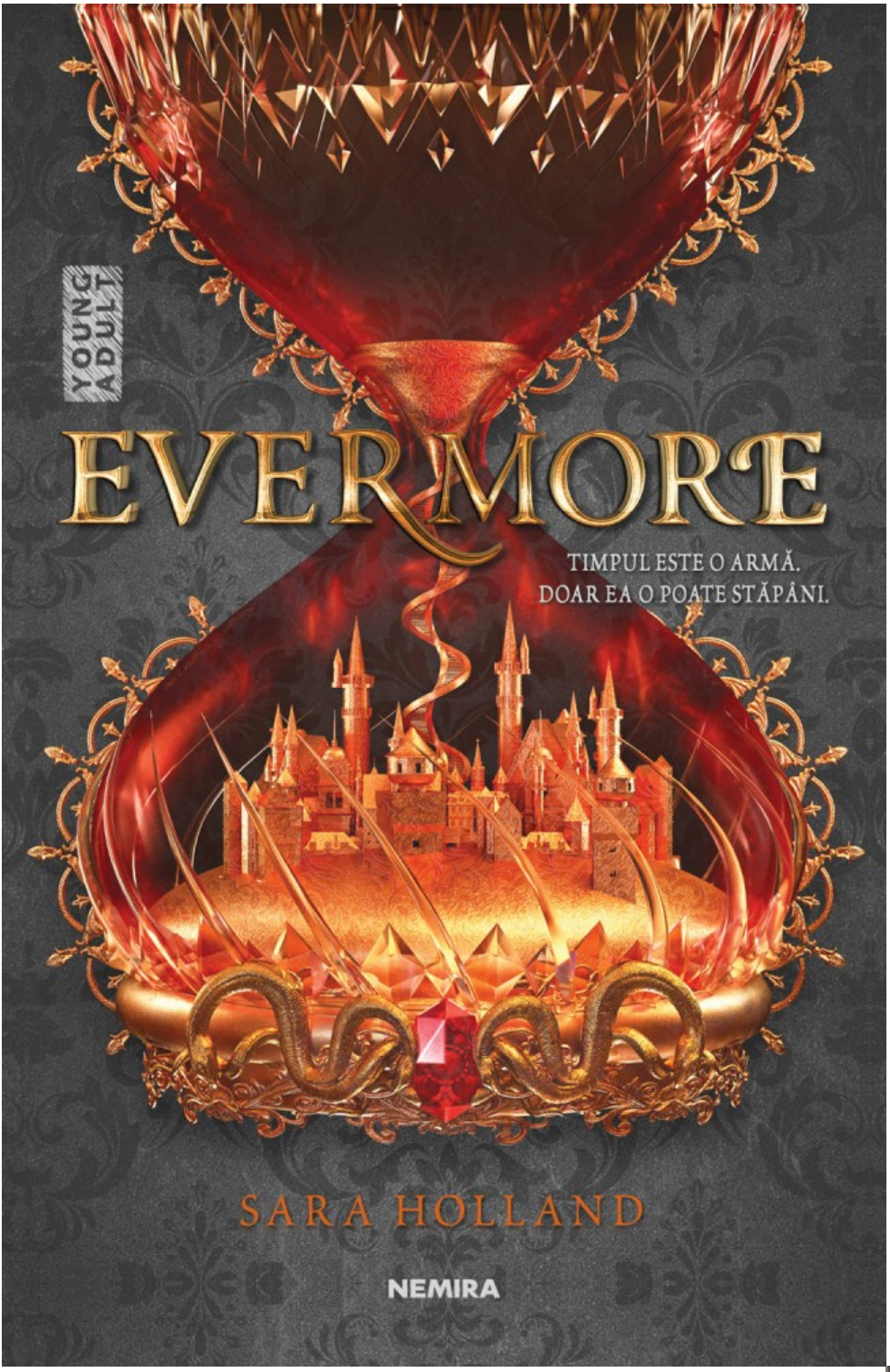
YOUNG ADULT
EVERMORE
TIMPUL ESTE O ARMĂ.
DOAR EA O POATE STĂPÂNI.
SARA HOLLAND
NEMIRA

Sara Holland

Evermore

Traducere din limba engleză de
Tiberiu En ache

NEMIRA

Coperta: Jacket art © 2019 by Billelis
Jacket design by Jenna Stempel-Lobell
Prelucrare copertă: Alexandru CSUKOR
Redactor: Roxana POPESCU
Tehnoredactor: Stelian BIGAN

Lector: Dan SOCIU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
Holland, Sara
Evermore / Sara Holland; trad, din lb. engleză: Tiberiu Enache. — Bucureşti: Nemira Publishing House, 2020
ISBN 978–606–43–0950–1
I. Enache, Tiberiu (trad.)
821.111

Sara Holland
EVERMORE
Copyright © 2019 by Sara Holland.
All right reserved.

© NEMIRA, 2020

Tiparul executat de ARTPRINT SRL
Tel: 0723.13.05.02, e-mail: office@artprint.ro

Orice reproducere, totală sau parţială, a acestei lucrări şi închirierea acestei cărţi fără acordul scris al editorului sunt strict interzise şi se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978–606–43–0950–1

Pentru fraţii mei: Rachel, Ben şi Hannah
Abia aştept să văd unde vă vor duce călătoriile voastre.

„Vrăjitoarea a văzut o umbră argintie care s-a înălţat din trupul nimicit al Alchimistului şi a zburat deasupra Pământului, prea repede ca să poată fi urmărită. În strălucirea argintie, se vedea ceva de un roşu-închis, care pulsa. Vrăjitoarea şi-a dat seama prea târziu că Alchimistul o înşelase – îi furase inima.”

Din *Istorii Clasice din Sempera,*
Mitul Alchimistului şi al Vrăjitoarei

„Dar dacă Alchimistul nu a murit, de fapt, ci a găsit o modalitate de a trăi?”

Din notiţele personale ale lui Liam Gerling

Vrăjitoarea

În seara asta, voi transforma sângele Alchimistului – sângele lui Jules Ember – într-o armă.

Sunt într-o cameră de sub sălile de bal şi balcoanele din Shorehaven. Un creditor de timp se mişcă în cealaltă parte a camerei, transpirând în timp ce amestecă prafurile de pe masa lui de lucru. E ultimul dintr-un lung şir de creditori de timp şi l-am însărcinat să-l ademenească pe Alchimist din ascunzătoarea lui. Toţi au eşuat până acum; toţi au murit din cauza asta. Dar ceva îmi spune că, în seara asta, totul va fi diferit.

În aer pluteşte pericolul. Plutesc şi nişte perspective măreţe.

Oamenii din Sempera sunt lipsiţi de creativitate în ceea ce priveşte timpul lor preţios, fier-sângele lor. Când nu îl beau precum bestiile, îl risipesc pe flori ca să înflorească sau îl aruncă în foc ca să se încălzească în timpul iernii.

Fier-sângele potrivit ar putea da foc întregii lumi.

Când creditorul de timp a înclinat fiola cu sângele lui Jules Ember în micul lui cazan, lumina a străfulgerat camera, de parcă nu eram atât de departe sub pământ, de parcă ziua a venit dintr-odată mai repede. Cenuşa şi mizeria se umflă în jurul meu înainte ca bubuitura să ne doboare din picioare pe amândoi. Preţ de o clipă, parcă zbor. Mă gândesc la lume ca la o piele de animal, întinsă pe o tobă de război, aşa cum îmi amintesc de acum multe secole. Cineva parcă tocmai a tăbăcit-o.

Chiar şi atunci când mă lovesc cu spatele de podea, sângele îmi cântă triumfător. O imagine îmi

arde în spatele pleoapelor: un câmp de flăcări, conturul unui oraş în ruină, cu o rezonanţă tristă: *Crofton.*

Râd singură în timp ce mă clatin pe picioare. Creditorul de timp zace întins pe podea, aruncat acolo în urma impactului, respirând ca un peşte.

— Deci chiar *eşti* tu, murmură el.

Adevăratul meu nume, *Vrăjitoarea,* i se stinge pe buze.

Dar asta nu contează. În vasul de bronz e un lichid schimbător, strălucitor, care produce o lumină slabă. Fără culoare, dar totodată în toate culorile, magia e greu de privit direct de un om. Bărbatul care se stinge la picioarele mele a creat-o din cele mai bune diamante din Sempera şi doar un an de fier-sânge pe care scumpa de Jules Ember l-a lăsat în urmă, în Everless.

Duc micul vas la buze şi beau din timpul Alchimistului. Doar un pic.

Am planuri şi pentru restul poţiunii.

Durerea mi se încleştează în gât.

Respir, vie, prinzându-mă de marginea mesei, în timp ce corpul meu slab tremură. Aştept ca timpul să se coaguleze într-o mie de pumnale, aşa cum s-a întâmplat în seara aia în Everless, atunci când am realizat în sfârşit cine era Jules Ember în trupul şi în inima ei. Aştept ca timpul ei să se lupte ca să iasă afară din mine, de parcă ar fi ceva viu.

Asta nu se întâmplă. În schimb, puterea pune stăpânire pe mine.

Energia străbate camera, magia aşteaptă să fie deblocată şi eliberată în fiecare particulă din lume, mârâind ca o haită de câini sălbatici.

Vărs câteva picături din lichid într-o sticlă verde-închis ca să îi maschez conţinutul strălucitor de

diamante.

La suprafaţă, îi dau sticla lui Ivan Tenburn, un băiat din Everless. Îi este frică de mine acum; o ţine ca şi cum ar urma să îl muşte. Foarte bine. Am nevoie ca el să fie atent. Creaţia noastră trebuie să ajungă intactă în Crofton.

Acolo mi-l va aduce pe Alchimist.

— Fă-mi un foc, i-am şoptit în ureche lui Ivan.

CĂTRE CETĂŢENII DIN SEMPERA

ANUNŢ cu privire la capturarea lui Jules Ember din Crofton – ucigaşa Primei Regine, ultima salvatoarea Semperei, Doamnă a Secolelor – şi a lordului Roan Gerling, preaiubit fiu al lordului Nicholas Gerling şi a lui lady Verissa Gerling, frate devotat al lordului Liam Gerling.

Se acordă o recompensă în valoare de cinci sute de ani în fier-sânge pentru capturarea în viaţă a criminalei şi predarea acesteia către soldaţii reginei Ina Gold.

1

Când mă trezesc, mâinile îmi sunt pline de sânge.

E doar o iluzie creată de lumina lunii şi de umbrele mişcătoare. Cu toate astea, îmi şterg frenetic mâinile de mantia umedă, ca şi cum un simplu gest ar putea şterge roşul care mi-a pătat memoria.

Stau într-un colţ al magaziei prietenei mele Amma, chiar la marginea oraşului Crofton; dinţii îmi clănţăne mai mult de frică decât de frig. Din coteţul lor, cele trei

găini are mătuşii sale cotcodăcesc încet la mine. Ploaia de primăvară loveşte uşor acoperişul. Când eram mică şi stăteam în braţele lui Papa, zgomotul ploii era ca un cântec de leagăn – cânta despre o viaţă nouă, despre grâul care urma să fie recoltat în curând, frământat şi apoi transformat în pâine în cuptorul de piatră încinsă. Ploaia mă cufunda în somn, blândă şi reală precum vocea unei persoane dragi.

Acum se aude ca un tambur slab, un zgomot ce devine din ce în ce mai puternic cu fiecare rafală de vânt. Sunetul morţii care se apropie.

Silueta oraşului Crofton m-a făcut să ies din pădure – linia întreruptă a acoperişurilor în contrast cu cerul, imagine pe care am mai văzut-o de multe ori înainte. Cabana noastră este la doar zece minute de mers pe cărare, îmi dau seama, apoi simt o urmă de amărăciune când îmi amintesc că nu ne mai aparţine nici mie, nici lui Papa. Aş da în schimb toată splendoarea şi luxul din Everless pentru încă o seară petrecută cu el, lângă foc. Dar până şi Everless este pierdut pentru mine – prima mea casă adevărată este acum interzisă pentru totdeauna.

Nu am vrut să mă opresc după ce am fugit din Everless, dar când am zărit magazia familiară într-un câmp arat recent, nu m-am putut abţine. Picioarele mi se mişcau singure. Ca şi cum, ascunzându-mă în acest întuneric familiar, aş putea întoarce timpul înapoi, săptămâni şi luni întregi, anulând tot ce s-a întâmplat.

Să-mi iau la revedere de la Amma, dacă aveam noroc.

Asta a fost cu câteva ore în urmă, în toiul nopţii. Sunt soldaţi care mă caută. Jules Ember, ucigaşa reginei. I-am auzit uneori, strecurându-mă prin vegetaţie şi rupând crengi în graba mea, oferindu-mi

mereu suficient timp cât să caut adăpost într-o peşteră sau în scorbura unui copac. Acum sunt aici; acum sunt în siguranţă…

Ceva *trosneşte* afară. E destul de zgomotos încât să-l pot auzi pe lângă zgomotul ploii şi a tunetelor îndepărtate.

Îmi apropii ochiul de o fisură din vechile şipci ale zidului de care mă sprijin, temându-mă că un soldat sau un sângerat rătăcit va da peste ascunzătoarea mea. Nu sunt sigură ce ar fi mai rău. Un sângerat care ar rătăci prin pădure mi-ar tăia cel mai probabil gâtul, mi-ar bea toţi anii pentru el însuşi, fără să se mai sinchisească să se uite la faţa mea. Dar un soldat m-ar pune în lanţuri şi m-ar târî înapoi la palat într-o căruţă de închisoare. Se pare că nu contează. Afară văd doar copacii mişcaţi de vânt, ramurile lor îndoindu-se în braţe umbroase, care par să arate spre mine, şoptind:

Criminala! Alchimistul!

Înghit în sec. Preţ de o clipă, pot să jur că văd chipul fetei care m-a vânat în coşmarurile din copilărie, silueta ei fiind vizibilă printr-o străfulgerare. Ochi palizi de animal, care poartă bunătatea precum o mască. Păr negru precum cerul nopţii. Dinţi albi ce afişează un rânjet.

Când eram copil, Papa mi-a spus că visele mele nu mi-ar putea face niciodată rău, dar a minţit. Acum două săptămâni, fata a ieşit din coşmarurile mele şi a păşit în lume.

Caro. Vrăjitoarea. Inamicul meu mai vechi.

Inspir. Expir. Îmi închid pleoapele, încercând să îmi calmez respiraţia agitată şi ascult ploaia care *loveşte* constant acoperişul. Îmi duc genunchii la piept şi îi îmbrăţişez, permiţând sunetului să umple întunericul din jurul meu, dar asta nu poate desface nodul de

anxietate ce mi se formează în piept. În pădure, îmi puteam ignora frica. Să o dau la o parte şi să îmi las atenţia să fie acaparată de sarcina actuală: mergi, vânează, ascunde-te. Să ajung în Ambergris, oraşul-port unde o navă aşteaptă să mă ducă departe de tărâmul Semperei, la aranjamentul lui Liam Gerling.

Dar acum, când sunt aici, cum aş putea pleca fără să îmi iau la revedere de la Amma?

În fiecare zi după ce răsare soarele, ea se întoarce aici pentru a strânge ouă pentru micul ei dejun şi al Aliei, sora ei mai mică. Curând, mă va descoperi şi nu pot face altceva decât să aştept: să văd dacă vechea mea prietenă va ţipa când mă va vedea, dacă va fugi spre soldaţii care, cu siguranţă, patrulează prin Crofton în fiecare moment din zi şi din noapte, sperând să mă găsească.

Exact în secunda în care mă gândesc la asta, uşa se deschide. Mă aşteptam, dar frica îmi sfâşie corpul şi capul îmi zvâcneşte cu putere.

Silueta Ammei stă în cadrul uşii, cu o pătură peste umeri şi un coş de paie pe un braţ. Arată bine, iar bucuria se aprinde imediat în mine la vederea obrajilor ei roşii. I-am dat fier-sângele pe care Liam Gerling mi l-a trimis în secret, după ce Papa a murit chiar în faţa porţilor din Everless. Speram ca punga grea de monede să o ajute să clădească o viaţă mai bună pentru ea şi pentru Alia.

Prietena mea îşi trece o mână peste ochii bulbucaţi când intră, apoi mă vede şi îngheaţă.

Aş vrea să mă ridic în picioare, dar sunt şi eu îngheţată. Mă uit la Amma, încercând să pun în ordine cuvintele care îmi zboară prin cap, dar ea vorbeşte prima.

— Jules? întreabă ea.

— Amma.

Vocea îmi răguşeşte când îi rostesc numele, căci nu am mai vorbit în timpul săptămânii pe care am petrecut-o în pădurea dintre Crofton şi domeniul Gerling. Pun o mână pe perete şi o folosesc ca să mă ridic în picioare, clătinându-mă, dar nu fac niciun pas spre ea. Nu încă. Nu până nu sunt sigură că nu va fugi de mine, ţipând.

Gura Ammei se deschide, apoi se închide, şocată. Într-un final, îmi şopteşte:

— Te rog, spune-mi că nu tu ai făcut-o.

Nu trebuie să îmi spună ce vrea să zică prin *ai făcut-o.* Vestea crimelor mele s-a răspândit în fiecare colţ al Semperei. Că l-am sedus pe Roan Gerling în timp ce eram servitoare în castelul din Everless şi m-am folosit de el ca să am acces în camerele vizitate de regină. Apoi, i-am tăiat gâtul lui Roan şi am înjunghiat-o pe regină în inimă.

— Nu am făcut-o eu, îi spun cu o voce răguşită, pledându-mi cauza. Nu am făcut-o, Amma.

Amma rămâne stană de piatră în tocul uşii, privindu-mă insistent cu ochii ei rotunzi şi strălucitori. Apoi, face un pas precaut spre mine, intrând într-o baie de lumină ce scapă printr-o gaură din acoperiş. Tremură.

— Atunci ce s-a întâmplat? Cine i-a ucis?

— Numele ei e Caro, i-am spus cu o voce uşor oscilantă, cu toate că am repetat acest discurs în mintea mea.

E greu să îi pronunţ numele, ca şi cum însuşi cuvântul e o piatră care mi s-a blocat în gât. Toţi din Sempera mă consideră o ucigaşă. Stau neajutorată şi tremur în faţa Ammei şi îmi dau seama că am nevoie de cineva care să mă creadă. Am nevoie ca *Amma* să

mă creadă.

Dacă prietena mea nu vede că sunt aceeaşi Jules pe care o ştie dintotdeauna, dacă nu vede cine sunt cu adevărat, cred că voi fi distrusă.

— Caro era servitoarea reginei, adaug eu, încercând să îmi păstrez vocea. Ea a ucis-o pe regină şi pe Roan şi a aruncat vina pe mine. Acum toată lumea crede că sunt vinovată.

Aproape că spun *Toată lumea cu excepţia lui Liam Gerling,* dar mă opresc.

Amma clipeşte şi apoi închide uşa magaziei din spatele ei. Inima îmi stă în loc în timp ce lampa ei aruncă umbre pe pereţii magaziei.

— De ce? şopteşte ea cu o faţă palidă. De ce l-ar ucide servitoarea reginei pe Roan?

Ochii mi se aprind brusc, cu înverşunare.

— Nu ştiu, mint eu, reprimându-mi lacrimile care ameninţă să se verse. Se spune că are flerul lui lady Gold. Poate Caro chiar crede că va fi mai puternică dacă Ina va deveni regină.

Îmi doresc cu disperare ca această afirmaţie – acest adevăr parţial – să fie de ajuns. Pentru ca linia dintre sprâncenele lui Amma să dispară şi tensiunea din umerii ei să se destrame. Dar, pe măsură ce încreţitura de pe chipul ei şi tensiunea rămân, îmi dau seama cât de nesăbuită este speranţa. Amma a fost întotdeauna în stare să îşi dea seama când mint, încă de când eram mici, iar minciunile mele erau despre supă vărsată şi păpuşi stricate.

— Se spune despre tine că eşti o vrăjitoare. Că numai o vrăjitoare ar putea ucide pe cineva atât de puternic precum Regina Semperei.

Vocea Ammei este şoptită.

Stomacul mi se inundă de frica ideii de a-i spune

adevărul: sunt străvechiul Alchimist, ticălosul Alchimist, renăscut. Mă pregătesc, respir adânc.

— Îţi aminteşti poveştile pe care obişnuiam să le spunem? Despre vulpi şi şerpi?

Ochii Ammei clipesc.

— Cred că da.

Mai mult pentru a câştiga timp decât orice altceva, bag mâna în geantă. Amma tresare puţin şi îmi urmăreşte mişcările cu privirea. Ignor mica durere pe care mi-o provoacă.

Cu mişcări lente şi constante, îmi scot jurnalul învelit în piele, pe care l-am furat din seiful de la Everless. Cartea pe care mi-o amintesc din copilărie, pe care am lăsat-o în urmă atunci când am fugit cu Papa de pe domeniul Gerling, era plină de poveşti şi de desene despre care, la început, credeam că sunt doar mâzgălelile unei fetiţe. Asta până când Papa a murit încercând să-l recupereze, în speranţa că va putea păstra în siguranţă informaţiile din el, protejându-mă pe mine de Vrăjitoare, cel mai vechi inamic al meu. Acum, mi se pare că îmi încălzeşte mâinile, plin de cunoştinţe şi secrete, mai mult de atât, fiind o legătură cu castelul care păstrează atâtea amintiri de-ale mele în interiorul zidurilor sale.

Ai avut dreptate, Papa. Eram în pericol, gândesc tristă, ţinând jurnalul între mine şi Amma. El credea că Regina era ameninţarea. Dar adevărata vrăjitoare aştepta, privind tot acest timp din umbră. M-am apropiat de ea, căci era doar o slujitoare. I-am dezvăluit secretul meu chiar înainte să îl aflu eu.

Vulpea şi şarpele. Vrăjitoarea şi Alchimistul.

Amma îşi ridică felinarul pentru a vedea jurnalul, dar gura ei nu schiţează niciun gest. În schimb face un pas prudent înainte şi îl deschide cu o mână, ţinând cu

cealaltă mână lampa aproape.

— Poveştile tale, murmură ea, întorcând câteva pagini.

Apoi, îşi ridică privirea către mine. Grija şi suspiciunea se schimbă mereu pe chipul ei, pe care îl cunosc atât de bine.

— Le-ai scris? Ce înseamnă asta, Jules?

— Nu sunt doar poveşti. Sunt cheia. O cheie către lucrurile pe care le-am uitat, îi spun eu în timp ce simt cum mi se usucă limba de nervozitate. Şarpele… aşa îmi spuneam eu. Iar vulpea – aia e Caro.

Ochii Ammei se ridică brusc către mine.

— Fata care a ucis-o pe regină.

— Eram prietene cu mult timp în urmă, înainte să te cunosc pe tine. Cel puţin, credeam că suntem prietene.

— Vrei să spui, când tu şi tatăl tău locuiaţi în Everless?

Observ o sclipire în ochii Ammei, privirea ei mă imploră să îi spun fiecare detaliu pe care mi l-aş fi putut aminti despre ţinutul Gerling, căci pe vremuri ea se lăsa purtată de poveştile cu lorzi şi cu doamne.

— Într-un fel, Amma, îi spun respirând adânc, am aflat ceva despre mine când m-am întors în Everless. Va suna ciudat când îţi voi spune, dar, te rog, doar ascultă-mă. Şi apoi, voi pleca. Dacă tu vrei asta.

Dar, te rog lasă-mă să stau, adaug în gând. Am pierdut atât de multe în ultimele câteva săptămâni: pe Papa, casa mea, prietenii mei, până şi Everless, locul pe care îl urăsc şi pe care îl iubesc totodată. Nu o pot pierde şi pe Amma.

Liam Gerling îmi apare din nou în minte, revăd siguranţa deplină din ochii lui atunci când, pe un câmp, mi-a spus că sunt Alchimistul. Mi-aş dori ca el să fi fost

lângă mine doar cât să-i arăt Ammei că nu sunt nebună. Nu încă.

— Crezi în Vrăjitoare? o întreb.

— Desigur.

Răspunsul ei vine fără ezitare. Îmi amintesc de statuia de lemn a fetei pe care o ţine la fereastră, frunzele şi fructele de pădure de gheaţă sfinte, sigiliul Vrăjitoarei sculptat deasupra uşilor. Cu aceleaşi motive sunt decorate toate sanctuarele din Sempera. Pentru Amma, pentru toată lumea, Vrăjitoarea este o fiinţă binevoitoare, iar Alchimistul este hoţul rău care i-a furat inima. Simt cum furia mi se duce în jos pe gât. Caro a avut la dispoziţie veacuri întregi pentru a-şi modela poveştile, în timp ce Alchimistul – în timp ce eu – trebuie să o ia de la început cu fiecare reîncarnare, învăluit în ignoranţa a ceea ce urmează să se întâmple.

— Vrăjitoarea e reală, îi spune eu, închizându-mi ochii ca să nu fiu nevoită să văd reacţia Ammei la ceea ce urmează să spun. Am cunoscut-o.

Amma suspină uşor.

— Cum e posibil?

Vocea îi este surprinsă, smerită. Ochii îi sunt mai mari decât i-am văzut vreodată.

— Caro, Caro e Vrăjitoarea.

Spuse cu voce tare, cuvintele sună ciudat, dar nu mă opresc.

— S-a deghizat într-o servitoare de-a reginei ca să fie aproape de putere fără să atragă atenţia. Nu este la fel de puternică cum a fost odinioară, aşa că e nevoită să se ascundă în spatele acestei deghizării.

Mă cutremur, amintindu-mi cuvintele pe care Caro mi le-a strigat chiar înainte de a-l ucide pe Roan Gerling în faţa ochilor mei: *Vreau să fiu nemuritoare din nou... Fără frica de a îmbătrâni sau de a muri, fără*

să trebuiască să beau sânge de ţăran ca un lup blestemat. Liam mi-a spus că, atunci când i-am furat inima lui Caro, i-am furat şansa la nemurire, fragmentându-i inima în douăsprezece bucăţi – douăsprezece vieţi. Dar cu toate astea, Vrăjitoarea trăieşte. Chiar şi fără inimă, e mai puternică decât oricine care a existat vreodată pe Pământ. Mai puternică decât mine, cu toate că nu înţeleg cum de e posibil lucrul ăsta.

— Jules… îmi spune Amma, privindu-mă indecisă, cu capul plecat într-o parte ca şi cum asta ar fi una dintre ghicitorile pe care ni le spuneam una alteia în copilărie. Nu înţeleg.

O găină cotcodăceşte uşor, curioasă.

— De unde ştii că această Caro este Vrăjitoarea? Şi de ce l-ar ucide pe Roan?

— Ea mi-a spus asta.

Cu toate că ştiam ce întrebări urmează să-mi pună, devine din ce în ce mai greu să răspund la ele. Simt cum lacrimile încep să mă usture, în timp ce o amintire mă străfulgeră: Regina scapă de sub controlul lui Caro, căzând pe podea precum o păpuşă ale cărei sfori i-au fost tăiate.

— A vrut să îmi facă rău. Încerca să-mi distrugă inima.

— De ce?

Vocea îmi devine o şoaptă uşoară, o implorare.

— Pentru că aşa crede îşi va recupera puterea.

Puţina culoare de pe chipul Ammei pălea încet. Ochii ei se îndreaptă brusc către jurnal şi apoi către mine. Vechile poveşti şi prietena ei i se află acum în faţa. Ştie că piesele încep să se aşeze în ordine.

— Dar poveştile…

— Poveştile spun că Alchimistul a înşelat-o pe

Vrăjitoare.

Îi aud vocea lui Liam în cap când mă gândesc la cele două poveşti, la adevăr şi la legendă, împletindu-se de-a lungul secolelor. Undeva diferă, undeva se intersectează.

— El – majoritatea oamenilor cred că primul alchimist a fost un *el* – i-a oferit ei douăsprezece pietre, spunându-i că erau bucăţi ale inimii ce i-o furase, dar ea le-a respins.

Amma dă din cap, ascultând povestea familiară.

— Şi ea l-a forţat pe el să le înghită în locul ei.

Ochii ei sunt larg deschişi în întuneric. Şi-a relaxat pumnii strânşi şi s-a apropiat puţin de mine. O clipă, aproape mă pot preface că suntem din nou copii, că facem schimb de poveşti pe măsură ce ne strângem mai aproape de foc, disperaţi să ne îndepărtăm de frigul şi de zgomotul iernii.

— Pietrele *chiar* erau inima Vrăjitoarei, viaţa ei, Amma, timpul ei, îi şoptesc acum. Şi când Alchimistul le-a înghiţit, totul s-a întors înapoi la el. Dar în loc să continue să trăiască precum Vrăjitoarea, timpul a fost împărţit în bucăţi. Alchimistul urma să trăiască o vreme, apoi avea să moară şi să renască.

Mă încurc un pic în cuvinte. E o poveste pe care încă nu mi-o amintesc să o fi trăit, cu toate că simt că e adevărată.

— Jules, nu are nicio logică ce zici, rosteşte Amma, râzând bizar şi îmi pot da seama că încearcă să fie voioasă ca de obicei. Opreşte-te. Poţi să mănânci şi să te odihneşti, iar apoi, îmi poţi spune ce se întâmplă când te simţi mai bine.

— Nu, Amma, ascultă.

Mă întind către ea fără să îmi dau seama. Ea tresare – mi se frânge inima – şi îmi cobor mâna către

jurnal, simţindu-i greutatea liniştitoare. Prind putere de la coperta de piele moale, uzată, de la poveştile care se revarsă dinăuntrul ei. L-am răsfoit de multe ori în timp ce mergeam prin pădure. Uneori, era singurul lucru care mă convingea că nu sunt nebună.

— Eu sunt Alchimistul.

Lacrimile se adună în ochii Ammei şi încep să îi alunece pe obraz în lumina slabă a dimineţii şi fac ca proprii mei ochi să lăcrimeze.

— De ce îmi spui asta? îmi şopteşte Amma.

E prima întrebare la care nu m-am aşteptat. Mă face să îmi pierd respiraţia. Îmi dau seama că ţin jurnalul la piept ca şi cum ar fi un scut. Îl pun jos şi el se deschide la o pagină la care se află un desen vechi: o vulpe sărind cu ghearele, dinţii şi colţii asupra unui şarpe cu capul ridicat.

— Mă crezi? o întreb cu vocea tremurândă.

Nu e ceea ce vreau să spun, dar asta îmi iese din gură.

Mai trece o lungă perioadă de linişte, apoi Amma ridică jurnalul în mâini şi îi deschide coperta.

— Nu am crezut niciodată că eşti o ucigaşă, îmi spune ea uşor, ridicându-şi ochii ca să îi întâlnească pe ai mei, aproape cu timiditate. Ştiu că nu ai avut nicio afecţiune faţă de ea, dar Roan…

Rostirea numelui lui îmi distruge digul care îmi reţine lacrimile; acum se revarsă în linişte. Amma respiră adânc şi se clatină jumătate de pas ca să mă îmbrăţişeze, înainte de a se retrage.

— Nu am vrut ca nimic din toate astea să se întâmple. Nu am vrut niciodată…

Cuvintele îmi sunt întrerupte de un gâfâit, atunci când Amma traversează încăperea şi mă cuprinde în braţele ei. Cred că urmează să mă dezintegrez, dar

asta din pricina alinării pe care o simt acum, prima bucurie pe care nu am mai simţit-o de o eternitate. Mă aplec spre ea şi mă îmbrăţişează cu putere, fără să îi pese că sunt plină de mizerii din pădure. Mirosul ei îmi este cunoscut, mirosul de acasă, şi preţ de o clipă îndelungată nu fac nimic altceva decât să îl trag adânc în piept.

— Eşti cea mai bună prietenă a mea, Jules, murmură ea. Sigur că te cred.

La auzul acestor cuvinte, lacrimile îmi curg mai puternic ca niciodată. Îmi umplu ochii şi mi se preling pe obraji, curăţând praful adunat de zile întregi.

— Îţi mulţumesc, Amma.

Într-un final, se retrage cu un chip gânditor.

— Deci Caro e vulpea şi tu eşti şarpele?

Vocea ei – răbdătoare, dar sceptică, ca şi cum ar pune la îndoială una dintre poveştile nebuneşti ale Aliei – mă face să mă înec de râs.

— Aşa se pare.

— Jules a mea, Alchimistul din legende.

Chipul Ammei devine din ce în ce mai serios. Aşază jurnalul cu grijă pe o ladă şi mă cuprinde în braţe.

— Va trebui să mă ierţi dacă durează un pic până înţeleg.

— Nici eu nu înţeleg încă.

— Chiar şi atunci când au venit mesagerii din Everless cu veştile, nu am crezut, spune ea, privind în jos cu ochii brusc întristaţi. De asta l-a ucis pe Roan? Ca să îţi frângă inima, mai ales… că era a ei de fapt?

O aprob dând din cap.

— Dar nu a funcţionat.

Cu toate că mă simt sfărâmată, sunt încă în viaţă şi mă agăţ de asta ca de o frânghie de salvare. Braţele Ammei sunt calde în jurul braţelor mele.

— Poate că nu l-am iubit cu adevărat. Sau poate… nu îndeajuns de mult.

— Nu e vina ta, Jules, îmi spune ea. Poate că inima ta e mai puternică decât crezi.

Ridic din umeri, deşi în sinea mea ştiu că nu este adevărat. Chiar acum mă simt fragilă, ca şi cum o lovitură bine plasată m-ar putea spulbera cu totul. Amma face un pas înapoi – simt că ceva îmi lipseşte când îşi retrage mâinile – şi mă ţine de cot în timp ce ne îndreptăm spre un balot de paie, apoi mă pune să iau loc. Se aşază lângă mine şi îşi pune jurnalul în poală. Încet, răsfoieşte paginile.

— Aici scrie… aici scrie… *Vulpea îl va vâna mereu pe Şarpe*, spune ea, privirea zburându-i spre mine, fruntea încreţindu-i-se.

— A făcut asta mereu, îi spun eu, încercând să par surprinsă, dar în interior, stomacul mi se întoarce pe dos. Unsprezece vieţi şi cred că m-a ucis în toate.

Amma bate uşor cu degetul în caiet.

— Ce ai de gând să faci, atunci?

Văd frica în umerii ei încordaţi, dar vocea îi e atât de la obiect. E aproape liniştitor, ca şi cum trebuie doar să mă gândesc la aceste lucruri ca să supravieţuiesc.

— Sunt în drum spre Ambergris, oraşul-port, îi spun eu ezitând. Plec din Sempera. *De asta trebuia să te găsesc.*

Buzele Ammei se încreţesc într-o linie.

— Tu ştii cel mai bine, presupun…

Pare să se îndoiască.

— Nu eşti de acord?

— Doar că… rosteşte ea, încrucişându-şi braţele şi apoi desfăcându-le – un obicei nervos care înseamnă că se gândeşte. Nu vreau să par lipsită de respect faţă de tatăl tău, dar asta a făcut şi el în toţi aceşti ani şi nu

cred că a funcţionat.

— Am să mă întorc în curând, îi răspund, neştiind dacă e adevărat, dar nu pot suporta să mă gândesc la alternativă. Când voi fi destul de puternică, o s-o înfrunt.

— Profită de fiecare clipă, Jules, înainte de a fi prea târziu.

Ochii Ammei strălucesc atunci când se uită la mine.

Râd – e una dintre expresiile ei preferate, deşi are o semnificaţie întunecată. Trăieşte acum la maximum, pentru că, atunci când eşti sărac în Sempera, ziua de mâine e posibil să nu mai vină niciodată.

— Cred că cel mai bine ar fi să fac tot posibilul să te pregătesc pentru ziua aia. De ce ai nevoie?

Dau din cap, cu lacrimi de mulţumire în ochi. Tocmai mi-a dat tot ce aveam nevoie şi încă mai mult de atât; credinţa ei în mine m-ar putea alimenta până la Ambergris sau până la una dintre navele lui Liam. Dar, desigur, nu e cazul.

— Puţină mâncare, dacă ai, răspund zâmbind ca o fraieră. Şi dacă aş putea rămâne aici astăzi…?

— Desigur, spune Amma, aplecându-se să adune ouăle.

Timp de câteva momente, şi-a asumat eficienţa ei rapidă dintotdeauna, care i-a permis să aibă grijă singură de sora ei.

— Soldaţii au trecut deja pe aici azi-dimineaţă, aşa că am impresia că poţi rămâne cât de mult vrei.

Pieptul mă doare de recunoştinţă.

— Mulţumesc, Amma.

— Trebuie să ajung la măcelărie într-o oră, dar o să mă pot furişa după îmbulzeala de dimineaţă din piaţă. Am să mă întorc cu mâncare cât de repede pot. Şi

poate ai nevoie şi de nişte săpun şi apă caldă, dacă tot fac asta, îmi spune ea zâmbind. Arăţi ca o zână a pădurii cu noroi în loc de haine.

Zgomotul râsului meu mă sperie.

— Săpun să fie, atunci! Şi îmi voi da toată silinţa.

Amma se întoarce către mine o ultimă dată înainte să iasă din magazie. Acum a început să zâmbească şi parcă nu se mai poate opri, comisurile buzelor i se ridică încontinuu.

— Am să mă întorc cât ai clipi.

În ciuda faptului că magazia era înghesuită şi că aveam puii de găină drept companie, pentru prima oară de când am plecat din Everless am dormit bine toată ziua, fiind liniştită de prezenţa Ammei şi alinată de vorbele ei. Nu am coşmaruri cu Vrăjitoarea, cu fata de pe câmpia întunecată sau cu cea care aleargă prin pădure, cum mă urmăreşte ea sau cum o urmăresc eu. În schimb, visele mele sunt pline de amintiri mai plăcute din Crofton: cum mă joc pe câmpurile pline cu flori cu Amma, în zilele de vară, cum stau la masa din bucătărie cu Papa, care zâmbeşte mândru şi care nu încearcă să îmi ascundă mândria. În visul meu, suntem fericiţi şi mulţumiţi, ne e cald, căsuţa noastră e parfumată cu mirosul afumat de vânat pe care l-am adus acasă de la vânătoare, gătit deasupra focului.

Ceva nu e în regulă, totuşi. Undeva, dincolo de pereţii cabanei noastre, se aud ţipete, urlete. Papa se încordează, zâmbetul i se şterge de pe faţa palidă. Mirosul fumului este prea puternic. Are o iuţime ciudată, o acreală.

Când mă trezesc în întunericul din magazia înghesuită a Ammei, mirosul e încă prezent.

Un sentiment de irealitate mă cuprinde în timp ce

mă ridic şi privesc în jur. Găinile Ammei cotcodăcesc agitate. Dinspre partea îndepărtată a magaziei pătrunde o lumină portocalie strălucitoare, degetele ei strălucitoare întinzându-se printre fisurile dintre scânduri. Mă ridic în picioare şi îmi iau geanta exact în momentul când o flacără trece printre scânduri şi aprinde fânul împrăştiat pe jos.

Preţ de o clipă, parcă am din nou şapte ani şi sunt ţintuită în loc, în timp ce fierăria din Everless arde în jurul meu.

Dar de data asta, nu mai e Papa lângă mine ca să mă protejeze şi să mă ducă departe. Sunt doar eu.

Nu am timp de gândire. Aruncându-mi geanta pe umăr, mă întorc şi lovesc peretele din spate. O dată, de două ori, de trei ori până ce lemnul putrezit trosneşte, apoi deschid coteţul găinilor, astfel încât ele să poată scăpa în urma mea şi să dispară în pădure.

Dar orice grijă pentru pierderea găinilor Ammei sau arderea magaziei ei dispare când mă întorc şi urmăresc cu privirea cum râul de foc a ajuns la ascunzătoarea mea.

Crofton e în flăcări.

2

Panica mi se furişează în inimă. E fum peste tot.

Chiar în apropiere, focul se înalţă deasupra marginilor tocite ale acoperişurilor din Crofton. Alerg pe câmpul bunicului Ammei spre inima fumegândă a oraşului, nepăsându-mi că mă împiedic de movilele de pământ proaspăt arat şi de pietrele desprinse din vechea şosea pietruită. Trebuie să o găsesc pe Amma. Îmi apar în minte măcelăria înghesuită, unde ea separă carnea de oase, şi taraba în care ea şi Alia îşi petrec

majoritatea zilelor.

Toţi acei oameni, toate acele flăcări, tot acel lemn.

Plămânii îmi sunt iritaţi, picioarele deja mă dor, dar alerg în continuare, sărind peste zidul distrus, care separă Croftonul de fermele de la periferie. Ajung pe drumul principal, apoi alerg spre grămada de clădiri, vag observând grupuri de oameni ce aleargă în direcţia opusă. Aş putea fi recunoscută, dar acum, pe măsură ce mă apropii mai mult de oraş, lucrul ăsta pare cel mai puţin important. Strălucitoare precum fulgerul, lumina portocalie străluceşte de-o parte şi de alta a siluetelor caselor. Fumul gros acoperă cerul de deasupra.

Vrăjitoare, *ajută-mă să o găsesc pe Amma,* spun disperată în gând; în mod ciudat, simt cum panica, asemenea reacţiei unui copil, îmi preia controlul picioarelor. Dar *vrăjitoarea* nu mai e o binecuvântare. E un blestem mortal.

Curând, sunt forţată să încetinesc, căldura îmi arde faţa şi ochii. Peste tot în jurul meu, clădirile din lemn degajă fum. Mai jos, pe şosea, şcoala e deja o grămadă de moloz. Resturi ce ard mocnit blochează străzile, rămăşiţe de mobilier şi tarabe din piaţă. Trebuie să sar peste tot felul de obiecte arse, în timp ce încep să prind viteză, privind în jur disperată după orice semn de viaţă. Drumul e îngust, flăcările sunt aproape, iar părul începe să mi se încreţească din pricina căldurii. Imediat simt un miros ciudat; îmi ridic capul sus şi văd, la doar câţiva paşi în faţă, că magazinul creditorului de timp e în flăcări. Pot să jur că aud fier-sângele în timp ce se topeşte.

Deodată îmi amintesc de o petrecere din grădina din Everless, de acum o viaţă. În mijlocul ei, într-un suport de bronz ardea un foc imens, alimentat de fier-

sânge cu ore, zile şi ani, astfel încât flacăra să nu se stingă pe tot parcursul iernii. Un nou val de panică mă loveşte.

Cât va arde focul ăsta?

— Ajutor! strig, cu toate că nu pot vedea pe nimeni care să mă poată auzi. Amma!

Nicio voce nu răspunde strigătelor mele, dar focul se învârte brusc, ca şi cum o briză a trecut prin el şi câteva scântei mi se opresc pe mânecă. Îmi retrag braţul…

Şi mă opresc. E ceva ciudat în legătură cu focul, chiar mai ciudat decât dacă ar fi fost hrănit cu fier-sânge. Flăcările răsucite în galben şi roşu se micşorează şi cresc într-un ritm la fel de constant ca cel al respiraţiei: controlat, constant, viu.

Un zgomot venit din spatele meu mă smulge din gânduri şi mă întorc. Un om tocmai a ţâşnit dintr-o casă aflată la câţiva metri în faţă. Scântei zboară pe uşa din spatele lui.

Sprintează în direcţia mea, în timp ce flăcările din clădire îl urmează pe drum. Nu se răspândeşte aşa cum se întâmplă de obicei cu focul, ci curge în urma lui ca un lucru viu, apropiindu-se de călcâie, avansând pe stradă în salturi mici, sălbatice. În timp ce el se apropie astfel, cu flăcările la câţiva centimetri în spate, îmi amintesc de o haită de coioţi pe care i-am văzut odată când vânam în pădure: vreo şase urmăreau un cerb rănit care şchiopăta, ţopăind şi bucurându-se în timp ce se apropiau.

— Ce faci? Fugi!

Bărbatul mă apucă de braţ când trece pe lângă mine, trăgându-mă înapoi, în direcţia fermei Ammei. Flăcările par să rămână în urma bărbatului dacă sunt lângă el. Nu îmi permit să mă gândesc la ce înseamnă

asta.

— Ce s-a întâmplat? gâfâi eu în timp ce alergăm, cu vocea răguşită din pricina fumului şi a fricii.

— Tenburn! urlă bărbatul, fiind brusc întrerupt de tuse.

Cu cealaltă mână înşfăcă ceva pe care îl ţine strâns la piept: a statuetă mică de cupru a Vrăjitoarei, menită să aducă noroc. Apoi continuă:

— Ceva nefiresc; nu va muri. Soţia mea a alergat spre ferma Readeses, spre pârâu…

Strânge statueta în mână, o rugăminte silenţioasă pentru ajutor.

Nefiresc, mă gândesc şi apoi: *Caro.* Asta e fapta ei. Asta trebuie să fie.

Statueta Vrăjitoarei din braţele bărbatului nu e arsă, e perfectă. Mă sfidează.

Îmi înfig călcâiul în pământ, încercând să-mi trag mâna din prinsoarea lui.

— Dă-mi drumul, te rog. Trebuie să mă întorc. Prietena mea…

— Larys!

O femeie aleargă pe drumul ce duce spre noi. În ciuda petelor negre de pe obraji, o recunosc: e Susana, potcovarul local, care ne vizita adesea coliba când avea nevoie de cunoştinţele de fierar ale tatălui meu. La prima vedere, ochii ei temători sunt fixaţi pe Larys, dar apoi, privirea i se aţinteşte asupra mea. Se opreşte şi se holbează, ca şi cum eu însămi aş fi făcută din flăcări.

— Şarpe, scuipă ea.

Expresia de pe chipul ei e inconfundabilă – una plină de ură. Bărbatul, Larys, îmi dă drumul la braţ şi sare înapoi, cu mâinile încolăcite protector în jurul lui. Ca şi cum m-aş putea năpusti asupra lui să îl muşc,

dacă aş avea ocazia.

Înainte să pot reacţiona în vreun fel, femeia din faţa mea îşi încolăceşte mâna precum o menghină în jurul braţului meu.

— Fratele meu e mort din cauza ta! Casa lui s-a prăbuşit peste el. Tu ai adus asta asupra noastră, spune ea şuierând, tremurând de teroare sau furie.

Priveşte rapid în stânga şi în dreapta, căutând pe altcineva căruia să îi spună.

— Criminalo!

Şi mă împinge în spate, în flăcări.

Îmi ridic braţele în exterior, dar nu am de ce să mă agăţ. Încheietura piciorului mi se înţepeneşte în dărâmăturile unui perete şi cad înapoi în foc. Durerea e orbitoare şi mă consumă în totalitate – apoi, dispare.

Când îmi recapăt vederea după vălul de ceaţă roşie, constat că flăcările s-au retras şi s-au transformat într-un inel care mă înconjoară, căci stau întinsă printre rămăşiţele unei clădiri. Pot simţi căldura flăcărilor, dar cărbunele de sub mine este rece. Larys şi Susana stau în stradă, holbându-se la mine.

— Ajutor! strigă brusc Susana. Soldaţi!

— Nu, vă rog, încep eu, dar cuvintele mi se opresc în gât.

Vederea îmi e înceţoşată de lacrimi, făcându-mă să mă simt ca şi cum aş visa. Mi-i imaginez pe oamenii cu care am crescut care mă văd şi urlă: *Şarpe, vrăjitoareo, mincinoaso! Cum îţi permiţi să îţi arăţi chipul aici!*

Mă ştiţi doar! îmi vine să ţip. *Sunt eu, Jules Ember. Fiica lui Pehr. Asta e casa mea.*

Dar nu mai există niciun *doar* când vine vorba de mine. Poveştile lui Caro s-au răspândit prin Sempera precum un nor de otravă. Eu sunt demonul prins în

corpul unei fete ce a ucis-o pe regină şi pe Roan Gerling, inamică a Vrăjitoarei, însăşi coroana Semperei. Nu înţeleg ce a făcut Caro aici, dar ştiu că asta e menirea mea.

Va ucide pe toată lumea din Sempera, dacă va fi nevoie, pentru a mă distruge.

Amma. Cu gândul la ea, parcă focul a sărit în inima mea şi s-a aprins acolo.

Îmi pun mâinile în cărbune şi mă ridic în picioare, indiferentă la blestemele aduse de Larys şi Susana, care îmi întorc spatele ca şi cum cel mai mare coşmar se află în spatele lor. Dar nu îmi mai pasă. Exact ca atunci, în copilărie, când l-am văzut pe Roan căzând în vatra lui Papa, nu gândesc. Nu *pot* să gândesc. Ceva mult mai puternic parcă a pus stăpânire pe mine, umplându-mi pieptul, mişcându-mi membrele din interior.

Mă întorc şi trec prin flăcări, avântându-mă mai adânc în Crofton, în timp ce el arde.

Fumul parcă îmi învăluie plămânii în nisip. Ochii mă ustură şi devine din ce în ce mai greu să văd. Dar pe stradă, focul se împrăştie şi curge pe lângă picioarele mele precum apa unui râu în jurul unei pietre. Nu mă atinge în timp ce îmi croiesc drum spre centrul oraşului, pe aleea îngustă, familiară, care duce către măcelăria unde e Amma. Poate că a fugit deja şi este în siguranţă, undeva, în afara oraşului, privindu-l cum se prăbuşeşte, temându-se de mine.

Trosnetul şi scrâşnetul lemnului ce arde umplu aerul în jurul meu. O sfoară de rufe, cu cămăşile şi plăpumile transformate în drapele în flăcări, cade în faţa mea, plutind ca frunzele toamna. Tuşind, în timp ce strig numele Ammei, mă întorc pe strada în care îşi petrece majoritatea timpului.

Şi mă opresc brusc.

Cele mai multe clădiri au fost transformate în cenuşă. Aici trebuie să fie locul în care a început focul. Iar pe stradă, *magazinul* Ammei e o ruină fumegândă, un morman al cărui vârf se ridică puţin peste creştetul meu. Structura internă este expusă, magaziile sunt deschise, formele lor zimţate tremurând vag de la căldura jăraticului.

O dâră de fum se ridică spre cer şi, preţ de o secundă, pare să ia forma unei fete subţiri. Mintea mea deliează şi recunoaşte trăsături umane în fumul degajat: chip frumos, dar cu un zâmbet sinistru. *Caro.*

Îi aud vocea în minte*: Îţi voi frânge inima, Jules.*

Un moment îndelungat, nu mă pot mişca, nu pot gândi, nu pot respira. Caro nu avea cum să ştie. Nu avea de unde să ştie că Amma e prietena mea. Sau putea oare?

Apoi un val proaspăt de adrenalină îmi trece prin picioare şi încep să merg înainte prin căldură şi prin fumul gros care se infiltrează peste tot, ridicându-se în rafalele vântului, mistuindu-mi gâtul şi pielea, înţepându-mi nasul şi ochii. Îmi croiesc drum printre rămăşiţele măcelăriei, printre grinzile de lemn rupte şi mesele de lucru făcute ţăndări, printre rămăşiţele carbonizate ale camerei unde hoinăream cu orele, bârfind cu Amma. O cortină mistuită de flăcări, o jumătate de ceainic distrus, cu suprafaţa de ceramică înnegrită. Niciun semn de viaţă. Poate că Amma a reuşit să scape.

Apoi, o grindă din tavan cade cu un trosnet capabil să îţi sfâşie inima. În gaura pe care o lasă în perete, văd ceva care îmi face inima să se oprească în loc.

Cu ochii mari şi goi, Amma e prinsă sub o grindă prăbuşită.

— Amma, spun eu.

Mă grăbesc spre ea şi cad în genunchi, apucând-o uşor de umeri. Pieptul nu i se mişcă. Nu are urme de arsuri pe piele, dar într-o parte e plină de sânge. Ochii îmi fug spre o urmă purpurie, greu de văzut pe rochia ei murdară, pătată de roşu şi negru. Culoarea inconfundabilă de mava, lăsată în urmă de arma unui soldat regal şi…

Mânerul pumnalului care i se iveşte din spate. Cu toate că argintul lustruit e mânjit de sânge, îl recunosc imediat: pumnalul îi aparţine lui Ivan Tenburn, comandantul gărzilor din Everless.

Caro a început deja să se ţină de promisiune.

Ura faţă de Caro curge prin mine şi, odată cu ea, puterea, îmi întind braţele în sus, înşfăcând firele timpului, cerându-i nu doar să se oprească, ci să se întoarcă înapoi, exact aşa cum am făcut atunci când l-am salvat pe Roan Gerling când eram copii, în Everless. *Salveaz-o pe Amma,* este ritmul care îmi răsună în cap.

Uşor, fumul din jurul meu se opreşte şi se retrage spre pământ. Cenuşiul se întinde, mişcându-se în toate direcţiile, neatins de briză. În depărtare, cred că văd câteva flăcări ce pâlpâie şi apoi mor. Pata de sânge pare să se micşoreze, să se retragă înapoi spre Amma.

Dar pe urmă, un sentiment adânc, bolnav, de imoralitate mă acaparează, o ameţeală adâncă până în suflet, care îmi înmoaie picioarele. Corpul mi se clatină în timp ce puterea se scurge rapid din mine şi, înainte să îmi dau seama, mă prăbuşesc. Mă sprijin în mâini şi în genunchi printre dărâmături, respirând cu suspine; lacrimi murdare de cenuşă neagră îmi alunecă pe obraz.

Şi acum, chiar urlu: de durere, frustrată şi

nervoasă.

Pereţii distruşi ai măcelăriei se prăbuşesc la pământ, îngropând jumătate din trupul Ammei în ruină diformă. În spatele lor, pe aleea acum goală, o duzină de soldaţi îmbrăcaţi în uniforme purpurii regale stau în formaţie. Feţele le sunt acoperite de măşti de pânză.

— Prindeţi-o! ţipă unul dintre ei.

În timp ce ei se apropie, îmi las capul în jos, moale ca o marionetă, căci puterea mă părăseşte. Cu greu observ ceva argintiu cum îmi străluceşte în mână – un cuţit de măcelar ce străluceşte lângă pumnul deschis al Ammei. Îmi strâng degetele în jurul mânerului şi îl ascund în manşetă chiar înainte ca soldaţii mascaţi să vină.

Pun mâna pe mine şi mă târăsc prin Crofton. Alchimistul din legendă, cu mâinile pătate de sânge şi epuizat de durere. Degetele de la picioare îmi alunecă pe pământ şi lasă urme în ruinele murdare. Totul se învârte în jurul meu ca şi cum aş fi într-un vis; cuvintele soldaţilor par mai degrabă că vin de cealaltă parte a unui geam de sticlă. Singurul lucru care îmi trece pe la ureche este că sunt dusă la palat – Shorehaven. La Caro.

O voce vagă îmi şopteşte în minte: *Luptă-te cu ei.* Dacă aş încerca să adun în mine destulă magie ca să îl invoc pe Alchimist, aş putea opri timpul destul de mult, încât să scap din prinsoarea lor şi să fug.

Dar nu fac asta. Pentru că ştiu după modul în care au înfăşurat lanţurile în jurul meu – strâns, încolăcite de trei ori în jurul braţelor şi al taliei, ca şi cum aş avea forţa a zece bărbaţi – că soldaţii se tem de mine. Nu mă ating, aşa că nu au putut găsi cuţitul. Frica lor îmi linişteşte gândurile chiar şi atunci când mă aruncă într-o trăsură cu pereţi de metal şi mă încuie în întuneric.

Chipul fără viaţă al Ammei rămâne întipărit în întunericul dinăuntru.

Caro a luat-o de lângă mine, chiar dacă nu a mânuit chiar ea lama. A demolat Crofton din temelie. Mi-a redus casa la o mână de cenuşă.

Acum, e rândul meu să o invadez.

Trăieşte fiecare clipă, îmi şopteşte Amma în ureche.

Nu voi lupta. Nu încă. Nu până ce soldaţii nu mă duc în Shorehaven.

3

Uşa de la trăsură are o mică deschidere dreptunghiulară prevăzută cu nişte bare de oţel ruginite. În următoarele trei zile, această deschidere va deveni fereastra mea către lume. Soldaţii mă duc prin Sempera, ocolind oraşele, urmând un traseu prin păduri şi prin câmpii. Îmi imaginez mulţimea care s-ar năpusti asupra trăsurii în care e transportată asasina reginei.

Soldaţii îmi dau mâncare şi apă prin fantă, dar eu de-abia mănânc. Nu există loc în trupul meu decât pentru furie şi pentru o teamă adâncă, constantă. În timp ce înaintăm tot mai mult spre est, am un puternic sentiment că ceva se aliniază înăuntrul meu, ca şi cum Alchimistul îngropat în mine ştie drumul spre palat pe ţărm şi tânjeşte să fie dus acolo.

După două răsărituri de soare, în lumina înceţoşată a dimineţii, fărâma lumii exterioare pe care o pot vedea se schimbă: pădurile şi câmpiile fac loc unor dealuri joase, mişcătoare, presărate cu nisip şi tufişuri. Drumurile devin din ce în ce mai late şi mai netede. Acolo unde calea noastră se intersectează cu alta,

deodată apar mai multe trăsuri acoperite care se îndreaptă în aceeaşi direcţie în care mergem şi noi, fiecare plină de lăzi cu mere sau animale ce behăie. Până şi aerul este diferit – îmbibat cu miros de apă sărată, greu şi vibrând de un fel de putere.

Suntem aproape de Shorehaven. De Vrăjitoare.

Îmi arde sângele când mă gândesc la lucrurile mele, în special la jurnalul învelit în piele, care sare de colo-colo în desaga vreunui soldat. Cu toate că vorbesc destul de încet, uneori îi aud prin pereţii de metal ai trăsurii.

— Nu îmi place asta, rosteşte la un moment dat o voce de femeie. Să o aducem în Shorehaven în timp ce are loc încoronarea. Palatul va colcăi de nobili neghiobi dornici să-i arunce o privire.

— Aproape am ajuns, o întrerupe o voce de bărbat. Încă o zi şi, după ce scăpăm de ea, devine problema reginei, spune el chicotind misterios. Am nevoie de fier-sânge. Soţia mea trebuie să nască dintr-o clipă în alta.

Vocile lor trec pe lângă mine până când încetează să mai aibă sens, cuvintele devenind de neînţeles, precum zgomotul ritmic al paşilor lor. Orele se dilată. De fiecare dată când regimentul se opreşte ca să îmi fac nevoile, şase femei-soldat îmi urmăresc paşii, cu pumnalele şi puştile pregătite. Ochii lor larg deschişi şi mâinile tremurânde îmi dau un sentiment vag de satisfacţie perversă. Au dreptate să se teamă de mine – cu toţii au – chiar dacă motivele nu sunt tocmai cele corecte.

Un sentiment de disconfort înfloreşte în mine din pricina acestui gând. De când mă încântă frica celorlalţi?

În a treia noapte după incendiul din Crofton, după

moartea celei mai vechi prietene ale mele, când întunericul fără lună sângerează spre răsărit, iar eu mă gândesc că voi exploda de furia care îmi colcăie înăuntru, îl aud: sunetul valurilor ce se sparg de stânci. Mă apropii de fereastră, ignorând înţepăturile şi furnicăturile care-mi traversează picioarele şi privesc afară chiar când trăsura trece peste un pod îngust din lemn, care uneşte două stânci.

Marea se află la capătul unei prăpăstii de treizeci de metri. Glorios şi nesfârşit, oceanul se întinde întunecat şi calm în depărtare, alb şi spumos lângă mal. Asta mă face să îmi ţin respiraţia – dintotdeauna am avut sentimentul că există o cuşcă în jurul Semperei ce ne izolează de celelalte tărâmuri despre care doar am citit în cărţi. Iată toată apa asta care ne ţine captivi aici ca să ne mâncăm de vii unii pe ceilalţi.

Ştiu din harta lui Liam şi recunoscând stâncile care flanchează apa în depărtare că ăsta este un golf şi nu oceanul propriu-zis. Dar sunt mai aproape de mare decât am fost vreodată – în viaţa asta, cel puţin. Nu mă pot abţine să nu mă holbez – prima dată la apă, apoi la forma care se întrezăreşte la capătul drumului. Dintr-o coroană de piatră, Shorehaven, palatul din Sempera, se ridică printre stânci, eclipsând luna.

Castelul din piatră palidă emană lumină. Arată bizar de natural, superb în asimetria sa, ca şi cum ar fi extras din stâncile care îl înconjoară. La vederea lui, simt cum un fior de durere îmi străpunge pieptul. Nu am mai văzut niciodată palatul până acum. Desigur că nu l-am mai văzut. Dar când ochii îmi trec peste sutele de ferestre aprinse ca un soi de candelabru în întunericul nopţii, îmi dau seama că nu este chiar aşa. Cunosc castelul, ştiu că dacă mă apropii de el îmi va dezvălui şuviţele de minereu care atârnă ca nişte

nervuri pe laturile din marmură, precum şi cărbune, aur, rubine şi safire, atât de subtil însăilate în stâncă, încât abia le observi până ce soarele nu apune sau nu răsare. Apoi, castelul pare să fie în flăcări.

Amintirea se ridică brusc la suprafaţă, ca şi cum un miros familiar mă aruncă înapoi, în amintirile copilăriei. Am mai fost aici, în Shorehaven. Am suferit aici. Nu ca Jules, ca Alchimist.

Imaginile, sunetele, sentimentele trec prin mine: Caro mă capturase. Mă ţinea prizonier în temniţele castelului. Atunci, ca şi acum, a încercat să mă distrugă. Îmi amintesc de lame, de foc şi de durere. Îmi ridic gulerul bluzei peste faţă ca soldaţii să nu îmi audă răsuflarea – jumătate suspin, jumătate icnet –, pe care nu o pot stăpâni.

Mirosul fumului din Crofton încă persistă pe hainele mele, chiar şi după zile întregi de călătorie. Mă ancorează în acel moment, amintindu-mi ceea ce trebuie să fac. Amma e moartă; Roan e mort; Papa e mort, dar încă mai sunt oameni în viaţă, oameni pe care Caro i-ar doborî doar ca să ajungă la mine.

E problema reginei, a spus soldatul. Chipul Inei se formează în mintea mea aşa cum l-am văzut ultima dată, zâmbitor şi fericit, înainte sa aflu adevărul despre Caro şi despre regină. Şi despre Ina – că am fost născute amândouă de o femeie pe nume Naomi, într-un oraş numit Briarsmoor, într-un amestec de foc şi urlete. Am aflat că ea este sora mea geamănă exact atunci când totul s-a dus de râpă. Probabil Ina crede… *sora* mea crede că acum sunt o criminală.

Asta dacă nu cumva… m-ar crede, aşa cum a făcut-o Amma?

Am putea să o distrugem împreună pe Caro? Să punem capăt domniei ei invizibile?

Inspir adânc, încercând să gândesc limpede, să controlez explozia de speranţă care îmi distruge suferinţa şi furia.

În timp ce ne apropiem, drumul mare, principal, intră în aria mea vizuală, plin de căruţe ce se târâie asemenea cărăbuşilor negri lucioşi. Cortegiul e iluminat de lămpi cu gaz atârnate deasupra unor stâlpi de oţel aliniaţi de-a lungul drumului. Ăştia trebuie să fie nobilii din Sempera care sosesc pentru încoronarea Inei. O fi şi Liam pe undeva prin castel?

Preţ de o secundă, îi văd chipul – ochii lui întunecaţi, buzele întredeschise în timp ce respiră un cuvânt. *Alchimist.*

Numele mă zdruncină. Deoarece chiar şi în fanteziile mele numele ăsta îl rosteşte. Nu *Jules.* Dacă niciunul dintre noi nu ar fi aflat adevărul, dacă aş fi fost doar fiica unui fermier oarecare din Crofton, oare mi-ar mai fi reţinut numele?

Alung acest gând. Nu are importanţă. Nu poate avea importanţă, nu acum când Caro îi vânează pe toţi cei care contează pentru mine. Invoc chipul Inei în schimb, ochi inteligenţi, un chip palid, pistruiat, încadrat de părul tuns scurt, care îmi era familiar încă dinainte să ştiu de ce. Pe ea trebuie să o găsesc. Asta dacă pot scăpa de soldaţi.

În loc să se alăture paradei de trăsuri ce se înmulţesc, revărsându-se prin poarta principală, trăsura noastră o coteşte brusc spre unul dintre drumurile înguste lăturalnice, care se îndepărtează de drumul principal precum spiţele unei roţi. Stau lângă fereastra îngrădită, cu degetele agăţate de barele reci.

Palatul e înconjurat în partea dinspre uscat de un perete fără cusur de culoarea perlei, înşelător de mic, dar neted şi uniform precum metalul. Deasupra, pot

vedea lumina aurie prin geam, balcoane decorate cu flori luminate de un şir de felinare. Dedesubt, valuri uriaşe se lovesc de baza stâncilor, picăturile de apă ajungând aproape la ferestrele cele mai de jos dinspre laturile castelului. Apa oceanului lasă stânca udă şi strălucitoare.

Îmi repet ce am de făcut ca să mă menţin calmă, în timp ce palatul se înalţă în faţa mea. Într-un mod sau altul, prizonieră sau liberă, trebuie să o găsesc pe Ina. Să o opresc pe Caro.

Ating cuţitul de măcelar încă ascuns în mâneca mea, ca şi cum aş putea extrage puterea din el.

Siluetele mici şi întunecate ale soldaţilor se văd deasupra zidului, majoritatea privind spre porţile principale. În ciuda zgomotului valurilor, aud râsetele şi refrenele fericite de voci bogate, ascuţite. În stânga, zidul neted al palatului alunecă spre pământ; pare că nimic nu leagă castelul de ocean cu excepţia unei prăpăstii de cel puţin douăzeci-treizeci de metri. Jos, nişte bolovani uriaşi, ascuţiţi, ies perfid dintre valuri precum dinţii de un gri-metalizat ai unui monstru marin, cu fălcile deschise, gata să înghită întreg palatul.

Frica mă inundă în timp ce trecem de o poartă îngustă din zidul dinspre nord. Poarta se închide în spatele nostru cu un geamăt, blocând sunetul valurilor. Se aşterne liniştea, risipită doar de sunetele îndepărtate ale muzicii şi a vântului care şuieră printre copaci.

Mă gândesc la măcelăria arsă a lui Amma, la forma chinuită a trupului ei. Furia şi durerea ce mă cuprind înecă frica, în vreme ce trecem printr-o grădină luminată de lună.

Uşile cuştii se deschid, vărsând lumina lunii peste

mine la fel de densă precum sângele. Nişte mâini acoperite de mănuşi de piele se întind spre mine. Mă străduiesc să ies înainte ca soldaţii să mă prindă, înghiţind un plânset atunci când simt un cârcel în picioare. Mă prăbuşesc pe iarba rece. Dincolo de soldaţii precauţi care mă înconjoară, grădina înfloreşte în desişuri de flori şi arbori zvelţi. Privesc în sus, survolând întinderea strălucitoare de ferestre, sperând să zăresc un indiciu cu privire la posibila locaţie a Inei.

Şi apoi, cineva spune:

— Bună, Jules.

Ţipătul mi se blochează în gât.

Caro stă la depărtare în grădină, nemişcată precum o statuie. Faţa îi e ascunsă de umbră, dar aş recunoaşte-o oriunde. Aşa cum stă, părul ei negru e lovit de vânt. Vreau să mă dau înapoi, dar e ca şi cum corpul mi-a îngheţat, aerul devenind gheaţă în plămânii mei.

Face un gest, iar soldaţii ies pe poarta pe care au intrat la fel de repede şi silenţioşi precum nişte şoricei care nu vor să fie prinşi. Unul dintre ei îi înmânează geanta mea înainte să plece. O deschide şi scoate de acolo jurnalul, pe care îl ciupeşte cu degetele înainte să îl arunce în iarbă. Furia înfloreşte în mine, dar rămân nemişcată. Papa a murit pentru jurnalul ăla.

— Jules, spune din nou, cuvintele ei moi lăsându-se purtate în spaţiul dintre noi, încolăcindu-se în jurul meu ca şi cum mi le-ar şopti în ureche. Mă bucur să te văd.

Înaintează şi se opreşte la câţiva metri de mine, apoi scoate un pumnal lung de la brâu. Un fior îmi trece prin piele, care se încordează, aşteptând lovitura.

Dar Caro nu loveşte. Mai rău, zâmbeşte cu o mişcare apatică, somptuoasă, care pare să transforme secundele în minute, precum un nobil ce soarbe fier-

sânge dintr-o ceaşcă de ceai aburindă.

Îmi oferă mie pumnalul, cu mânerul spre mine, având degetele aşezate delicat pe lamă.

Lumina lunii îi prinde faţa atât de familiară din cele câteva zile pe care le-am petrecut în Everless – şi, undeva în adâncul minţii mele, din secole de amintiri întipărite. Îmi zâmbeşte ca şi cum am fi nişte prietene de şcoală care se revăd după câteva zile petrecute departe una de cealaltă. Dinţii îi strălucesc în întuneric.

Mă ridic în picioare cât pot de bine şi scot cuţitul Ammei din mânecă, în loc să îl iau pe cel oferit de ea. Ridică din umeri nepăsătoare şi îl întoarce în mână, degetele încolăcindu-i-se uşor în jurul mânerului.

Nu îi e frică de mine.

Cu toate astea, îndrept lama spre ea, sperând că nu va observa cum îmi tremură mâna pe cuţit. Nu de el ar trebui să îi fie frică lui Caro. Invoc timpul din sângele meu, îi comand să îmi răspundă şi apoi suspin de durere atunci când rupe din mine mai multă magie a timpului decât am mânuit vreodată, făcând să-mi tremure pământul de sub picioare.

Şi cu toate astea nimic nu îngheaţă. Aerul din grădină pare să tremure, dar timpul nu se opreşte, nu îngheaţă. Sângele îmi tremură în vene. Ceva mă ţine, împiedicându-mă să opresc sau să încetinesc timpul.

Caro nu reacţionează, cu excepţia unui oftat.

— Of, Jules!

— Cum faci asta? scrâşnesc furioasă.

Râsetul ei se ridică precum clopotele în noapte, amestecându-se cu melodia vagă care se aude din interiorul palatului, ce se lasă asupra noastră liniştită precum ploaia. Caro mai face un pas spre mine şi e îndeajuns de aproape acum încât mă pot întinde să o ating.

— Ai lăsat câţiva ani-monede aici, la Everless. Nu ar trebui să fii atât de nepăsătoare când vine vorba de sângele tău.

Un fior de teamă involuntară trece prin mine. Uitasem complet de monedele lăsate în urmă în acea noapte înfiorătoare în care Caro a pus la cale acuzaţia de furt din seiful familiei Gerling şi m-a manipulat să-mi vând timp pentru ea. Când am încercat să o hrănesc cu fier-sângele meu, nu l-a putut consuma; i s-a blocat în gât. Astfel şi-a dat seama, în sfârşit, că eu eram Alchimistul, şi nu Ina.

Caro pare să îmi poată citi amintirea pe chip.

— Am găsit o modalitate să-l consum, fapt care a avut un efect cel puţin interesant, să spunem, adăugă ea cu un zâmbet pe chip. Mi-ai consumat întreaga inimă, Jules. Sunt sigură că nu îmi vei purta pică pentru puţin sânge de-al tău…

Destul! mârâi eu. Mânerul cuţitului e greu, rece şi aspru sub degetele mele nervoase, îmi reaminteşte tot ce am pierdut, motivul pentru care sunt aici. Într-o clipă, renunţ la încercarea de a manipula timpul şi mă năpustesc asupra lui Caro cu cuţitul, cu o mişcare amplă.

Regret imediat şi mă retrag în timp ce Caro se fereşte, aruncându-şi propriul pumnal în aer. Nu e dur şi pârjolit precum cuţitul Ammei, ci decorat cu pietre preţioase, strălucitor şi al naibii de ascuţit!

— Credeam că nu mai vrei să te lupţi cu mine, Jules. Ai dat greş în fiecare viaţă. De ce crezi că vei reuşi acum?

Pentru că Amma mi-a spus că sunt puternică, gândesc sub impuls – dar, sincer, cuvintele lui Caro mă sfâşie, făcându-mă să mă simt neputincios de mică în comparaţie cu turnurile din Shorehaven care veghează

deasupra noastră. În faţa mea, puterea lui Caro radiază în valuri. Încerc să nu îmi arăt frica.

— Ţi-am furat inima, nu-i aşa?

Mă bucur să văd cum îşi încordează fălcile de nervi.

— Chiar şi aşa, cu puterile slăbite, te-am bătut cu uşurinţă, mârâie ea. Iar atunci când te voi distruge, voi lua înapoi ce mai rămâne, chiar dacă ai irosit o mare parte.

Face o pauză, ridicându-şi ochii spre cerul albastru, întunecat, ca şi cum şi-ar aminti ceva.

— *Unsprezece* vieţi jalnice! Nu te voi ucide acum, Jules. Şi nu ar trebui să fii atât de îndrăzneaţă, având în vedere că ţi-a mai rămas o singură viaţă, adaugă ea rânjind. Am să te golesc din interior şi te voi face păpuşa mea, aşa cum am făcut şi cu regretata regină. Întregul Sempera va vedea ce pot face cu timpul atunci când îţi voi distruge inima de tot. Apoi, mă voi descotorosi de Ina, iar Sempera va vedea ce poate face o regină demnă de tronul ei. Ce altceva mai pot lega de sângele lor, Alchimistule?

Cuvintele îmi alunecă precum gheaţa pe şira spinării. Să lege altceva de sânge? Ce vrea să spună, ce altceva ar putea lua din noi, din venele noastre? Frica mă încetineşte. Când Caro atacă fără frică, abia mă feresc de lama ei.

— Dar speram să putem vorbi înainte, spune ea încercând să facă conversaţie. Mi-a fost dor de tine. Şi nu ar trebui să îi deranjăm pe oaspeţii veniţi la încoronare.

— Mi-ai omorât prietena, şuier, simţind cum un uragan de furie se formează în mine şi îmi forţează cuvintele. Mi-ai ars casa!

— Trebuia să te aduc aici, nu-i aşa? Nu te puteam

lăsa să te învârţi în întuneric.

Caro mă ironizează, dar în ochi străluceşte ceva ce pare a fi durere. Apoi, durerea e înlocuită de un zâmbet de fericire care îi luminează faţa.

— Erai acolo? Ai văzut?

— Am văzut, îi răspund, agitând din nou cuţitul.

Încerc să îmi amintesc de antrenamentele pe care le făceam împreună cu Roan când eram copii, dar asta nu face decât să-mi trezească un val de furie şi de durere. Caro se fereşte de lovitura mea, fără să rupă contactul vizual.

— Putem face lucruri minunate împreună atunci când ne unim puterile, Jules.

Cuvintele ei ard înăuntru meu. Încerc să le ignor, să le îndepărtez – căci ce mai contează ce s-a întâmplat acum cinci secole, dacă acum, când mă confrunt cu ea, suntem amândouă înarmate cu cuţite?

— Amma nu a greşit cu nimic! mă răstesc eu. Nu trebuia să o amesteci în toată treaba asta. Nici pe ea, nici pe cei din Crofton.

— Ei nu contează, îmi spune ea, iar vocea îi redevine sălbatică şi veselă din nou. Ei sunt nişte furnici pentru noi, Jules. Toţi sunt aşa.

Un amestec de furie şi oroare face ca răspunsul să mi se oprească în gât. Mă năpustesc din nou asupra lui Caro, ridicând cuţitul.

Se răsuceşte la distanţă de mine, cuţitul ei scăpărând ca un fulger auriu.

— Te cunosc mai bine decât oricine, îmi spune aproape cântând. Mereu ai fost impulsivă.

În timp ce vorbeşte, se fereşte cu mişcări de dansatoare din calea loviturilor mele, mişcările ei rapide fiind graţioase şi eficiente. Nu pare că ar vrea să mă rănească, dar realizez că suntem mai apropiate

acum decât am fost vreodată. Caro mă ademeneşte către ea, *exact aşa cum m-a ademenit aici,* îmi spun în mod stupid, cu amărăciune. O furtună de frustrare se cristalizează în timp ce mă mişc şi mă arunc înainte gâfâind, mă împiedic şi cad în genunchi atunci când Caro se fereşte din calea mea.

— Ina plânge după el în fiecare noapte, îmi şopteşte ea cu o inflexiune malefică în voce. Nu valora nici măcar o zi-fier şi cu toate astea, ea *plânge* după Gerling, necredinciosul ăla de băiat.

Amintirea sângelui lui Roan îmi zvâcneşte în minte, la fel şi trupul Ammei strivit de dărâmături. Apoi Papa şi alţii, ca un soi de refren de fantome care murmură în mintea mea. O secundă, simt cum durerea mă copleşeşte, ca şi cum urmează să îmi perforeze pielea. Mă năpustesc înainte în timp ce un mârâit fără cuvinte îmi scapă printre buze…

Şi înfig cuţitul în trupul lui Caro.

Nu ţipă, dar icneşte ca şi cum aş fi pălmuit-o. Sângele începe să curgă din rană. Un amestec de triumf, şoc şi dezgust se revarsă din mine. Dau drumul cuţitului şi mă îndepărtez, respirând sacadat. Lumea se învârte în jurul meu, dar un lucru îmi rămâne în minte: mânerul aspru al cuţitului Ammei care iese în relief prin materialul rochiei lui Caro.

Caro ţine încă strâns propriul cuţit, dar mâna îi alunecă într-o parte, inutilă şi slăbită. E prea întuneric ca să pot vedea ceva, dar sângele străluceşte precum uleiul negru în lumina lunii, izvorând în jurul lamei. Nu îmi pot lua ochii de la el.

— Jules, şopteşte Caro, atingându-şi rana cu o mână.

Zâmbetul i-a dispărut. Vocea îi e slabă şi vulnerabilă şi ceva parcă îmi răscoleşte dureros

pieptul.

Apoi, Vrăjitoarea cade în genunchi cu o bufnitură moale, jalnică.

Tresar, instinctul îmi spune să mă apropii de ea, să o ajut, dar mă abţin. *Nu, nu, nu.* Servitoarea isteaţă cu care m-am împrietenit la Everless a fost doar o invenţie, o mască. Caro este Vrăjitoarea. Ea l-a ucis pe Roan Gerling. Ea a ucis-o pe Amma. Ea a dat foc din temelii oraşului Crofton. Toate astea nu se schimbă din pricina respiraţiei ei greoaie, a sângelui care îi picură printre degete sau a gurii schimonosite precum o rană de pe chip.

Faţa ei. Ceva nu este în regulă la ea… ceva *se schimbă* în lumina lunii. Fac un pas spre ea. Liniile feţei i se deschid de-a lungul frunţii, a pometţilor, a bărbiei. Ochii i se afundă tot mai mult în orbite, învăluiţi în umbre violet. Pielea îi este mai palidă decât de obicei, devenind de culoarea pergamentului, apoi albă.

Îmi dau seama, şocată, că părul ei negru devine argintiu, ca şi cum lumina lunii i-ar decolora coada, scurgându-se în jos, pe umăr. Scoate un bocet de durere şi îşi cuprinde trupul cu braţele.

Ceva mă face să mă apropii cu încă doi paşi. Fără să ştiu de ce, îmi întind mâna şi o apăs pe piept, deasupra inimii.

Sau acolo unde ar trebui să fie inima ei. Pentru că în privinţa asta, cel puţin, legendele sunt reale.

Pielea îi îngheaţă sub rochie, ca şi cum ar avea un bulgăre de gheaţă înăuntru, care, în loc de bătăi, emite valuri de frig ce îmi amorţesc instantaneu palma. La contactul cu pielea lui Caro, frigul se propagă prin corpul meu dinspre buricele degetelor; fiorul urcă de-a lungul braţelor până ce pot jura că simt o gheară de gheaţă care lasă o urmă sub coastele mele,

încleştându-se uşor în jurul inimii. E un fior la fel de rece precum moartea. Suspin, apoi expir un nor de gheaţă. Pluteşte între noi, fin ca un voal.

Cu toate că am auzit povestea despre inima Vrăjitoarei de nenumărate ori, acum o *simt.* Pe propria-mi piele. În oasele mele. În pieptul meu. *Port inima Vrăjitoarei.*

Preţ de o clipă, pulsul mă apropie mai tare de ea, ca şi cum inima captivă în interiorul meu se luptă să se întoarcă unde îi este locul.

— Îmi amintesc de asta, spune ea uşor, mai mult ei decât mie.

Mâna îi este rece şi mă prinde de mâna mea.

Înspăimântată, îi privesc chipul care încă se transformă în faţa ochilor mei. Linii delicate se înmulţesc în colţul ochilor şi a gurii – fine în comparaţie cu brazdele de durere gravate pe fruntea ei – şi devin din ce în ce mai adânci, pe măsură ce le privesc mai atent.

Apoi…

Simt o smucitură puternică, adânc, în fiinţa mea. Închid ochii şi aud lumea cum se reclădeşte în jur: zgomotul unui strigăt firav. Văd lumină chiar şi cu pleoapele închise.

Şi simt un miros de arţar umed, fum de tămâie, aromă de sânge.

Chiar şi înainte să mă forţez să deschid ochii, ştiu că nu mai sunt pe meleagurile palatului. Sunt în altă parte.

Pământul de sub mine e umed, tare. Luna a fost înghiţită şi ea, lăsând locul unei lumânări cu lumină difuză. Caro e în braţele mele, cu gura deschisă într-un urlet. Sunetul este insuportabil.

Doar că nu e urletul lui Caro, e al meu. Lumânarea,

pereţii din jurul nostru, silueta lui Caro, toate sunt îngheţate în timp. Observ că rochia ei este de un albastru murdar, nu din mătasea brăzdată de dantelă pe care cuţitul meu a sfâşiat-o.

Apoi, capul îmi vâjâie iar. La următoarea răsuflare, revin din nou în curtea de la Shorehaven.

Caro este în braţele mele, cu ochii închişi. Dar sângele care s-a răspândit pe materialul rochiei ei se retrage înapoi în rană, iar griul din părul ei se micşorează devenind negru.

Clipeşte. Îşi deschide ochii şi mă priveşte. Vie şi nervoasă.

4

O îmbrâncesc de lângă mine pe proaspăt înviata Caro şi mă chinui să mă ridic în picioare. Lumea e o pâclă în jurul meu. Ea se holbează la mine cu ochii strălucitori şi vii, în timp ce se ridică în genunchi. Greaţa îmi invadează stomacul. Dintr-o singură mişcare, Caro pune mâna pe mânerul cuţitului şi îl scoate din trupul ei, apoi îi dă drumul în iarbă.

Simt că ameţesc când văd sângele pe lama cuţitului – nu pot suporta imaginea asta. Privesc în jur şi mă îndepărtez de Caro, mă dojenesc pentru că am crezut că o pot omorî cu un cuţit pe Vrăjitoarea din legende. Ar trebui să-mi dau seama că nu am fost niciodată norocoasă.

Nu o pot ucide…

Ina. Trebuie să o găsesc pe Ina.

Gărzile m-au adus înăuntru prin porţile palatului, atunci când m-au aruncat la picioarele lui Caro. Alerg spre cea mai apropiată intrare în Shorehaven, o arcadă care duce spre un coridor îngust, fără să mă uit la

Caro, cu toate că o pot vedea cu coada ochiului cum se clatină să-şi recapete echilibrul.

Fiecare pas mă agită mai tare, dar continui să alerg, năpustindu-mă către ceea ce pare a fi un coridor al servitorilor.

Holul se curbează uşor spre dreapta, iar în stânga pot vedea o parte a scărilor printr-o arcadă de piatră. Virez în direcţia asta, sperând ca, dacă ea mă urmăreşte, să nu îşi dea seama încotro am luat-o: în sus sau în jos. Aleg *sus* fără să gândesc şi ţâşnesc pe scări – un etaj, două, trei. Curând, plămânii şi picioarele îmi ard cu înverşunare, dar adrenalina şi chipul Inei întipărit în mintea mea mă motivează să continui.

Disperată fiind, îmi revine o amintire îndepărtată din Shorehaven – ştiu că am mai fost aici înainte. Cunosc locul ăsta. Aşadar unde ar merge o tânără regină în timp ce aşteaptă să fie încoronată?

Aud două voci slabe, vagi care se ridică spre tavanul boltit – mai este cineva pe scări. Nu ştiu dacă sunt musafiri, gărzi sau servitori. Îmi vor auzi paşii grei, aşa că mă forţez să încetinesc şi să urc scările într-un ritm normal. Îmi aud bătăile inimii atât de tare, încât abia dacă mai aud bârfele servitorilor de pe holuri sau foşnetul fustelor de mătase ale femeilor nobile care se grăbesc pe culoarele palatului.

Când mă opresc, trebuie să mă hotărăsc dacă urc în continuare sau cobor printr-un alt coridor al servitorilor. De data asta, nu vechile amintirile îmi ghidează paşii, ci amintirile cu Ina din Everless. Ca atunci când s-a ferit de gărzile aflate în faţa odăii ei, când i-a minţit cu uşurinţă pe lacheii familiei Gerling, care nu îi permiteau să părăsească porţile.

Aşa cum o ştiu, şi-ar fi dorit să fie undeva singură.

Într-un turn, poate, aflat cât mai departe posibil de gărzi.

Sus.

Mă străduiesc să nu mă gândesc la răceala din pieptul lui Caro. Trec pe lângă câţiva servitori îmbrăcaţi în ţinute aurii, în timp ce îmi croiesc drum pe scări, în sus, şi prin coridoarele înguste prin care mă duc picioarele; şi servitorii arată aproape la fel de hărţuiţi ca şi mine, aşa că nu mă bagă în seamă.

Niciun gardian. O voce slabă îmi şopteşte că nu e în regulă – *e o altă capcană* –, dar nu am timp să mă gândesc, mă tem că peste balustradă voi vedea chipul înverşunat al lui Caro fixându-mă cu privirea. Picioarele mă duc tot mai sus şi, într-un final, cobor de-a lungul unui coridor cu ferestre aliniate, în capătul căruia se află o uşă dublă.

Continui să înaintez pe un coridor aerisit, cu ferestre înalte, luminat doar de câteva felinare şi, în mare parte, de lumina lunii. Prin geamul multicolor pot vedea munţii strălucind şi turnurile din Sempera şi, mai departe de ele, zăresc marea scânteietoare. În interiorul camerei sunt teancuri de cărţi, păpuşi de pânză, haine aruncate peste tot, precum petale de flori.

Dar apoi o văd şi inima mi se strânge în urma şocului.

Ina.

Noua regină – sora mea – stă în faţa unei oglinzi înalte, cu spatele la mine, pudrându-şi faţa. Amintirea nopţii în care am intrat în odaia vechii regine mă izbeşte dintr-odată – eram convinsă că ea este Vrăjitoarea, văzând-o că se machiază aşa, palidă precum o fantasmă în oglindă. Dar Ina nu este vechea regină. Nu este umbra unui om, nu este osândită.

Cu pulsul alert, fac un pas în cameră, cu ochii la Ina. Mă uit la umerii ei căzuţi, la ochii ei plictisiţi, la modul în care se mişcă, ca şi cum fiecare mişcare ar fi un chin. E prietena mea.

E sora mea. Am fost născute de aceeaşi mamă în Briarsmoor, dar în ziua aceea timpul s-a fragmentat, căci ea a fost luată de Regină şi de Caro în Shorehaven, în timp ce Papa m-a luat cu el, ascunzându-mă. Mă loveşte brusc acum gândul că ea e singura rudă pe care o mai am.

Ina îmi întâlneşte privirea în oglindă. Pudra îi alunecă printre degete, lovind masa de machiaj lustruită şi spărgându-se un nor de praf strălucitor în jurul ei. Ina se întoarce brusc, cu ochii bulbucaţi.

Preţ de o clipă, am impresia că va fugi spre mine şi mă va îmbrăţişa – îi observ impulsul pe chipul deschis, plin de încredere –, dar apoi o ură rece ca gheaţa îi inundă ochii. Mâna îi tresare spre un clopoţel de argint de lângă oglindă. Degetele ezită deasupra lui. Gata să cheme soldaţii.

— Ina.

Mă holbez la ea, cu mintea înceată şi cu gura uscată.

— Te rog, doar ascultă-mă.

Ina se mişcă încet, ca şi cum ar suferi. Ia clopoţelul de lângă oglindă împreună cu un pumnal de argint pe care nu-l mai văzusem şi se ridică de pe scaunul ei capitonat.

— Caro mi-a spus că ai fost capturată.

Vocea îi este mai calmă decât mă aşteptam, dar mai rece decât cea mai îngheţată şi întunecoasă zi de iarnă pe care am trăit-o vreodată în Crofton, chiar şi atunci când Papa şi cu mine aproape că muream de foame.

Prietena mea. Regina mea. Sora mea. Mă fixează cu o privire ce dezvăluie ceva asemănător cu ura. Dar nu pot suporta durerea care e adânc îngropată în ea, pe jumătate mascată de furie.

— Îmi pare rău, îi şoptesc fără să vreau.

O pledoarie răguşită pentru milă, pentru înţelegere.

— De ce?

Cuvintele sunt rostite printre dinţi.

— Ştiu că ai avut o viaţă grea, Jules. Pot să înţeleg ca i-ai urât pe mama sau pe familia Gerling. Dar eu nu ţi-am greşit niciodată cu nimic. Roan te-a *ajutat.*

Vocea îi tremură, dar pumnalul e ferm.

— Am avut încredere în tine.

— Ina, îi spun distrusă, întinzându-mi palma spre ea. Ina, nu am…

Vreau să îi spun că nu eu l-am ucis pe Roan. Dar înainte să pot pronunţa restul enunţului, faţa Ammei îmi apare în faţa ochilor. Văd felul în care m-a îmbrăţişat în hambar şi apoi văd imaginea trupului ei pe podeaua arsă a măcelăriei, cu sângele băltind în jur.

Am convins-o pe Amma să aibă încredere în mine. M-a crezut. Şi tot a fost luată de lângă mine.

Vocea mi se opreşte în gât, într-un mod care nu are nimic de-a face cu magia.

Ina se apropie de mine şi pare că radiază răcoare. Pot să simt cum mi se adună lacrimile în ochi.

— Am încercat să fiu bună cu tine, dar tu mi-ai distrus viaţa. Caro a spus mereu că oamenii profită de mine din cauza bunăvoinţei mele. Ar fi trebuit să o ascult.

Se opreşte la un pas, ţinând strâns pumnalul într-o parte. Degetele i se încolăcesc pe mâner atât de strâns, încât lama pare să facă parte din ea – o singură

gheară ascuţită.

O lacrimă, apoi alta mi se preling pe obraji, dar nu le şterg. Nu l-am omorât nici pe Roan, nici pe mama ei; nu sunt monstrul pe care ea şi-l închipuie, dar asta nu înseamnă că nu are dreptate. Sunt morţi din cauza mea, amândoi. Şi Ina e singură cu Caro. Cu Caro, cea care probabil urcă treptele turnului chiar acum, în timp ce vorbim.

Îmi înghit vorbele pe care le pregătisem pentru Amma. E mai sigur dacă Ina crede o minciună.

Cu figurile lui Caro, a lui Ivan şi cele ale membrilor familiei Gerling în minte – cei care au furat tot fier-sângele din desaga lui Papa –, îmi ascund chipul după o mască de furie.

— Mama ta şi familia Gerling mi-au distrus viaţa, strig, mânată de o furie latentă care se zvârcoleşte înăuntrul meu, adusă la viaţă de aceste cuvinte otrăvite. Ei mi-au ucis tatăl doar pentru că a intrat în Everless. Asta, după ce au vrut să ne înfometeze împreună cu întregul sat, dar nu au reuşit.

Nu stăpâneşte încă arta de a-şi ascunde emoţiile de pe chip. Chiar şi aşa înlăcrimată cum sunt, le recunosc: confuzie, furie, şoc, din nou furie. Fiecare e ca o lovitură, în timp ce eu bâjbâi după cuvinte. Chiar şi acum îmi doresc să retrag tot ce am spus, vreau să-i spun ceva care să-i arate adevărul, fără să o pună în pericol.

Dar nicio parte a adevărului nu o poate proteja. Caut iar şi iar, dar nu găsesc nimic.

— Regina a fost o molimă pentru Sempera, deturna sângele săracilor. Cât valorează anii noştri pentru tine? Pentru mama ta? Pentru familia Gerling? Am văzut oameni care *au murit*, în timp ce Roan şi cu tine vă ghiftuiaţi la mese festive cu fier-sângele celor care

mureau de foame.

Mă înec, mă bâlbâi, dar continui.

— Regina merita să moară.

Ina sună din clopoţel.

Clinchetul clar şi răsunător mă pătrunde. Aud o mulţime de paşi care răsună pe hol. O voce de femeie întrerupe învălmăşeala urlând o comandă.

Cu toate că i-am spus că eu sunt monstrul la care se aştepta, simt un nod în gât de şoc şi de trădare, în timp ce se apropie de mine cu o graţie mai mortală decât văzusem în Everless şi îmi pune pe piept vârful pumnalului. Dar privirea mea o întâlneşte pe a ei, care tânjeşte după adevărul meu, după adevărul *nostru*. Îmi amintesc de limbajul silenţios pe care Amma îl avea cu sora ei, la fel de înduioşător precum un secret.

Muşchii din jurul gurii Inei se încordează. Confuzia şi neîncrederea i se luptă pe chip. Liniştea dintre noi se dilată, mai asurzitoare decât mulţimea de paşi agresivi care se aud de cealaltă parte a uşii. Mă holbez la ea, lacrimile mi se scurg pe obraji; sunt sfâşiată între dorinţa de a o îndepărta şi cea de a trăda adevărul în ciuda tuturor motivelor.

Într-un final, exact când uşa se deschide şi gărzile se revarsă înăuntru urlând – rochia lui Caro învolburându-se în mijlocul lor, precum un strop de linişte mortală în mijlocul unei furtuni –, Ina îşi retrage pumnalul din pieptul meu.

Apoi ceva mă loveşte cu putere în tâmplă şi totul se întunecă.

Când îmi revin, conturul feţei lui Caro îmi apare uşor în câmpul vizual, apoi trăsăturile ei ascuţite şi ochii verzi ca de sticlă, la fel de răpitori precum o iederă otrăvitoare. Pentru o clipă îmi imaginez că sunt

iar în Everless, împreună cu ea, trezindu-ne după o noapte lungă, la fel ca ziua când ea, Ina şi cu mine am fost în Laista şi am băut madel ca să sărbătorim nunta apropiată a Inei cu Roan. Şi, preţ de o secundă, simt că sunt fericită. Mă simt în siguranţă.

Apoi, durerea reapare şi, odată cu ea, revin în prezent. Restul încăperii se accentuează în jurul nostru. Ferestrele înalte dezvăluie un cer împroşcat de stele, care se reflectă în oglinzile ce ne înconjoară, astfel că totul pare făcut din argint şi din stele.

Suntem încă în camera Inei. Dar ea nu mai e aici.

Cu chipul din nou tânăr şi fermecător, fără nicio rană pe trup, Caro stă deasupra mea, legănându-mă în braţele ei. Cu o mână mă susţine, ridicându-mă pe jumătate şi cu cealaltă îşi plimbă un deget pe fruntea mea. Un fior trece prin mine. Caro îşi întinde mâna, examinând fascinată sângele de pe vârful degetelor ei, care a devenit negru în lumina stelelor. Şopteşte un cuvânt într-o limbă pe care nu o înţeleg şi flăcări încep să îi ţâşnească din buricele degetelor, strălucind puternic precum lumânările, şi apoi se sting înainte să mă pot mişca, lăsându-i mâinile curate. De parcă flacăra s-ar fi hrănit cu sângele meu.

Mă gândesc vag la cât de naivă am fost. Credeam că devin un adversar pentru ea, încercând în mod meschin să manipulez timpul. Dar puterile ei depăşesc cu mult puterea mea de înţelegere. După privirea sălbatică din ochi, cred că nici chiar Caro nu le înţelege.

— Nu te mai juca cu mine, şuier în ameţeala mea. Dacă ai de gând să mă omori, omoară-mă.

Caro îngheaţă, apoi îşi înclină faţa spre mine.

— Am mai discutat despre asta, Jules, îmi spune ea şi, în ciuda expresiei sinistre de pe faţă, vocea îi sună

normal, joasă şi muzicală ca întotdeauna, dar puţin nerăbdătoare. Nu îţi voi face rău niciodată, decât atunci când va trebui să o fac.

— Decât atunci când îmi vei putea distruge inima, îi răspund cu tupeu.

— Exact, îmi spune, fixându-mă cu privirea. Acum, spune-mi…

Un val de muzică brusc, îndepărtat, îi taie cuvintele. E un sunet atât de străin aici, în mijlocul acestei orori, încât îmi ia un moment să înţeleg ce se întâmplă. Instrumente cu corzi, majoritatea dintre ele, răsună înăbuşit prin pereţi. Tobe îndepărtate care fac să se cutremure pământul, atât de uşor, încât probabil că nu aş fi observat dacă stăteam în picioare.

Caro trage aer în piept, fruntea i se încreţeşte de frustrare.

— Încoronarea. Mă tem că trebuie să te părăsesc acum, Jules.

Îşi întinde mâna la rochie şi scoate o fiolă care pare a fi plină cu sare maro. Înainte să apuc să mă mişc sau să gândesc, o ridică în dreptul nasului meu, iar când inspir, un soi de gheață pâlpâitoare mă fură, storcând din mine până şi cea mai mică picătură de putere. Apoi, o durere ascuţită îmi traversează scalpul, ca şi cum mintea mi-a fost împărţită în două.

Nu pot să mă opun deloc atunci când Caro îmi dă drumul şi îi alunec din poală lovindu-mă de pământ ca o păpuşă de cârpă.

În durerea asurzitoare, aud vocea lui Caro pregnantă, ascuţită şi încrezătoare strigând pe scări. Nu îmi pot da seama ce spune, dar o clipă mai târziu dispare; sunetul paşilor i se îndepărtează, vocea i se pierde în sunetul orchestrei.

Două forme nepotrivite, întunecate se apropie –

văd, în ceaţă, două gărzi ale palatului care se apropie, precaute, de mine.

Nu pot opune rezistenţă când mă ridică de braţe şi îmi leagă mâinile la spate cu o sfoară retezată. Încerc să strig, dar reuşesc doar să mutilez cuvintele. E ca şi cum Caro ar fi aruncat o umbră peste mintea mea, ascunzând tot ceea ce aş putea folosi ca să mă apăr.

Nu contează, gândesc lamentabil, *pentru că cine ar veni să ajute un criminal?*

Faţa lui Liam îmi apare ca un fulger în minte. *Ar fi trebuit să îl ascult,* gândesc vag. Ar fi trebuit să fug spre Ambergris. Acum, planul nostru e compromis.

Vorbele mele murmurate par să le dea încredere gărzilor. Curând, mă duc la uşă, apoi jos pe scări, printr-un coridor; drogul pe care m-a forţat Caro să-l inhalez îmi face braţele slăbite şi nefolositoare. Tot ce pot să fac este să încerc să îmi amintesc drumul pe care mergem – în jos, scări de piatră după scări de piatră, prin holuri care devin din ce în ce mai întunecate şi mai înguste pe măsură ce înaintăm –, dar în capul meu persistă o şoaptă care sună pe jumătate ca vocea lui Caro şi pe jumătate ca a mea, întrebând: *De ce să îţi mai baţi capul? De ce să încerci? Nu vei scăpa niciodată de ea.*

Chiar şi vocea amuţeşte când gărzile mă aruncă într-o celulă înghesuită, trântind apoi uşa în urma mea.

5

În vise, devin un şarpe, muşchii mei alungiţi fiind acoperiţi cu un strat de solzi care strălucesc precum smaraldele. Alunec prin întunericul şi umbrele care îşi întind degetele lungi încercând să mă prindă. Aurul trece repede pe lângă mine. O formă suplă, cu ochi de

chihlimbar. *Vulpea*, îmi spun, căci gândurile mi se frâng până nu mai rămân din ele decât rămăşiţe de senzaţii şi de sentimente. Aerul rece de-a lungul corpului, lumina în faţă atunci când vulpea priveşte înapoi. Frica, teribila frică, şi un zgomot în spatele meu, precum şuieratul unui vânt puternic sau al unui dulău care urlă, cu fălcile clănţănind şi mârâind la picioarele prăzii sale, apropiindu-se mai mult...

Frica mă zdruncină şi mă trezeşte. Cel puţin cred că m-am trezit; e prea întuneric ca să îmi dau seama. Clipesc. Ochii mi se focalizează pe o fâşie de lumină care brăzdează întunericul. Strălucirea vine de sub uşa celulei. Urme de adrenalină provocate de coşmar încă se revarsă în mine. Acel urlet odios.

Mă sprijin în coate, încercând să scap de vis. Clipesc din nou şi ochii se obişnuiesc cu întunericul. Astea trebuie să fie catacombele palatului din Sempera – solul este din aceeaşi piatră ca totul în jur, dar e plin de praf şi de mizerie. În întuneric, pot să disting urmele din podea, pe unde mergeau prizonierii înainte şi înapoi. Membrele mă dor ca şi cum aş avea cârcei, în timp ce mă ridic în capul oaselor.

E linişte, dar liniştea nu e absolută. Dacă ascult cu atenţie, pot să aud vocile slabe de după uşă, pot să văd lumina estompată atunci când gărzile patrulează prin faţa celulei.

Timpul trece, îmi alunecă printre degete precum nisipul. Mă holbez prin mica crăpătură din uşa celulei timp de ore întregi, forţându-mi ochii să se concentreze pe dreptunghiul de lumină. Număr firele de praf care dansează în umbră şi în afara ei. Devorez fiecare dintre cuvintele gardienilor, înăbuşite din pricina bucăţii de lemn care ne separă. Încerc să aud cadenţa accentelor lor şi să ghicesc de unde e fiecare. Fac orice ca să îmi

pot canaliza gândurile spre ceva, după drogul pe care Caro m-a făcut să îl inhalez. Fac orice ca să nu mă gândesc la strălucirea lamei lui Caro, la privirea rece ca gheaţa a Inei şi la felul în care ochii ei s-au schimbat acum, când lumina a dispărut din ei.

Când o nouă umbră întrerupe lumina ce se revarsă pe podeaua celulei, întregul meu corp se tensionează, devine alert.

— Voi doi nici nu ştiţi ce festin rataţi, spune o voce feminină nefamiliară. Aţi putea să vă duceţi acolo. Ea nu pleacă nicăieri.

— Domnule căpitan, spune un gardian cu o voce arţăgoasă, dar agitată, avem ordine de la lady Caro să o păzim.

— E periculoasă, adaugă celălalt, lovind uşa cu piciorul. A încercat să o atace pe regină cu mâinile goale. Am văzut-o cu ochii mei.

Uşor, folosindu-mă de un cot ca să mă sprijin şi să mă ridic, mă apropii de uşă ca să aud mai bine. Mă simt oricum mai puţin periculoasă, dar drogul se pare că îşi pierde efectul, simţurile îmi revin, chiar şi foarte puţin.

O femeie – să fie căpitanul? – trage şi deschide uşa cât îi permite zăvorul şi aruncă o privire în celulă. Se uită la mine şi mă evaluează critic. Apoi, faţa i se schimbă. Face ochii mari la mine şi murmură ceva.

Mă holbez la ea, derutată. Repetă cuvântul din buze şi, de data asta, recunosc forma cuvintelor.

Opreşte timpul.

Mintea îmi este încă amorţită, încă doare, dar mă întreb totuşi de ce acest căpitan îmi spune să îmi folosesc magia. Inima îmi bate rapid. E uşor să îmi pun palmele pe podea şi să poruncesc timpului să se oprească în jurul meu. În această ceaţă, aproape că îmi

pot imagina fâşii care ţâşnesc din mâinile mele ocolind-o pe femeie şi înfăşurându-se în jurul celor doi bărbaţi. Rămân nemişcaţi precum două păpuşi ale căror mecanisme s-au uzat.

Nu pot să rezist mult timp, fiind atât de slăbită. Dar nici nu e nevoie să o fac. Femeia traversează holul şi stinge flăcările torţelor de pe pereţi. Mişcările îi sunt eficiente. Apoi, se întoarce în locul ei, chiar când pierd controlul asupra timpului.

Lumea prinde viteză. Flăcările se sting într-o bătaie a inimii.

Întunericul se aşterne şi ea strigă ca şi cum ar fi cuprinsă de frică. Apoi se aud două bufnituri şi încă una mai tare. Al doilea gardian are timp să strige – un strigăt scurt, strangulat – înainte să cadă la podea cu o bubuitură puternică. Respiraţia mi se opreşte. Aud şuieratul torţei care este reaprinsă.

Paşii femeii răsună pe podeaua de piatră şi uşa celulei se întredeschide.

Mijesc ochii spre lumină şi văd un gardian din Shorehaven cu plete lungi pe spate, îmbrăcat în aceeaşi uniformă precum cea a temnicerilor mei. Nu o recunosc. În timp ce femeia stă acolo, respirând cu greu, cineva se desprinde din umbrele de la capătul holului.

E Liam.

Aproape că am impresia că e o halucinaţie cauzată de drogul administrat de Caro în camera Inei, dar când se repede în celulă, îmi dau seama că e real. Liam, cel care mi-a spus că eu sunt Alchimistul, cel care a avut curaj să mă ascundă de Caro în Everless. Nu mi-aş fi putut închipui niciodată precizia pe care o are în mişcare, modul în care câteva şuviţe de păr scapă din coadă încolăcindu-i-se în jurul feţei. E mai palid şi mai

tras la faţă decât era în Everless, dar impunător în vesta militară de un verde sticlos, cu nasturi strălucitori de aur şi epoleţi. Insigna familiei Gerling îi străluceşte în piept.

Face un semn din cap spre căpitan, care dispare încet pe hol, lăsându-şi la vedere părul înainte de a dispărea după colţul întunecat.

Vechea frică – de familia Gerling şi în special de Liam – mă răscoleşte, în timp ce el traversează celula făcând trei paşi mari. Mă dau un pic în spate. Ştiam că e posibil să fie aici în Shorehaven, dar acum, când stă în faţa mea, e ceva cu totul diferit.

Înghit în sec. Cu toate că vederea îmi e încă înceţoşată, cu marginile zdrenţuite, îi recunosc figura în oaza de lumină. Ochii îi trădează răceala, apoi uşurarea şi frica.

— Jules, rosteşte el în timp ce răsuflă. Eşti în viaţă.

Ultima dată când l-am văzut, m-a ajutat să scap din catacombele din Everless şi m-a trimis să-mi urmez drumul, cu instrucţiuni de a mă întâlni cu prietenul lui din Ambergris. Mi-a salvat viaţa. Nu trebuia să o facă, dar a făcut-o. Se apleacă în faţa mea şi mă ia în braţe: hainele îmi sunt zdrenţuite, din rană îmi curge sânge. Căldura ţâşneşte din el şi, odată cu ea, şi grijile.

— Nu ai mai ajuns în Ambergris, aşa cum am stabilit. Am crezut că, poate, sângeraţii…

Îmi las ochii în jos din nou. Nu m-am gândit că ar putea fi îngrijorat.

— Sunt bine.

Nu îi arăta nimic.

Am un motiv pentru care am plecat din Everless fără să spun nici măcar un *mulţumesc.* Abia dacă îl cunosc pe Liam, dar nici pe Roan nu-l cunoşteam prea bine şi, cu toate astea, Caro tot l-a omorât. Prea multe

s-au petrecut între mine şi Liam în scurta perioadă de când suntem aliaţi. Această tăcere pare grea. Periculoasă.

Îmi pun o mană pe perete să mă sprijin şi încerc să mă ridic, fără să par slăbită. Liam întinde mâna ca şi cum ar vrea să mă atingă, dar eu mă dau la o parte, fără să vreau. Dacă Caro află că mă ajută…

— Nu ar trebui să fii aici, îi spun.

O privire rănită îi traversează chipul, preţ de o clipă.

— Ei bine, nici tu. Cu atât mai mult trebuie să te scoatem de aici.

Mă ia de braţ şi mă ajută să mă ridic în picioare, apoi lasă mâna jos încercând să-mi desfacă legăturile de la încheieturi.

— Ce s-a întâmplat? Ţi-a făcut ceva rău Caro?

De data asta, îl privesc în ochi. Ştiu că se referă la rana de la tâmplă, dar e numai o parte din răul făcut de Caro.

— A dat foc Croftonului, îi spun.

Simt iar un nod în gât, gândindu-mă la toate astea: la planşetele oamenilor şi la fum. La ura oamenilor care au rămas acolo. La trupul Ammei.

Chipul lui Liam devine palid.

— Foc? Ce vrei să spui?

— Arde din temelii, îi răspund, în timp ce sângele îmi clocoteşte. Nu ai auzit? Nu a fost prezent niciun Gerling.

Ochii îi alunecă în podea, ruşinaţi, dar vocea îi e aspră.

— Nu am ţinut evidenţa intereselor familiei Gerling. Nu m-am gândit la altceva decât la tine. La siguranţa ta, adaugă rapid.

— Ivan era şi el acolo, îi spun uşor, simţind în suflet

suferinţa acumulată. Nu a mai rămas nimic.

Liam rămâne nemişcat, cu mâinile ţepene în jurul încheieturilor mele. Pieptul i se mişcă o dată, uşor. Apoi, pare că se adună şi aruncă legăturile la podea. Verifică holul şi apoi îmi face semn să îl urmez, punându-şi mâna sub braţul meu.

— Aveam un plan, spune el pe un ton jos, tăios.

— *Tu* aveai un plan, îi răspund, dorindu-mi să-l îndepărtez.

Îmi imaginez cum ochii lui Caro mă cercetează dintr-o ascunzătoare nevăzută. Cuvintele îmi ies din gură mai zgomotoase decât îmi doream, căci iritarea îmi umflă pieptul. După tot ce s-a întâmplat, caracterul lui băgăcios încă mă irită.

Cu o mână fermă în jurul braţului meu, Liam mă ajută să ies din celulă şi ajungem într-un hol îngust, întunecat.

— Nu mai contează acum. Trebuie să plecăm.

Mă sprijin de perete, în timp ce el îi trage pe cei doi gardieni în celulă, luându-le cheile şi încuind uşa. Mă priveşte drept în ochi preţ de o fracţiune de secundă. Deşi chipul lui e impasibil, văd o licărire de emoţie, precum strălucirea unei monede pe fundul unei fântâni. Îi este teamă pentru mine. Sentimentul dispare instantaneu, dar simt cum mi se strânge stomacul.

Liam desprinde o lampă cu ulei de pe perete şi o ţine în mână în timp ce înaintăm.

— Cel puţin spune-mi că nu te-a văzut Caro.

Tăcerea mea are propriul ei răspuns.

Vocea lui Liam este ascuţită.

— Jules, Crofton a fost probabil o capcană pentru tine.

Furia licăreşte în mine.

— M-am prins de asta.

— Te cunoaşte…

— Îl cunoaşte pe Alchimist, îi răspund printre dinţi, deşi sâmburele de adevăr îmi stă ca un ghimpe în suflet.

Caro chiar a pus la cale o capcană. Ştia că voi veni în Crofton dacă satul e în pericol. Doar cu câteva ore în urmă, cu pumnalul ridicat asupra mea, m-a tachinat pentru sentimentalismul meu. Cu toate astea, îi spun:

— Nu mă cunoaşte pe mine.

Coşmarul din celulă îmi revine în minte, frânturi din trecutul meu întipărite adânc. Flash-uri de sânge, magie, slăbiciune şi putere, vulpea şi şarpele, şi ceva urlând.

— Ce este? întreabă Liam încet.

Am încetinit fără să vreau.

Măresc pasul din nou.

— Amintirile încep să-mi revină. Din alte vieţi.

Adevărul încă pare nefiresc, cumva greşit.

— De unde ai ştiut că sunt aici?

— Am găsit asta pe moşia palatului.

În timp ce ne grăbim pe coridoarele ciudat de tăcute, el scoate ceva din buzunarul vestei şi mi-l arată. Jurnalul meu.

— Nu ar fi trebuit să porţi ăsta cu tine, îi spun pe un ton tremurat. Cineva te-ar fi putut vedea cu el şi şi-ar fi dat seama că mă ajuţi.

— Gândeşte-te, Jules, îmi spune Liam, strecurând jurnalul înapoi în buzunarul de la piept.

Încetineşte, deschide o uşă din dreapta noastră. Intrăm într-un alt coridor liniştit, cu uşi aliniate la intervale mari. O zonă rezidenţială. În orice moment, una dintre aceste uşi s-ar putea deschide, iar noi am fi descoperiţi. Pot doar să mă rog ca toţi musafirii să petreacă jos.

— Mai e un motiv pentru care te căutam. Se spune că mi-ai omorât fratele. Nimeni nu ar crede că suntem aliaţi.

Un fior rece mă pătrunde în timp ce tâlcul cuvintelor lui mi se destăinuie. Caro şi Ivan cred că Liam îmi vrea răul. Şi probabil ca aşa ar *trebui* să fie. Ar trebui să mă urască. Nu l-am omorât eu pe Roan, dar ar fi încă în viaţă dacă nu aş fi existat eu şi îndrăgostirea mea din copilărie.

Liam nu mai vorbeşte până ce nu ajungem la un nivel superior, capitonat cu pluş albastru şi argintiu. Tapiserii care ilustrează istoria Semperei căptuşesc pereţii. Îl urmez pe Liam, în timp ce viaţa Reginei se desfăşoară în faţa mea, cu scene de luptă însăilate cu brazde întregi de sânge roşu, grotesc de privit în lumina redusă.

Dar, într-o pictură, o figură îmi atrage privirea. Un bărbat de vârstă mijlocie, care stă călare pe un armăsar negru şi mânuieşte un steag cu verde şi auriu, în timp ce bătălia are loc în jurul lui. Un dulău argintiu îi stă mândru la picioare. Bărbatul nu este cu nimic ieşit din comun, cu excepţia expresiei de pe chip: chiar şi în miniatură, pare aproape plictisit.

Mă opresc. Mâna mi se ridică fără să vreau, apropiindu-se de tapiserie. Apoi, râsul unei femei în depărtare mă trezeşte la realitate şi mă grăbesc să-l urmez pe Liam.

Aproape de capătul holului, Liam bâjbâie după o cheie şi mă grăbeşte să trecem de o uşă albastră. Ne strecurăm înăuntru şi, într-un final, inspirăm uşuraţi.

E camera unei aristocrate, presărată peste tot cu rochii aruncate şi mărunţişuri, ca şi cum cineva a petrecut ore întregi probând haine şi aruncând aiurea fiecare obiect refuzat. Era aproape să calc pe un colier

de perle care stătea pe podea. Simt o furie pentru opulenţa nepăsătoare, dar e mult mai reţinută decât ar fi fost mai demult, capul meu fiind încă plin de amintirea focului şi a fumului.

Găsesc un scaun cu pernă şi mă aşez – membrele îmi sunt grele şi înţepenite –, în timp ce Liam se îndreaptă spre un şifonier aflat în colţul îndepărtat al camerei. E deschis, din el se văd haine din catifea şi din mătase.

Acum, când stau nemişcată, toată greutatea pericolului care ne pândeşte mă copleşeşte.

— De ce să riscăm, Liam? întreb uşor, în timp ce el cotrobăie printre haine.

După un moment, îmi răspunde.

— Soarta Semperei este legată de a ta, spune el într-un final, cu spatele la mine.

Îmi amintesc ce a spus când m-a scos din Everless şi mi-a dezvăluit că eu sunt Alchimistul, când a încercat să mă convingă să fug.

Dacă tu mori, toţi suntem pierduţi.

Un fior mă învăluie ca o mantie, amintindu-mi vocea lui Caro, care descria cum mă va distruge, apoi mă va controla, exact aşa cum făcuse şi cu Regina, strecurându-se prin magia mea ca într-o mănuşă ca să contorsioneze lumea după voia ei. Îndepărtez de la mine acest gând şi aproape că sunt mulţumită de această diversiune atunci când Liam se întoarce, purtând în braţe un obiect de catifea violet şi dantelă.

— Ce e aia? îi spun eu aproape râzând.

Liam clipeşte. Traversează camera spre mine, apoi se opreşte şi aşază rochia pe o noptieră.

— Shorehaven va fi în alertă maximă atât timp cât eşti aici, spune el. Nu va dura mult până ce îi vor găsi pe gardienii pe care i-am închis în celulă. Ceilalţi

gardieni vor fi cu ochii pe orice pare a fi în neregulă, dar Ina şi Caro vor fi ocupate cu încoronarea tot restul serii. Nu se vor aştepta ca tu să te strecori printre musafiri, în văzul tuturor. E cea mai bună şansă a noastră ca să scăpăm.

— Încoronarea Inei, repet eu.

Chiar şi după ce am văzut-o, mă bântuie un gând ciudat: Ina – prietena mea, *sora* mea – noua regină a Semperei. Apoi, restul cuvintelor lui Liam mă ajung din urmă şi pufnesc în râs.

— Crezi că dacă mă îmbrac în rochie, Ina nu mă va recunoaşte?

Liam ridică ceva închis la culoare şi vaporos din grămada de haine. Un voal, îmi dau seama.

— Toate femeile poartă aşa ceva, spune el uşor, cu un substrat pe care nu-l pot identifica. Un semn de respect. Pentru ceea ce ar fi trebuit să fie o nuntă.

Nunta lui Roan. Înghit cu greu nodul care mi s-a format brusc în gât.

— Dacă suntem descoperiţi, nici măcar tu nu vei putea să explici ce s-a întâmplat.

— Crezi că nu ştiu asta? rosteşte Liam pe un ton irascibil. Ştiu că sunt terminat dacă merge prost. De asta cred că ar trebui să ai încredere în mine.

Ia rochia din nou şi mi-o aruncă în poală, evitându-mi privirea.

— Pregăteşte-te ca să putem pleca de aici şi să te ducem în Ambergris.

Îmi aşez mâinile pe materialul rece, dar nu mă grăbesc să îmi pun rochia.

— Ar trebui să pleci înainte să fim prinşi.

Încerc să-mi amintesc prima mea impresie despre Liam, din zilele mele în Crofton şi în Everless, când îl vedeam ca un inamic – cu ţinuta lui perfectă, chipul de

piatră, ochii reci. Bătrânul lord Gerling, temut, invulnerabil, o armură în carne şi oase, egoist şi crud.

Aproape că reuşesc, până când îmi spune:

— Nu îmi pasă de pericol.

— Nu spune asta, mă răstesc.

E destul de aproape încât să-l pot atinge.

Dar nu o fac. Nu pot să o fac. Trebuie să îl îndepărtez, exact aşa cum am făcut şi cu Ina. E singura modalitate de a fi în siguranţă.

Cuvintele mi se revarsă din gură precum otrava fierbinte.

— Pur şi simplu nu mai vreau să-mi mânjesc mâinile cu sânge, nici măcar al tău.

— Nu, spune Liam uşor. Sper că nu.

Simt o greutate rece care îmi apasă pe piept. Îmi suflec mânecile şi strâng pumnii, concentrându-mă pe durerea provocată de unghiile care îmi intră în palme, ca să nu mai simt ghimpele care mă străpunge cu fiecare cuvânt rostit.

— Te-am urât vreme de ani de zile. Mi-a fost frică de tine. Poţi să înţelegi de ce îmi este greu să te cred acum?

Ochii lui Liam îi caută pe ai mei ca şi cum ar putea găsi un răspuns în ei. Dar nu îi ofer nimic.

Într-un final, spune:

— Nu mai suntem copii. Fie că îţi place sau nu de mine, avem un inamic comun acum.

Îmi încrucişez braţele ca să nu mă vadă cum tremur. Sper ca Liam să confunde gestul cu unul de furie.

— Asta e tot ce avem.

Strâng în braţe hainele pe care Liam mi le-a dăruit şi merg cu spatele spre toaleta din apropiere, forţându-mă să nu îl privesc peste umăr, cu toate că asta e tot

ce aş vrea să fac. Între timp, pun mâna pe un pumnal subţire aflat într-o teacă pe un dulap.

Nu e nicidecum un cuţit de măcelar ca al Ammei, dar e mai bine decât nimic.

În timp ce mă spăl pe faţă, pe mâini şi îmi dezbrac hainele de călătorie, Liam îmi dă instrucţiuni precise prin uşă. Ina este încoronată regină chiar în timp ce noi vorbim – gândul ăsta îmi face pielea de găină – şi, după ceremonie, toată lumea se va aduna în sala de bal din aripa estică pentru a sărbători. Balconul de acolo se înalţă peste golf şi, sub el, la capătul unui şir de trepte se află o plajă. Vom pătrunde în sala de bal, unde prietenul lui, Elias, un alt musafir de la ceremonie, a dispus ca o barcă să ne ia din golf.

În timp ce îmi aranjez părul şi îmi trag rochia peste cap, vreau să îl întreb dacă el chiar crede că totul va funcţiona. Şi cu toate că întrebarea e asemenea unui pumnal care îmi ţintuieşte pieptul, vreau să îl întreb dacă are de gând să scape împreună cu mine, renunţând la falsa lui loialitate şi la siguranţa care vine odată cu ea.

În schimb, îmi pun voalul peste faţă, iar lumea devine un şablon transparent de tafta gri. Abia atunci – în timp ce Liam mă învaţă ce să spun, dacă sunt întrebată: că sunt un musafir din Connemor, o verişoară de-a lui Elias – îmi pot permite să mă privesc în oglindă.

Rochia mi se potriveşte perfect. E din catifea, de un albastru-închis precum cerul noaptea, în toiul verii, cu constelaţii de dantelă albă la coate şi la clavicule. Un spate decoltat îmi dezvăluie omoplaţii. Cu faţa acoperită de voal şi cu pumnalul ascuns, prins de gambă cu centura mea de călătorie, aş avea şanse să

trec drept un musafir la ceremonie. Atât timp cât nimeni nu priveşte prea atent la ceea ce se află sub voal.

Liam tocmai îmi descrie cea mai bună variantă pentru a traversa sala de bal. Dar când ies din baie, cuvintele i se opresc. Ochii i se măresc şi gura îi rămâne căscată. Preţ de o secundă, îmi doresc mai mult decât orice ca totul să fie adevărat. Să fiu binevenită la încoronarea surorii mele, să păşesc în sala de bal la braţul cuiva care mă priveşte aşa cum mă priveşte Liam acum, să dansez cu el fără să trebuiască să îmi ascund chipul.

Dar nu am aparţinut niciodată acestei lumi. Chiar şi acum, chipul surprins al lui Liam revine la indiferenţa-i obişnuită. Poate că este aliatul meu, dar nu poate fi nimic altceva. Nu îi pot da lui Caro mai multe instrumente ca să îmi sfâşie inima. A luat deja destule.

Înghit în sec şi păşesc pe lângă el spre coridor. Cu Liam în urma mea, urmez sunetul muzicii care răsună de dedesubt.

6

Când ajungem în sala de bal, toate fricile mele şi furia se transformă pentru moment în admiraţie.

Podeaua şi pereţii sunt din aceeaşi piatră deschisă la culoare ca şi restul castelului, având fâşii strălucitoare argintii şi negre. Tavanul este o cupolă de sticlă, ce radiază reflexe roşii, portocalii şi purpurii – soarele ce apune deasupra oceanului. Acesta luminează în roşu şi auriu pereţii şi podeaua, făcându-i pe oamenii care se învârtesc pe ringul de dans – atât de mulţi, peste două sute –, să pară a fi poleiţi, chiar şi prin griul translucid al voalului meu. Uit de mine şi

prinsoarea mea asupra braţului lui Liam se strânge.

Dar îl simt încordat, reamintindu-mi că, în ciuda zâmbetului său, se teme, căci încă suntem în pericol. Mă apucă ferm de cot şi mă conduce în jos pe scări, prin mulţime. Tivul rochiei mi-alunecă pe podea, pumnalul de sub rochie mi-atârnă greu în teacă.

În partea din faţă a sălii, podeaua de marmură se ridică într-un şir de scări late, acolo unde cântă o orchestră. Nu am mai văzut nimic asemănător: zeci de muzicieni interpretează muzică la violoncele, flaute, tobe şi instrumente pe care nici nu le pot numi. Un flaut lung pare să fie făcut dintr-un os uman. Melodia este superbă, cu toate că nu mă pot abţine să nu mă înfiorez. Pe măsură ce înaintăm, muzica mă învăluie asemenea unui lucru tangibil, asemenea unei limbi pe care nu o pot vorbi, care, cu toate astea, nu îmi dă pace în moduri pe care nu le pot înţelege.

Deasupra orchestrei, un tron cioplit din lemn închis, strălucitor, veghează gol.

La jumătatea scărilor, Liam se opreşte şi se întoarce cu faţa către mine. Se apropie ca să îmi şoptească ceva la ureche.

Încerc să nu tremur.

— Uşa aia. Acolo. O vezi?

Îi urmăresc privirea spre un şir de uşi din sticlă, aflate de partea cealaltă a sălii, întredeschisă îndeajuns cât să se vadă o părticică a unei alte grădini voluptoase în sunetul surd al valurilor ce se lovesc de stânci. Pare foarte departe – o mare de oameni dansează între noi şi scăparea noastră. Încuviinţez.

Liam zâmbeşte forţat unui cuplu aflat în trecere.

— Duce către balcon.

În timp ce coborâm scările, mă aştept ca, în orice clipă, capetele oaspeţilor să se întoarcă brusc spre

mine, cu sau fără voal, iar urletul *criminala!* să umple încăperea.

Dar nu se întâmplă. Mulţimea – oameni în haine militare îmbrăcaţi asemenea lui Liam sau femei în rochii care se revarsă pe podea şi cu voaluri, mişcându-se în perechi şi şabloane complicate, nu se uită la mine. Se uită unul la celălalt, ochii strălucindu-le în spatele voalurilor. Câteva priviri se îndreaptă spre mine şi inima începe să îmi bată cu putere, până îmi amintesc de bârfele înfocate care circulau prin Everless, de peţitoarele bogate pe care lady Verissa le-a recrutat pentru Liam, numai că el le-a respins pe toate. O fată la braţul lui va atrage atenţia, dar nu avem de ales.

Un ciorchine de oameni cu pahare de vin în mâini se apropie de noi, vorbind tare despre ofrandele de pe masa banchetului. Unul dintre ei, un bărbat îmbrăcat cu o haină violet-închis, se desprinde de mulţime şi începe să înainteze, cu ochii pe Liam. Mă simt de parcă aş fi înghiţit o piatră, când îl recunosc pe lordul Renaldi, de la prima mea masă festivă din Everless. El a fost cel care o ameninţase pe Bea că îi va lua un an de fier-sânge pentru că a vărsat vin pe el, dar apoi Roan a calmat spiritele cu şarmul său specific.

— Trăim vremuri fascinante, spune el mult prea tare şi cu vorbele incoerente. Prima noastră schimbare de putere din ultimele cinci secole şi avem o fetiță necoaptă pe post de regină.

Îi rânjeşte lui Liam şi îl bate pe braţ, izbucnind într-un răget.

Şira spinării mi se încordează. Poate că Ina nu are încredere în mine, dar mă doare să aud că se vorbeşte aşa despre ea. Am nevoie de toată stăpânirea de sine ca să nu îi smulg nobilului paharul din mână şi să i-l

arunc în faţă pentru tonul său.

— Nu-i aşa, lord Gerling?

Liam îi zâmbeşte. Ochii îi sunt gheaţă pură, dar bănuiesc că Renaldi e prea beat ca să observe.

— Vom vedea, îi răspunde el.

Încuviinţează cu o mişcare din cap, punând punct conversaţiei, şi se desparte de Renaldi, ghidându-mă uşor de mânecă.

Râsete răsunătoare se ridică la tavan. Grupul se îndepărtează. În timp ce Liam mă priveşte, îmi dau seama că pumnii mei sunt încleştaţi, unghiile îmi perforează palmele. *Te îndoieşti şi de Ina?* aş vrea să îl întreb, dar nu e nici locul, nici momentul potrivit.

— Cum spuneam, nimeni nu te va observa, murmură Liam.

Se întinde şi îmi pune mâna pe spate. Niciun venetic care se uită la noi nu ar putea să îşi dea seama, dar mâna lui pe talia mea e uşoară şi impersonală, zâmbetul îi este gol. Formal şi distant.

Un grup de oameni stagnează aproape de capătul scărilor şi oricine vrea să coboare se opreşte să li se alăture. Liam ne conduce în direcţia lor exact când îmi înclin capul încercând să văd ce e în centrul lor. Şi apoi, gura mi se usucă.

Un creditor de timp de vârstă mijlocie, îmbrăcat la fel de frumos ca toţi ceilalţi, într-o rochie verde ca pădurea, cu ornamente aurii din dantelă stă la o masă mică cu instrumentele ei strălucitoare în faţă. Mai mici şi mai strălucitoare decât uneltele lui Duade din Crofton sau ale lui Wick, creditorul de timp care mi-a sângerat zece ani în Laista, dar încă ascuţite, încă ameninţătoare.

Dar acum, un sentiment bizar, neliniştitor mă cuprinde. Ceva e schimbat, pentru că aici oamenii vin

la ea pe rând, zâmbind şi vorbind în timp ce ei îşi oferă braţele de bunăvoie. În Crofton, coada din faţa magazinului lui Duade era lungă şi disperată: capetele plecate şi vocile timide se rugau Vrăjitoarei să îi binecuvânteze cu o oră sau două în plus. Când m-am dus la Wick în Laista, extrăgea câte o picătură de sânge de la fiecare donator, apoi le măsura timpul presărând în el un praf special şi dându-i foc, apoi număra cu atenţie secundele de viaţă ale flăcării ca să se asigure că nu depăşeşte limita şi nu omoară donatorul. Creditorul de timp îmbrăcat în verde nu măsoară nimic acum. Toţi cei de aici pot economisi ani, poate chiar decenii, dacă asta ia de la ei.

Un cuplu se desprinde de la masă şi trece pe lângă noi. O aud pe femeie zicând:

— Dragă, ai grijă că îmi pătezi rochia de sânge!

— Ce e asta? şoptesc eu mult prea fioros.

Furia din pricina nedreptăţii fierbe în mine.

Ochii lui Liam sar dintr-o parte în alta. Vede acelaşi lucru ca şi mine – coada stă între noi şi şansa noastră de a scăpa. Orice ar fi, trebuie să trecem prin ea.

— Un dar pentru Ina, murmură el, luându-mă de braţ şi trăgându-mă mai aproape. Toată lumea trebuie să dea un an din propriul sânge. E menit a fi un soi de cadou. Îmi pare rău, nu mi-am dat seama…

Stomacul mi se întoarce pe dos. *Un an.* Oamenilor ăstora nici nu le pasă; râd sau zâmbesc în timp ce îşi ridică manşetele, expunându-şi braţele şi palmele ca un peşte cu burta în sus. Carnea le e netedă, impecabilă. Niciun semn că ar fi fost sângeraţi înainte.

Un an e nimic pentru ei. Nu au fost niciodată nevoiţi să sacrifice nici măcar unul singur.

În timp ce un domn cu păr argintiu se îndepărtează de masă, privesc cum creditorul de timp pune dop unei

fiole de sânge extrase de la el şi o aşază alături de celelalte zeci care se odihnesc pe un pat de catifea. Bărbatul e mai preocupat de podoabele lui, ştergând o pată de sânge cu o batistă brodată.

Atât de mult sânge străluceşte frumos în fiole precum un cuib de bijuterii. Un bărbat din spatele meu mă priveşte şi ridică din sprânceană.

— Staţi la rând?

Liam răspunde pentru mine.

— Da.

Mă pune lângă el şi vorbeşte încet.

— E în regulă. Mai dau eu un an pentru tine…

— Nu e asta, mă bâlbâi, minţind pe jumătate. Doar că nu cred că timpul meu poate fi consumat. I-a făcut rău lui Caro când a încercat să îl consume prima dată, în Everless. Crezi că o să-i facă rău şi Inei?

Cuvintele îmi pier, în timp ce o altă temere şi mai mare se instalează în mine. Dacă Caro pune iar mâna pe sângele meu? Ce magie neagră ar putea să dezlănţuie atunci?

Chiar şi cu voalul, pot vedea şocul şi apoi îndoiala care îşi fac loc pe chipul lui Liam. În toţi anii lui de studiu, nu a ştiut asta despre sângele meu.

Brusc, pare mai tânăr decât este şi simt că ne dezvăluim aşa cum suntem de fapt: un băiat care, în pofida inteligenţei şi a educaţiei sale, are doar nouăsprezece ani şi o fată care are secole întregi de amintiri, cunoştinţe şi magie, dar nu le poate folosi.

Rândul înaintează – acum Liam a ajuns în faţă. Mă strânge uşor de mână, făcând un pas înainte; eu am îngheţat, simt cum capul mi se învârte din pricina noilor informaţii. Acest dar întunecat. Oferta lui Liam de a da un an din viaţă pentru mine. Frica copleşitoare că mai mult sânge de-al meu ar putea intra în posesia

lui Caro, făcându-mă complice la distrugerile sale.

Văd lama cum îi penetrează pielea lui Liam şi vederea mi se fragmentează. *E doar palma lui. Doar palma lui.* Mă uit în altă parte ca să nu îl văd cum sângerează.

Când e gata, Liam se uită la mine, zâmbindu-mi indulgent, în timp ce creditorul de timp îi bandajează braţul.

— Sper că o puteţi scuza pe iubita mea, îl aud cum spune plin de şarm. Nu e capabilă să vadă sânge.

— Ei, haide.

Vocea creditorului de timp are acelaşi şarm aristocratic, uşor, dar şi o extremitate dură.

— Îşi poate închide ochii sau o poţi ţine de mână.

Îşi ridică vocea, adresându-mi-se şi nu îmi place cât de vicleană îi e privirea.

— Cu siguranţă, my lady, îmi spune ea cu o insinuare periculoasă în glas, că nu vrei să ratezi onoarea de a-ţi vedea propriul timp scurgându-se prin venele reginei? Înţeleg, de asemenea, că plănuieşte să îşi modeleze o bijuterie din fier-sânge pentru propria ei coroană.

Stomacul mi se strânge, de jur-împrejur oamenii se întorc spre mine. Capetele se apleacă curioase. Atenţia lor se simte ca o briză ameninţătoare, gata să îmi smulgă voalul şi să îmi expună faţa criminală în faţa întregii săli de bal.

Cu toate că membrele îmi sunt paralizate de frică, fac un pas înainte.

— Desigur că nu, spun pe un glas timid şi şoptit, în timp ce îmi ridic mâneca.

Liam pune un braţ în jurul meu şi, în ciuda reticenţei de mai devreme la atingerea lui, acum îi sunt recunoscătoare. Lama creditorului de timp îmi despică

pielea din palmă, Liam se apleacă, ca şi cum ar vrea să-mi sărute tâmpla să mă liniştească. În schimb, buzele lui îmi ating urechea.

— Va fi bine.

Dar exact în momentul în care creditorul de timp se întinde să ia bandajul, în cameră se aşterne liniştea şi, peste tot în jurul meu, capetele se întorc spre tron. Creditorul de timp îmi lasă mâna şi se clăteşte într-un bol, în timp ce o uşă din spatele tronului se deschide şi prin ea îşi fac apariţia două fete în rochii zdrobitoare.

Caro. Şi Regina nou încoronată a Semperei: Ina Gold.

7

Frica mă cuprinde – protecţia voalului pare neînsemnată acum, când Caro este în sală – dar nu îmi pot dezlipi ochii de la Ina. Şi ea poartă un voal transparent, brodat cu lacrimi mici, strălucitoare, fiecare fiind făcută din fier-sânge. Nu numai că îi pot vedea chipul, dar chiar şi de la distanţa asta, pare să strălucească. Rochia i se revarsă în jur precum o cascadă neagră pe trepte.

O coroană străluceşte în părul ei închis la culoare, vârfurile ei ascuţite fiind roşii-aurii precum fier-sângele, ceea ce lasă impresia că ar fi fost înmuiată în sânge – îmi dau seama şocată. Alunecă uşor spre tronul sculptat din stejar şi rămâne în loc preţ de o clipă înainte să se aşeze, cu o atitudine regală. În jurul meu, oamenii încetează conversaţiile şi înaintează spre podium – mulţimea se coagulează în jurul ei, lorzi şi doamne aşezându-se în linie ca să îi sărute mâinile şi să îi spună cuvinte pe care nu le pot auzi.

Tresar simţind pe obraz atingerea lui Liam, prin

voalul diafan. Un bandaj de mătase se face văzut de sub mâneca lui. Pielea lui e mult mai caldă decât a mea. Nu ştiu de ce asta mă surprinde.

Mă întoarce cu faţa la el. Îmi zâmbeşte, dar îi zăresc tensiunea din ochi şi îi simt pulsul cum creşte. Îi permit să mă conducă spre ringul gol, departe de creditorul de timp care, distras de intrarea grandioasă a noii regine, nu a observat că am părăsit rândul.

Nu îmi doresc nimic mai mult decât să îmi fac loc prin mulţime şi să alerg spre tronul Inei, urlând tot ce nu am putut cu câteva ore în urmă. Că sunt aliata ei, că nu poate avea încredere în Caro, că servitoarea ei ar putea încerca să o controleze exact aşa cum a făcut şi cu Regina. Că amândouă ne-am născut într-un oraş numit Briarsmoor. Că numele mamei noastre a fost Naomi.

În schimb, imit gesturile celorlalte cupluri din sala de bal, punând o mână pe umărul lui Liam şi lăsându-l să mă tragă aproape – mâna lui pe spatele meu, degetele mâinii mele drepte întrepătrunse cu ale lui. Îmi dau seama după încordarea maxilarului său că îi este teamă.

Mă uit în ambele părţi, sigură că în orice moment cineva va observa că nu ştiu paşii şi va recunoaşte că sunt o impostoare. Sunt complet conştientă de Caro, care se află la intrarea în sală. Cu toate că nu o pot vedea, prezenţa ei exercită un soi de gravitate întunecată. Dar Liam îmi surprinde privirea şi dă din cap. Se apleacă să îmi şoptească ceva la ureche şi buclele lui negre îmi mângâie obrazul. Mă cuprinde un fior.

— Nu privi în jur, îmi spune el, uşor fermecător. Nu fi agitată. Trebuie doar să ajungem la uşă şi să ne strecurăm fără să ne vadă nimeni.

Rochia e lungă până la podea, acoperindu-mi ghetele de călătorie pe care încă le port în picioare. Am reuşit să îmi aranjez părul ca să arate precum coafurile celelalte femei, cu coroniţe împletite care le susţin voalurile. Dar tot simt că atrag atenţia, cumva ies în evidenţă faţă de restul lumii. Numai oamenii cărora le curg secole prin vene ştiu cum e să dansezi aşa. Orbecăi neîndemânatică străduindu-mă cât pot de bine. Cuplul întâlnit mai devreme la rând se roteşte pe lângă noi, superbi amândoi în mişcările de dans. Prin voalul femeii – mai subţire decât al meu – îi observ chipul, zâmbindu-i cu timiditate partenerului său.

Sentimentul că am pierdut ceva ce nu am cunoscut niciodată mă pătrunde, în timp ce muzicanţii trec la un refren melancolic. Într-o altă lume, într-o altă viaţă, aşa aş fi putut fi şi eu. Îmi imaginez asta, acum, când dansez aici ca un oaspete de onoare, şi mă cutremur la acest gând ca şi cum aş fi băut madel. Nu aş fi purtat un voal. Nimeni nu ar fi făcut-o, pentru că nu ar fi fost nimic de jelit, doar de sărbătorit. Ina nu ar fi atât de rece şi distantă pe tronul ei, ci ar dansa printre noi, fericită de a-şi conduce regatul, aşa cum am cunoscut-o pe când era prinţesă.

Şi Roan ar dansa cu ea. Liam şi cu mine am dansa lângă ei zâmbindu-le – pentru mine ar fi posibile atingerile, zâmbetele şi râsetele, şi nu doar posibile, ci uşoare, fireşti, libere, în loc să fie interzise.

În loc să fie mortale.

Dar lumea aia nu are nicio legătură cu lumea asta. Există o urmă de tristeţe care se simte peste tot, dincolo de frumuseţea de la suprafaţă, arătându-se în voalurile noastre, în melodia sumbră a viorii şi în Ina – atât de aproape şi, totodată, atât de departe, de neatins. Simt un mare vid în mine, un gol lăsat de tot

ce nu am avut niciodată – ceva ce, până nu demult, nu mi-aş fi imaginat că-mi va lipsi. Nu voi dansa aşa niciodată cu Liam sau cu altcineva fără să am vreo grijă.

Nu până ce Caro nu va muri.

Nu până ce nu învăţ cum să o omor.

Brusc, nevoia de a pleca de aici mă copleşeşte şi mă abţin să nu o iau la fugă spre uşă.

Un tânăr cu piele de culoarea bronzului şi cu păr auriu frapant se învârte pe lângă noi, mâna lui atingând-o pe a mea, în timp ce o femeie în mătase purpurie râde în urma lui. Îl văd cum îi zâmbeşte sincer lui Liam când trec pe lângă noi. Liam înclină din cap, cu toate că zâmbetul îi e încordat. Bărbatul răspunde cu acelaşi gest, apoi se topeşte în mulţime şi dispare.

— Ăla era Elias, îmi spune la ureche după ce ne îndepărtăm de ei. Se va întâlni cu noi afară.

Îmi întorc mereu capul în stânga şi dreapta, uitându-mă după Elias, cu gura uscată. Fără să îmi dau seama, am trecut pe lângă cineva din afara Semperei, care nu mai are timp în sânge. Numai ţara noastră suferă de acest blestem.

Când îl zăresc din nou pe Elias printre ceilalţi dansatori, caut ceva neobişnuit în umerii lui încordaţi, în zâmbetul său rânjit, dar nu găsesc nimic. La prima vedere, pare normal – cu toate că e chipeş, evident bogat şi are graţie – dar oare îmi imaginez, pur şi simplu, că mişcările lui graţioase, uşor supranaturale, sunt uşurate de sângele lui mai uşor decât al nostru? E o binecuvântare sau un blestem să nu ştii niciodată cât timp mai ai?

— Putem avea încredere în el? îi şoptesc lui Liam.

— Cam cât poţi avea şi în mine.

Muzica se schimbă din nou în ceva mai zgomotos şi

mai rapid. Mă uit pe furiş în sală ca să evit privirea lui Liam, în timp ce ne apropiem de uşa de la balcon. Doar câteva minute – îmi spun şi pulsul îmi accelerează – şi apoi voi scăpa, camuflată de ceilalţi musafiri. Doar câteva piese ca asta, încordate, care incită la apropiere, iar apoi voi dispărea.

Dar, pe măsură ce ne îndreptăm spre uşă, ne apropiem din ce în ce mai mult de Caro, umbra silenţioasă de lângă tron.

Liam vine iar să îmi şoptească ceva. Mă forţez să nu reacţionez, să nu tresar când îl simt atât de aproape.

— La finalul piesei e cel mai potrivit moment, spune el.

Afară, văd o fâşie de lumină dintr-un apus de soare în oceanul pictat. În timp ce privim, două femei ies în evidenţă în timpul valsului. În spate, Caro le priveşte un moment. Inima îmi bate cu putere.

— Va trebui să te prefaci că-ţi place compania mea, adaugă el.

Dacă n-aş fi atât de încordată, aş râde de cât de rece şi de enervant este uneori, chiar şi când mă conduce în acest dans graţios. Dar nu e momentul să râd, simt doar frică.

Schimbă direcţia dansului nostru şi ne îndreptăm spre uşă. Sunt luată pe nepregătite şi rămân în urmă cu un pas, astfel că Liam mă trage mai aproape, strângându-şi prinsoarea. Îmi taie astfel respiraţia, dar Liam fie nu observă, fie doar se preface.

Apoi, realizez că am traversat mare parte din ringul de dans şi ne apropiem de uşa de sticlă deschisă, care duce afară. Liam mă strânge mai tare, iar eu mă forţez să zâmbesc, să îl privesc în ochi, să menţin impresia de graţie în timp ce ajungem în capătul sălii, chiar când se

termină melodia. Pulsul îmi oscilează, în timp ce întrebările mi se perindă prin minte. Au fost oare eliberaţi gardienii? Oare Caro, de sus de pe podiu, stă cu ochii pe mine? Nu îndrăznesc să mă întorc ca să verific, dar simt nişte ace care mă înţeapă în spate. Liam se îndepărtează de mine, ţinându-mă de mână, şi, chiar dacă nu-mi place s-o recunosc, asta îmi ţine frica la distanţă.

Împreună, păşim pe balconul care îmbrăţişează forma arcuită a palatului. În celălalt capăt, balconul se întinde deasupra stâncilor. Dedesubt sunt stânci abrupte şi nisip, deşi aici sus suntem înconjuraţi de copaci subţiri şi flori enorme, îndeajuns de luxuriante, încât să mă facă să uit de stâncile prăpăstioase, pline de sare, care înconjoară palatul. Dar izbirea constantă a valurilor, dedesubt, îmi aminteşte acest lucru, iar muşchii mi se încordează de frică şi adrenalină. Libertatea este atât de aproape. Pot să aud valurile care mă vor purta departe.

Zăresc apa printre copaci. Golful este presărat cu bărci, ambarcaţiuni de agrement şi iahturi grandioase, care poartă fanioanele celor cinci cele mai puternice şi bogate familii din Sempera şi ale altora, pe care nu le recunosc. Ochii mi se opresc imediat la o ambarcaţiune elegantă în culorile familiei Connemor, roşu şi auriu – nava lui Elias –, care ne va duce departe. La zeci de metri de mal, stă neadecvat în bătaia întunecată şi înspumată a valurilor. Nu am idee cum vom ajunge pe navă fără să fim văzuţi.

Înaintăm şi Liam mă ţine de mână, trecând pe lângă alţii care s-au refugiat pe balcon, iar muzica dinăuntru cedează treptat zgomotului valurilor. Ne îndepărtăm şi capul unei femei se întoarce să ne urmărească. Şi-a dat voalul pe spate, dezvăluind un

chip fermecător, puternic, de bronz, şi îi văd ochii întunecaţi cum zăbovesc asupra lui Liam. E mai mult decât o privire normală. Pieptul mi se strânge de teamă că a văzut ceva nelalocul lui.

Dar nu e nimic, îmi spun. Liam e înalt, şarmant, remarcabil în cel mai elegant mod. Nu e deloc surprinzător faptul că atrage privirile celor din jur.

Suntem atât de aproape de mare, că pot simţi sarea pe limbă. Picioarele mele îşi doresc să o ia la goană, dar mâna lui Liam e fermă în jurul mâinii mele, forţându-mă să stau liniştită. Să mă port ca orice tânără care scapă de la dans şi se bucură de grădini.

Şi atunci totul o ia razna.

Muzica din sala de bal se opreşte, dar nu firesc, aşa cum se termină o melodie, ci brusc. Nu o mai auzeam, chiar şi suprapusă peste zgomotul valurilor, era linişte acolo unde era muzică înainte.

Şi, brusc, ştiu cu certitudine – Caro şi-a dat seama că nu sunt în celulă. Mâna mi se duce spre picior, pipăind mânerul pumnalului de sub rochie şi doar faptul că două femei se plimbă în spatele nostru mă face să nu scot lama din teacă.

Lui Liam îi ia mai mult să-şi dea seama de liniştea asurzitoare, dar, atunci când o face, ochii i se măresc şi simt cum corpul îi înlemneşte. Mersul i se clatină.

— Ar trebui să fugim? îi şoptesc, cu toate că nu putem decât jos sau înapoi, în sala de bal.

Liam dă din cap, făcând o mişcare abia perceptibilă. Faţa îi e albă în întunericul apăsător.

— Nu ştie unde eşti, îmi spune el cu o voce atât de slabă, încât mă chinui să-l înţeleg. Ştie doar că eşti undeva prin palat. Încă putem pleca fără să fim observaţi.

Încuviinţez, dar brusc îmi amintesc de Roan plin de

sânge şi picioarele îmi zvâcnesc să plec de lângă Liam, să fiu la o distanţă cât mai mare de el, fiindcă sunt periculoasă, mortală. Tot ce pot să fac e să merg fără să mă opresc. Degetele îmi zvâcnesc în încercarea de a nu mă întinde după cuţit. În schimb, îmi trag voalul mai mult pe faţă.

Ne îndepărtăm, dar zumzetele lasă loc unei larme de voci confuze, oamenii încep să năvălească din sala de balet pe balcon. Liam îmi strânge braţul mai tare. În spatele meu, aud voci confuze, oameni care strigă unul la altul încercând să îşi dea seama ce se petrece.

Asasina Reginei?

Aici?

A evadat?

Frica preia brusc controlul asupra mea, mai puternică chiar decât în confruntarea cu Caro şi genunchii mi se înmoaie deodată, lumea învârtindu-se în jurul meu. Lui Liam nu îi scapă nimic. Îşi strecoară mâna în jurul taliei mele şi mă trage lângă el, ca şi cum şi-ar sprijini iubita care a băut prea multe pahare de madel. Mă trage prin mulţime. Toată tensiunea dintre noi dispare pentru moment, iar eu mă sprijin de el, încercând să fiu cât mai neutră faţă de corpul lui care îmi atinge corpul.

Pot zări capătul balconului, care se înclină în jos, spre pajişte. Doar o cădere scurtă…

Dar apoi apar soldaţii. O duzină dintre ei – cu umeri laţi şi armuri strălucitoare – se năpustesc din palat printr-o uşă laterală pe balconul de marmură. Gărzile fac un pas în faţă să îi întâmpine pe oaspeţii veniţi la ceremonie, luând de braţe cu atenţie bărbaţi şi femei. Un pahar se loveşte de sol zdrobindu-se. Mă uit la un gardian care vorbeşte cu femeia ce l-a scăpat. Ea ezită un moment înainte de a-şi ridica voalul.

Caută printre musafiri. Mă caută pe mine. Mă panichez. Liam începe să alerge, trăgându-mă după el. Înaintăm şi oaspeţii speriaţi se dau la o parte din calea noastră, încercând să trecem de gărzi înainte să se alinieze. O adiere sărată de vânt îmi loveşte voalul şi mi-l ridică de pe chip…

Apoi, ochii mei întâlnesc lumina ce se revarsă de deasupra. De pe un balcon mai mic aflat deasupra noastră, o uşă s-a deschis şi lumina torţelor inundă balconul de jos, luminându-mi pielea. Caro şi Ina apar. Ambele chipuri îmi sunt atât de familiare, dar chipul Inei e înrăit de mânie. De ură. Şi al lui Caro, schimonosit într-un zâmbet înfricoşător.

Peste tot, în jurul meu, oamenii se opresc şi privesc în sus, fermecaţi de lumina care se răspândeşte din Shorehaven. Apoi, Ina arată cu o mână spre mine.

Urletele încep să izbucnească. Soldaţii din apropiere se aliniază în faţa noastră, iar armura lor aurie e asemenea unei linii de fier-sânge care ne blochează drumul.

Nu, gândesc eu şi sute de feţe se întorc deodată spre mine. Toţi mă văd şi îl văd şi pe Liam lângă mine. Prea aproape.

Un singur gând mi se cristalizează în minte. Indiferent de ce mi se întâmplă, Caro nu trebuie să-l prindă pe Liam.

Scot cuţitul şi mă îndrept spre el.

8

În mijlocul haosului, surprind frântura unei expresii pe chipului lui Liam. Toată acea distanţă arogantă pe care a arătat-o în sala de bal e risipită. Gura lui deschisă şi ochii mari îmi taie respiraţia. Durerea îmi

înţeapă întregul corp.

Trebuie să fac ca totul să pară real. În aer, curbez lama deasupra pieptului său, de la umăr la coaste, ţintind spre locul în care ştiu că ţine jurnalul meu de piele ascuns în buzunar. Înfig vârful cuţitului în haina lui, dar abia dacă ciupeşte materialul şi jurnalul de piele ascuns dedesubt.

Funcţionează. În jurul nostru, oamenii urlă. El se împiedică mergând cu spatele, cu o mână pe piept, iar eu încep să îl atac din nou cu cuţitul ridicat dramatic deasupra lui, fixându-mi ochii în ochii lui tot timpul. În timp ce bate în retragere, ducând mâna la mânerul sabiei lui, văd pe chipul lui că începe să priceapă.

Mă reped asupra lui o ultimă dată – atacul e prea larg, neglijent, dar nu mă pot hotărî să mă apropii şi mai mult. Sunt uşurată când un gardian îl trage pe Liam în spate şi mă atacă pe mine. La doar câţiva centimetri distanţă de gardian, mă răsucesc şi ţâşnesc înainte, fluturând cuţitul în alergare.

Musafirii se străduiesc să se dea la o parte din calea mea, dar gardienii câştigă teren, apropiindu-se de mine. Alerg, în ciuda durerii din piept şi din picioare. Sute de priviri îmi încing spatele şi îi simt prezenţa lui Caro; îmi imaginez valurile de aer create de puterea ei odioasă, aşa cum am mai văzut că face şi în Everless.

Dar nu sunt suficient de rapidă. Un gardian uriaş mă loveşte din spate, aruncându-mă în balustrada balconului cu asemenea putere, că aproape mă rostogolesc peste balcon. Rămân fără aer, dar cumva reuşesc să-i lovesc orbeşte braţul cu cuţitul. Înjură şi se retrage, dar sunt deja încercuită de cinci soldaţi, toţi la doar câţiva metri de mine; sunt cu spatele la ocean. În spatele meu, balconul e suspendat deasupra mării. Dedesubt, bolovani uriaşi, ascuţiţi şi albicioşi coboară

pe o pantă abruptă spre golf. Ambarcaţiunea lui Elias pluteşte în apele întunecate, cu pânzele fluturând, luându-şi rămas-bun.

Sunt încolţită.

Nu am nicio şansă.

Îmi dezlănţui puterea, încercând să îi îngheţ pe soldaţi în timp, precum muştele captive în miere, dar parcă ei nu există în lumea timpului. Încercările mele de a-i opri nu îi ating, la fel cum apa nu se amestecă cu uleiul. Panica îmi cuprinde inima şi mă uit spre silueta îndepărtată a lui Caro şi cea a Inei din balconul de deasupra.

Disperată, caut chipul lui Liam în mulţimea care se holbează. E la mijlocul balconului, se uită neputincios la mine, înconjurat de un grup de soldaţi grijulii.

— Arestaţi-o! strigă Ina, vocea ei izbindu-se de spatele soldaţilor.

În timp ce gărzile se apropie de mine, arunc o privire peste umăr spre mare.

E destul de aproape ca un salt să nu fie moarte sigură, dar nu-mi oferă nicio siguranţă. Mi-aş putea rupe un picior, iar Caro m-ar târî înapoi în temniţele ei şi aş fi complet neajutorată, de data asta. Sau aş putea să-mi frâng gâtul şi totul s-ar sfârşi într-o clipă. Dar, dacă rămân aici, gândindu-mă, gărzile mă vor duce înapoi la Caro. Şi Liam m-a eliberat deja de două ori din captivitate până acum.

Ar fi atât de neglijentă încât să permită ca acest lucru să se întâmple din nou? Sau va profita de ocazie ca să termine odată cu mine?

Arunc cuţitul spre gardianul principal, realizând prea târziu că este chiar cea care l-a ajutat pe Liam să mă scoată din celulă. Din fericire, nu am nici îndemânarea, nici puterea de a ţinti bine, iar cuţitul

zboară pe lângă umărul ei şi cade cu un zdrăngănit inofensiv de podeaua de marmură. Mai multe ţipete se ridică din mulţime şi gărzile fac schimb de priviri alarmate. După un moment în care îmi adun rochia în jurul coapselor – îmi doresc să o pot rupe, dar nu e timp – mă ridic pe balustradă astfel încât să stau pe partea dinspre exterior; marea se agită în depărtare; sub mine se află o stâncă crestată şi o grămadă de bolovani.

Aud mai multe ţipete şi suspine. Ochii lui Caro mă pătrund de la distanţă, ca două iazuri calme într-o mare de panică. Privesc în jos doar cât să înţeleg unde sunt bolovanii şi, brusc, sunt lovită de o senzaţie de vertij. Dar m-am hotărât deja.

Mă întorc şi păşesc peste margine.

Vântul îmi umple urechile şi ochii. Valurile şi micile ambarcaţiuni din depărtare se înceţoşează din toate părţile. Abia dacă am prezenţa de spirit să îmi îndoi genunchii şi să opresc un pic timpul – imperceptibil, sper – înainte să lovesc stânca cu o forţă zdrobitoare. Gleznele îmi alunecă cu un trosnet oribil de carne izbită pe piatră; cad cu putere într-o parte.

Preţ de câteva momente lungi, rămân acolo, prinzându-mă de stâncile de sub mine cu toată forţa ca să nu alunec în ocean. Deasupra mea, pe cerului nopţii, văd o mulţime de feţe care mă examinează şi pe gardienii care au agăţat sfori de structura balustradei, pregătindu-se să coboare după mine.

Mă ridic, încă ameţită de la căzătură, şi privesc când înainte, când înapoi, spre siluetele mici şi apoi spre mare. Nu am unde să merg decât în jos, pe bolovan, spre mare. Deja sunt udă până la piele de la apa rece, sărată. Catifeaua rochiei mi se lipeşte inutil de corp, fusta şi mâinile îmi sunt sfâşiate de bolovanii

ascuţiţi.

Aş putea încerca să înot spre nava lui Elias, dar chiar şi de aici pot să îmi dau seama că forţa curenţilor e prea mare; valurile au nişte creste albe asemenea unei bestii înfometate care se răsteşte la mine.

Gândul că mă pot îneca – că pot muri asemenea unui animal panicat – îmi trimite un flux de adrenalină care îmi inundă corpul. Cu fiecare respiraţie istovită, timpul mi se scurge mai repede în sânge, urlând să fie lăsat liber. Îmi închid ochii, încercând să adun magia diminuată din sângele meu într-o furtună. Timpul poate fi un nor care se măreşte, prinzând tot ce îi stă în cale. Poate fi un berbec de lemn. Şi acum…

Privesc încă o dată spre gărzile care coboară, în timp ce respiraţia mi se opreşte. Reţin unde mă aflu cercetând cerul nopţii. Apoi, închid ochii şi îmi imaginez cum controlez timpul asemenea unui bici, o linie strălucitoare care se întinde deasupra oceanului şi a plajei stâncoase. Mi-l imaginez cum se îmbină în sfori, în fire ce îmbătrânesc – zece ani într-o clipă, cincizeci, o sută, apucând de magia mea mai adânc decât am făcut-o vreodată. Îmi epuizează puterea; trebuie să îmi amintesc să respir; pieptul îmi urlă după o gură de aer. Dar chiar şi de la distanţa asta, simt că funcţionează – simt cum scap de lanţurile invizibile pe care Caro mi le-a pus – şi ştiu că soldaţii care coboară pe frânghii vor începe să cedeze şi să renunţe.

Nu mă gândesc la semnificaţiile magiei până când nu văd primul soldat cum se prăbuşeşte în marea întunecată.

Ţipete izbucnesc deasupra. Deschid ochii exact atunci când gardienii încep să coboare mai repede, căzând peste bolovani. Altuia, care nu este suficient de rapid, frânghia îi cedează şi cade brusc urlând. Nu îl

aud când aterizează din pricina valurilor care se lovesc de stânci, dar simt cum greaţa mi se ridică în gât. Încă o persoană, două, probabil ucise din pricina mea.

Dar chiar în clipa în care gândul îmi trece prin minte, îmi întorc atenţia spre bolovanii pe care stau trei gardieni şi mi-i imaginez aşa cum vor fi peste secole loviţi de valuri: netezi, micşorându-se şi, într-un final, rostogolindu-se în mare. Concentrez fiecare picătură de putere care mi-a mai rămas. Puterile îmi slăbesc şi nu pot să mai rezist cocoţată aici; dacă m-ar lovi un val, nu aş putea înota contra curenţilor.

Dar un gardian alunecă şi abia se agaţă de un bolovan, mai jos. Ceilalţi doi, un bărbat solid şi căpitanul cu coadă – îndeajuns de aproape de mine acum ca să le observ chipurile speriate – continuă să coboare. Femeia se apropie, prinzându-se de un bolovan aflat la doar la şase metri distanţă de mine.

— Jules, strigă ea.

Dar nu îi pot răspunde. Toată atenţia mi se concentrează asupra menţinerii echilibrului, luptându-mă cu valurile care mă prind de glezne, ca şi cum ar avea viaţă. Un trosnet adânc, teribil, a început să se audă dinspre stânci.

La fel ca jocul cu piesele rudimentare de domino, cu care obişnuiam să mă joc împreună cu Amma, nu pot opri ce am declanşat. Bolovanii încep să se prăbuşească, lovindu-se de versantul abrupt al castelului, antrenând şi alţi bolovani în mişcarea lor. La început doar unu, doi, apoi şase; pe urmă vine un moment teribil în care ştiu ce se va întâmpla chiar cu o secundă înainte să se întâmple.

Voi opri timpul, dar sunt epuizată, puterea mi-a dispărut. Nimic nu se opreşte.

Unul câte unul, toţi bolovanii dinspre versant încep

să se prăbuşească. Par să se mişte încet, dar nu îmi dau seama dacă din pricina puterii mele sau frica îmi modifică, pur şi simplu, percepţia. Dar se prăbuşesc cu un urlet adânc şi monstruos, unul după altul. Stânca mi se cutremură sub tălpi, ameninţând să cedeze.

Mă întorc – strigătele de pe balcon mă lovesc în spate – şi sar de pe bolovan în mare.

Răcoarea mă loveşte mai întâi. Deasupra apei, e o seară blândă de primăvară, dar marea, geloasă, a ţinut captivă dedesubt cea mai aspră iarnă, conservând-o ca să mă poată învălui în ea acum. Mâini create parcă din gheaţă mă prind de picioare şi mă trag în jos, se întind spre gâtul meu, căutând organele vitale care mă ţin în viaţă. Nu mă pot mişca, nici măcar să mă ridic la suprafaţă sau să mă lupt cu valurile care mă învârtesc în toate direcţiile. Sunt prinsă în vârtej, bule de aer îmi ies pe gură şi pe nas; nu pot să îmi dau seama dacă strălucirea argintie provine de la lumina lunii reflectată în apă sau de la creierul care îmi creează imagini într-o pledoarie disperată pentru aer.

Îmi dau seama vag că bolovanii se prăbuşesc în mare peste tot în jurul meu, lovind apa cu un bubuit adânc, răsunător, înăbuşit, care îmi zdruncină oasele. Impactul lor cu apa produce o mişcare haotică contra curenţilor, aruncându-mă ca o păpuşă de cârpă între ei. Nu pot să fac nimic ca să evit bolovanii, nu pot să anticipez unde vor lovi – nu mai am aer.

Îmi forţez braţele, încercând să înot spre suprafaţă şi capul iese la preţ de un moment – o văd pe femeia gardian care înoată spre mine – înainte ca un val să mă bage iar la fund. Cu toată magia antică şi cu toate amintirile care se rostogolesc înăuntrul meu, sunt neajutorată împotriva apei. Când ies a doua oară, nici măcar nu am timp să iau aer în piept înainte să fiu

trasă şi mai mult la fund. Panica mi se instalează în minte, membrele încep să îmi ardă şi gheaţa începe să se furişeze înăuntrul meu. Pete negre îmi şovăie în colţul ochilor. Voi muri aşa, înecată.

Nu vreau să mor.

Nu pot să mor.

O răbufnire bruscă de putere îmi străbate corpul, pornind de la inimă. Mă face să urlu stârnind un vârtej inutil de bule de aer, aruncându-mi cu putere mâinile şi picioarele – încep să mă lupt din nou cu curenţii. Timpul pare să îmi sară prin vene.

Dar nu pot controla oceanul; e prea vast, prea sălbatic. Pot să simt miile de ani înlănţuie în apele lui cum trec prin mine. Tot ce mi-a mai rămas este propriul corp şi mă închid în el acum, trăgând înăuntru toată magia mea, forţându-mi secundele să nu se scurgă, implorându-mi inima să-şi amâne capitularea. O senzaţie bizară îmi furnică pielea: îmi simt sângele în vene cum încetineşte şi se răceşte, de parcă se transformă în plumb.

Nu am încercat niciodată să mă îngheţ în timp pe mine. Îmi dau seama vag că e foarte posibil ca asta să mă ucidă, dar chiar şi în mintea mea frenetică, care se stinge, ştiu că sunt deja moartă dacă voi continua astfel. Mi-au mai rămas câteva minute – sunt mai puţin conştientă – chiar mai puţin timp dacă un bolovan năvăleşte în locul în care mă lupt cu valurile. Propriul meu sânge mă trage în jos.

Nişte degete mi se încolăcesc în jurul încheieturilor. Ăsta e ultimul lucru pe care mi-l amintesc înainte să alunec în întuneric.

9

Sunt oarecum conştientă de faptul că cineva mă trage la suprafaţa mării. O pereche de mâini mă ridică într-o parte pe o suprafaţă solidă şi începe să îmi lovească omoplaţii până ce scuip apa de mare pe care am înghiţit-o. Sunt ridicată şi aşezată pe o banchetă, acoperită cu o pătură – sunt prea slăbită şi îngheţată ca să mă mişc sau chiar ca să-mi deschid ochii, să fac orice altceva decât să scuip apă de mare şi să trag aer în piept. Aud nişte paşi neclari şi voci în jurul meu, loviturile mânioase ale valurilor izbindu-se de lemnul a ceea ce pare a fi o barcă, ca şi cum acestea sunt furioase că m-au scăpat.

Apoi simt durere. Munţi de durere înţepându-mă în corp, solizi, zimţaţi şi impasibili. Ţip înainte să mă pot opri.

Cineva îmi suie capul în poală, apoi îmi şterge atent apa de mare de pe faţă şi strânge pătura mai tare în jurul meu, până ce durerea se reduce la un puls slab. *E Caro,* gândesc rece, cu drăgălăşenia ei bolnavă.

Dar acest mâini sunt mari, calde şi blânde, doar pe jumătate familiare. Când îmi deschid ochii într-un final, nu o văd pe Caro deasupra mea. E Liam, cu sprânceana arcuită de îngrijorare şi cu chipul foarte palid.

— Eşti în viaţă, îmi şopteşte el pentru a doua oară de când soldaţii m-au târât în Shorehaven.

Reuşesc să scot un râs slab.

— Cred că da.

În spatele lui, o văd pe femeia gardian – deşi bănuiesc că nu e gardian – care ridică rapid pânzele întunecate, mascate de apa atât de neagră, încât pare că e făurită din noaptea însăşi. Apoi îl văd pe Elias, prietenul lui Liam, care pune mai multă pânză neagră peste bord ca să acopere şi părţile laterale ale navei.

Un steag cu roşu şi auriu e şifonat la picioarele lui Elias.

— Jules, ea e Danna din Connemor, îmi spune Liam, urmărindu-mă cum o privesc pe femeie. Ea te-a scos din apă.

Danna îmi face un semn brusc din cap. Poate că m-a salvat, dar nu cred că a uitat că am aruncat-o din greşeală în mare, încercând să scap din palat.

— Şi, desigur, acesta e Elias, adaugă Liam.

— Mă bucur să te cunosc în sfârşit, domnişoară Ember, mi se adresează Elias.

Simt o urmă de stres în vocea lui, dar are un accent muzical şi un zâmbet larg şi alb chiar şi atunci când briza mării îi loveşte părul. Ridică o bobină de sfoară şi o aruncă spre Danna.

— Am auzit multe despre legendarul Alchimist din Sempera.

Obrajii mi se înroşesc. Vreau să pun mai multe întrebări, dar sunt prea şocată şi ostenită ca să pot vorbi. Nu îi îndepărtez mâinile lui Liam când mă ajută să mă ridic. Tremur puternic, chiar şi sub pătură. Mă simt de parcă toate organele mi-au fost inundate de apă sărată.

El se ridică de cealaltă parte, cu faţa la mine. În spatele lui, silueta Shorehavenului se zăreşte mai departe decât mă aşteptam, luminile sălii de dans fiind doar o licărire distantă în contrast cu ruinele de pe plaja unde bolovanii au căzut în mare. Praful pluteşte în aer.

Cu un *trosnet* firav, vântul din golf umflă pânzele negre, care ne conduc în largul mării. E mai linişte aici, departe de loviturile valurilor ce se izbesc de ţărm. Alinarea mă cuprinde în timp ce privesc silueta palatului cum dispare în depărtare.

Privim palatul şi mici luminiţe încep să clipească şi să se mişte în jurul golfului – soldaţii lui Caro în bărci, îmi închipui, căutându-mă în apă sau uitându-se după corpul meu. Inima îmi tresare ca şi cum ar şti că cineva e în căutarea ei. Îmi aşez mâna deasupra pieptului, încercând să îmi potolesc magia de neînţeles care mă leagă de Caro.

— Cât de mult timp a trecut? bombănesc eu.

— O oră.

Liam scoate o hartă. Evident că are o hartă.

— Când Shorehaven dispare din raza noastră vizuală, Elias ne va lăsa pe mal, de unde putem lua o trăsură. Cu tot scandalul de la palat, e foarte puţin probabil ca oamenii să observe că a dispărut.

Gâtul îmi e uscat. Încerc să urmăresc drumul pe care îl trasează pe hartă, dar mă ustură ochii, respir cu greu, încerc să-mi menţin controlul asupra emoţiilor.

— Şi pentru tine e la fel? Îşi va da seama cineva de la încoronare că lipseşti?

Liam îşi ridică privirea cu ochii goi.

Stomacul mi se strânge. Îl cunosc destul de bine acum ca să ştiu că preferă să nu spună nimic decât să mintă.

— Ai stat sub apă timp de nouă minute. Şi erai încă inconştientă atunci când Elias m-a cules de pe mal, îmi spune el cu o voce aspră şi încordată.

Nouă minute. Fără să mă gândesc, îi strâng mâna lui Liam ca să mă asigur că e real. Sunt deasupra apei. Sunt în siguranţă.

— Am crezut că am murit, îi spun, dar parcă mă aud de la distanţă. Cum de nu am murit?

— Te-ai salvat singură.

Vocea lui Liam e joasă; o disting doar pentru că e foarte aproape, chipurile noastre fiind la câţiva

centimetri distanţă unul de celălalt. Ceva din interiorul meu îmi spune să mă îndepărtez, dar tot ce pot să fac este să stau dreaptă şi să ţin pătura strânsă tare în jurul corpului meu ce tremură.

— Nu respirai când Danna te-a scos din apă. Inima nu îţi bătea. Nu şi-au dat seama la început că erai... oprită. Au crezut...

Vocea i se întrerupe şi realizez că şi el tremură. Părul lui, de regulă legat la spate, e acum răvăşit şi i-atârnă în bucle umede în jurul chipului.

Un impuls brusc, călduros, trece prin mine, la fel de copleşitor ca un val şi eu mă aplec înainte şi îl cuprind în braţe, cu chipul lipit de umerii săi, dorindu-mi doar să mă simt în siguranţă. Îi simt întregul corp cum i se tensionează şi apoi, uşor-uşor, i se relaxează. Îşi ridică mâinile şi le aşază pe spatele meu şi, preţ de o secundă, iau în considerare să opresc timpul.

Mă retrag. Vocea îmi pare minusculă, răguşită şi speriată când vorbesc – nu numai din cauza lui Caro, cât şi datorită atingerii lui Liam.

— Am... am crezut că aş putea muri.

Un zgomot slab şi dureros îi scapă lui Liam de undeva din gât. Îşi închide ochii, un moment. Mă uit peste umărul lui la Elias şi Danna, dar s-au retras spre prova ambarcaţiunii; Danna pilotează, în timp ce Elias cercetează orizontul întunecat cu un binoclu. Corpul îi rămâne nemişcat, privind fix înainte; e o încercare curajoasă de a ne da mie şi lui Liam puţină intimitate.

— Îmi pare rău, îi spun eu. Pentru ceea ce am făcut pe balcon. Pentru că te-am atacat.

Liam clipeşte, trecându-şi mâna deasupra jurnalului pe care încă îl mai are ascuns în buzunar. Nu îi pot citi expresia de pe chip.

— Nu aveai de ales.

— Vântul e de partea noastră, strigă Danna. Am putea ajunge în Ambergris până mâine, dacă mai continuă aşa.

— Ambergris? spun, ridicându-mă atât de rapid încât Liam tresare. Acolo mergem?

El încuviinţează din cap.

— Apoi spre Connemor. Nu acolo ar trebui să ajungem?

Capul mi se afundă între mâini, deodată am sentimentul că dacă nu era barca sub noi, greutatea acestei decizii m-ar fi aruncat pe fundul mării. Cu toate că suntem departe de castel acum, ocolind malul şi mergând spre sud, îmi imaginez că, pe una dintre ferestrele din Shorehaven, Caro se uită cu ochii fixaţi spre mine, cu acele pietricele de lumină aurie.

— Trebuie să o opresc. Mi-a spus că atât timp cât e în viaţă, îi va vâna pe toţi oamenii pe care îi iubesc.

Liam pune o mână peste mâna mea.

— Ştiu că vrei să o învingi pe Caro, dar, Jules, eşti prea importantă ca să-ţi iroseşti viaţa.

— Eşti atât de sigur că voi da greş? îi spun, dându-i la o parte mâna.

El scoate un oftat exasperat, imaginea lordului arogant în care pozează.

— Nu asta voiam să spun. Trebuie să fii în siguranţă. Altcineva se poate ocupa de Caro.

Instinctul meu îmi spune că greşeşte foarte mult.

— Cine? Nu suntem toţi ca Gerling, Liam. Nu am pe cineva care să îmi rezolve problemele în locul meu.

Îşi trece rapid o mână prin păr şi ştiu imediat că am dreptate.

— Nu poţi s-o omori pe Caro, pur şi simplu nu poţi, Jules. Te-am văzut odată cum ai îngrijit un pui de şoarece până şi-a revenit, după ce fusese alungat din

bucătărie.

— Asta a fost cu mult timp în urmă, îi răspund rece. Nu mă cunoşti atât de bine pe cât crezi. Am încercat deja să o omor o dată.

Liam înlemneşte. La celălalt capăt al vasului, Elias scapă o vâslă.

— Ai… ai încercat să ce?

Abia după ce rostesc cuvintele, îmi dau seama cât de absurd sună. Liam, Danna şi Elias au înlemnit şi se holbează la mine, cu ochii mari şi sceptici. Înghit nodul din gât.

— Gărzile m-au dus la ea imediat. Aveam pumnalul… la început, am crezut că am ucis-o, căci a sângerat foarte mult, dar faţa a început să i se schimbe şi sângele a intrat înapoi în ea, ca şi cum nu aş fi înjunghiat-o deloc. Nu îmi pot da seama ce s-a întâmplat.

Tremur, amintindu-mi-o pe Rinn, femeia pe care am întâlnit-o în Briarsmoor, cea care şi-a retrăit moartea în fiecare zi, timp de şaptesprezece ani.

Mă reazem de balustrada rigidă a bărcii şi mă concentrez doar asupra întinderii negre a cerului şi a apei care ne înconjoară, încercând să îmi amintesc exact ce am văzut. Văd chipul lui Caro schimonosit din cauza şocului. Zgomotul unui urlet, urletul *meu,* îmi provoacă un fior de teamă pe întreaga suprafaţă a pielii. Îmi închid ochii. A mai fost ceva. Ceva ce am zărit doar cu colţul ochiului, o străfulgere de întuneric, asemenea unei umbre care clipeşte. Dacă aş putea să mă întorc, aş putea să o văd…

— Asta înrăutăţeşte lucrurile, Jules. Nu o poţi omorî. E *Vrăjitoarea*, spune Liam cu un gâfâit de frustrare. Ea e Vrăjitoarea, iar tu ai încercat să o omori cu un cuţit.

Cuvintele lui îmi sfâşie rămăşiţele de curaj în fâşii. Toată puterea lui Caro; toată povestea mea, pierdută în faţa mea. Sunt doar o ţărancă din Crofton. Lacrimile mi se adună în colţul ochilor. Dar Liam nu se opreşte.

— Tu şi Caro sunteţi captive în bătălia asta de ani de zile. Ai încredere în mine, mi-am petrecut jumătate de viaţă studiind-o. Cea mai bună soluţie e să fugim, să îţi trăieşti viaţa ascunzându-te. *În siguranţă.*

Lacrimile îmi curg acum. Mâna lui Liam tresare şi mă întreb dacă se gândeşte să mi le şteargă de pe obraz. Aş putea fugi în Ambergris, în siguranţa pe care Liam a pregătit-o. Să urc pe vas şi să îl las să mă poarte spre Connemor, un loc unde timpul este încă indivizibil, un tărâm unde Jules Ember ar putea uita pentru totdeauna numele de *Alchimist.*

Dacă e capabilă să ardă întregul regat Sempera din temelii şi nu mă găseşte, ce ar opri-o pe Caro să nu vină după mine dincolo de ocean? Ar putea un ocean să o oprească pe fata care a aşteptat unsprezece vieţi să mă distrugă? Ce ar împiedica-o pe Caro să nu-i taie gâtul lui Liam, dacă descoperă ce a făcut el?

Inima îmi bate răspunsul în obraz. *Nu. Nu. Nu.*

Vocea Ammei îmi răsună în cap. *Trăieşte fiecare clipă, înainte de a fi prea târziu.*

Nu vreau şi nu pot să evadez pe un pământ nelegat cu fier-sânge.

Simt un nod în gât – o încâlceală de gânduri cărora nu le pot da glas – care mă împiedică să vorbesc.

— Mi-a distrus casa. Mi-a omorât prietena. Nu merg în Ambergris.

Liam inspiră adânc.

— Jules…

— Când mi-ai zis că sunt Alchimistul, mi-ai spus că aveam înţelepciunea vieţilor anterioare. M-am luptat

cu ea ani de zile, aşa cum ai spus. Trebuie să existe un soi de cunoştinţe acumulate înăuntrul meu care să mă ajute să o distrug.

— Da, dar…

Pierde şirul cuvintelor, iar buzele i se lipesc formând o linie. Pot să-i citesc gândurile pe chip – *nu am* înţelepciunea vieţilor anterioare. Îmi zboară prin minte precum nişte umbre.

— Amintirile îmi revin când vizitez locurile în care am mai fost.

Mă gândesc la senzaţiile sinistre pe care le-am avut cât timp am fost torturată la palat.

— Dacă merg în Connemor, nu voi putea să învăţ mai multe despre ele. Trebuie să fie un soi de cunoştinţe care mă vor ajuta să o înving, dar ele sunt aici, în Sempera. Şi ea este tot aici…

Smulg jurnalul de piele din buzunarul interior al hainei lui Liam, în timp ce degetele mele îi mângâie pieptul.

— Cunoştinţele sunt atât de periculoase şi de importante, încât tatăl meu a murit pentru ele.

Cuvintele plutesc în aerul rece al nopţii. Mă hrănesc cu o mică speranţă: dacă rostesc cuvintele, pot deveni adevărate.

Gura lui Liam se deschide, apoi se închide.

— Ce vei face? Unde vei merge? strigă brusc Elias din cealaltă parte a bărcii, ca şi cum abia aştepta să vorbească. Rămâne valabilă opţiunea Bellwood.

Numele îmi sună cunoscut; îmi ia un moment să îl identific – este locul unde Liam a făcut şcoala şi şi-a petrecut copilăria departe de Everless.

— Bellwood? întreb.

Elias şi Liam fac schimb de priviri, fără a rosti vreun cuvânt. Apoi, chipul lui Liam se linişteşte, afişând

o expresie de resemnare, pecetluită în gheaţă.

Chipul lui Elias, totuşi, se topeşte de o bucurie răutăcioasă.

— Credeam că doar casa ancestrală a Alchimistului ar fi un loc bun să începi să te redescoperi.

Cuvântul *casă* mă răscoleşte, în ciuda confuziei. Încuviinţez. Nu ştiu de unde să încep, iar Bellwood e o alegere la fel de bună ca oricare alta. Înainte ca Liam să poată protesta sau să se îndoiască de mine, îl întreb:

— Ce vei face?

Liam îşi fixează privirea dincolo de umărul meu, spre ţărmul Semperei, în timp ce navigăm pe lângă el, ca şi cum va găsi un răspuns acolo. Într-un final, spune:

— Vin cu tine.

E exact ce mă temeam că va spune.

— Nu poţi să dispari aşa, pur şi simplu. Cum ai să explici asta? Tu… tu ai responsabilităţi în Everless.

Nu îmi pot ascunde complet emoţia din voce. Se strecoară în inflexiunile vocii şi pot doar spera că Liam îmi interpretează rigiditatea ca fiind iritare şi nu speranţă disperată, sălbatică.

— Tu eşti mai importantă decât Everless.

Îmi strâng pumnii. Oare cum de cuvintele lui mă pot răci şi totodată mă pot încinge?

— Dacă te întorci la palat acum, e posibil să nu te suspecteze.

— Tu ai ales să rămâi, Jules. Lasă-mă şi pe mine să aleg acum.

Înainte să îi pot răspunde, se ridică şi se îndepărtează de mine. Vreau să strig la el să nu mă urmeze, fiindcă va muri; în acelaşi timp, vreau să-l rog să rămână cu mine până se termină totul, într-un mod

sau altul. Că am avut unsprezece şanse să o înving pe Vrăjitoare, dar am dat greş de fiecare dată. Că, din câte ştim, asta e ultima şansă a Alchimistului. Că sunt la fel de confuză pe cât sunt de speriată de Caro, de el – de posibilitatea, care pândeşte de la distanţă, ca un lup hărţuitor, ca nu cumva asta să fie încă o capcană de-a lui Caro…

Dar mai mult decât orice, că îmi e frică de secretele ce stau ascunse înăuntrul meu.

În schimb, spun doar:

— Spre Bellwood, atunci!

10

Odată ce am ieşit din raza vizuală a celor din palat şi ajungem în ape mai liniştite – atât de liniştite, încât lui Elias îi e frică să înaintăm ca nu cumva nava lui cu pânze să sufere de lipsa vântului – ne despărţim de el şi de Danna. M-am schimbat într-una din rochiile mai practice ale Dannei, lungă şi gri, o îmbunătăţire semnificativă de la rochia furată, cu toate că îmi e cam mare. Danna va continua să meargă spre nord ca să strângă bani şi provizii de la aliaţii familiei lui Elias – din câte am înţeles din frânturile lor de conversaţie – în timp ce Elias se va întoarce în Shorehaven ca să nu dea de bănuit şi să adune veşti. Dar ochii mi se închid când nu mă concentrez să îi menţin deschişi.

Liam şi cu mine urcăm într-o barcă de salvare mică, iar el vâsleşte spre ţărm. Genunchii mei îi apasă spatele, eu stau sprijinită cu spinarea de marginea bărcii. Acum, simt că am putea să ne răsturnăm dacă o briză ne loveşte din direcţia nepotrivită. Mâinile i se mişcă cu precizia unui ceas, iar muşchii spatelui îmi ating ritmic genunchii.

Curând, mişcarea bărcii mă leagănă, iar extenuarea preia rapid controlul asupra mea. Singura sursă de lumină e o fâşie din lumina lunii, care transformă profilul chipului lui Liam într-o sculptură de un alb deschis şi negru. Tânjesc să îl ating, să îi simt căldura şi să îmi reamintesc că nu e o statuie, ci e viu, plin de căldură şi energie, dar nu o fac.

În schimb, mă surprind rătăcind în jumătăţi de visări. În ultimele mele clipe de conştiinţă, sper şi mă tem în acelaşi timp de posibilitatea de a o întâlni pe Caro acolo, în întunericul somnului. Dar o visez mai mult pe Amma, care e plină de viaţă: cum ne strecurăm amândouă în pădure şi îngenunchem lângă pârâu, jucându-ne cu bărcuţe de hârtie împăturite din pergamentele pe care le-am furat din proviziile lui Papa, fabulând în legătură cu ziua în care vom putea să vedem marea.

Ne lovim de ţărm cu o bufnitură înfundată şi ochii mi se deschid. După ce am vâslit toată noaptea, întunericul începe să se destrame dinspre răsărit; simt cum un junghi mă străpunge când mă gândesc la Amma. Prietenia noastră era un refren pentru *într-o zi. Într-o zi* vom merge la malul mării.

Într-o zi vom depăşi Croftonul.

„Ziua” Ammei i-a fost furată.

Coborâm din barcă – îmi simt picioarele puţin şubrezite pe muşchiul moale al ţărmului – şi apoi o lăsăm să plutească după o îmbrâncitură puternică; întoarcem spatele valurilor şi barca devine tot mai mică pe linia unui orizont din ce în ce mai luminat.

În vreme ce înaintăm – bolovanii stropiţi de apă sărată lăsând loc câmpiilor pietroase pe care se înalţă oraşe – încerc să mă concentrez pe sarcina care ne aşteaptă. Să o distrug pe Caro. Caro, Vrăjitoarea în

carne şi oase din legendă, cea care domină tărâmul Semperei de secole, acumulând cunoştinţe şi puterea pe care am pierdut-o. Tresar, amintindu-mi din nou cum am înfipt pumnalul în corpul ei, şuieratul metalic pe care l-am auzit când lama i-a străpuns carnea. Senzaţiile îmi străfulgeră în minte iar şi iar, în timp ce ne continuăm drumul şi, brusc, mă simt copleşită. Mă împiedic în apropierea unui izvor pe care-l întâlnim în drumul nostru. Mă aşez în genunchi şi îmi arunc apă rece peste chipul îmbujorat.

Zăresc în oglinda apei chipul meu care clipeşte şi abia dacă-l recunosc. Obrajii îmi par ascuţiţi precum două lame ce strălucesc în lumina reflectată de apă. Chipul meu oglindit se unduieşte uşor în curenţii apei şi pare că se schimbă şi se recompune cu fiecare secundă. Cuvinte şoptite se aud din pădure – *criminalo... vrăjitoareo...*

Îmi fac curaj singură adăugând *Alchimistule.* Asta va trebui să fiu, dacă vreau să pun capăt domniei lui Caro.

O mână mă apucă de umăr, făcându-mă să tresar. Mă întorc şi îmi dau seama că e Liam.

— Eşti bine? mă întreabă.

— Sunt bine, murmur.

Dar gura îmi e uscată, stomacul, gol. Liam îmi întinde o mână să mă ajute să mă ridic. O ignor şi trec pe lângă el pe poteca murdară.

Sălbăticia şi aşezările mici fac loc uşor-uşor oraşului Montmere. Acesta nu se aseamănă cu Crofton sau cu Laista, care sunt înconjurate de păduri şi câmpii, ci e un oraş mare, cu drumuri şi râuri care îl străbat. Mintea îmi zboară din nou spre vremurile când stăteam alături de Amma cu o hartă a Semperei în poală, iar bunicul ei ne arăta cu degetul râuri şi oraşe,

povestindu-ne despre călătoriile din tinereţe. Montmere se află în inima Semperei, cel mai vechi ţinut, unde se spune că au domnit Vrăjitoarea şi Alchimistul. Bellwood se află în mijlocul unei încrengături de drumuri înguste şi râuri. În ciuda orei matinale, căruţele şi trăsurile huruie pe drum, pe lângă noi şi pot să simt aromele de pâine şi peşte, cafea şi fructe şi să aud zgomotul fier-sângelui în timp ce se deplasează. Obloanele caselor de deasupra noastră se deschid ca să intre briza şi nu există niciun cerşetor la marginea drumului, niciun refren moale care să murmure: *o oră, o oră.*

Liam îmi oferă mantia lui. Îmi ridic gluga, aruncând, de sub marginile ei, priviri pe furiş la străzile pietruite, netede şi deluroase. Cu toate că trebuie să îmi plec capul de fiecare dată când trece cineva pe lângă mine, un sentiment de uşurare îmi vibrează în piept. Montmere e ciudat, dar, cu toate astea, simt un impuls, ca şi cum aş mai fi fost deja aici. Vag, îmi aduc aminte că am citit o carte de istorie în biblioteca din Everless care afirma că aici se născuse Alchimistul, dar gândul mă nelinişteşte, aşa că îl îndepărtez. E genul de loc în care l-am implorat mereu pe Papa să mă ducă, pe când eram copil, când încă locuiam în Everless şi voiam să descopăr lumea.

Auzim un zăngănit în faţa noastră, tropăit de paşi greoi şi strigăte cu accent de Shorehaven. Instinctiv, o iau pe o alee din dreapta, iar Liam mă urmează; ne rezemăm amândoi cu spatele de perete. Frica îmi întunecă mintea. Dar soldaţii trec pe lângă noi.

— Crezi că ştiu că suntem aici? îi şoptesc lui Liam, când ieşim din nou pe stradă.

Liam ridică din umeri, dar pot să observ îngrijorarea care îi încreţeşte fruntea.

— Mă îndoiesc. Oricum sunt peste tot.

Chipul Inei îmi străfulgeră prin minte, felul în care m-a privit atunci când am confruntat-o în camera ei. Furia i se învecina cu ura. Gândul că ea mă urăşte îmi trimite pulsaţii de tristeţe şi de frică care îmi înjunghie întreg corpul. Dar mai rău decât atât este felul în care Caro o controlează pe Ina precum o păpuşă, aşa cum a făcut şi cu Regina înaintea ei şi cum a ameninţat că îmi va face şi mie. Îmi amintesc de cuvintele ei din ziua în care am confruntat-o în Everless – cum i-a şoptit la ureche Reginei şi i-a manipulat mintea ca să o controleze – şi mă agăţ de speranţa că mintea Inei e mai puternică decât cea a Reginei, că într-un fel sau altul Caro nu a reuşit încă să-i invadeze mintea cu tentaculele magiei sale.

După ce vocile soldaţilor se estompează, Liam mă conduce în sus, spre o parte mai liniştită a oraşului, unde străzile late sunt aproape goale. Un zid înalt de piatră mărgineşte strada de-a lungul câtorva case, dincolo de care se văd vârfurile copacilor şi se aude cântecul slab al păsărilor. Mergem de-a lungul zidului, care se curbează uşor, până ce ajungem la o poartă mare din lemn de stejar şi fier forjat, cu un singur cuvânt scris pe o bucată de alamă:

BELLWOOD.

În vreme ce ne apropiem mai mult de poartă, observ că are o serie de fante din metal. Liam nu ezită. Scoate trei fise de câte o zi din desagă şi le pune în trei fante: a treia, a şaptea şi prima. Aud scrâşnetul unui angrenaj şi apoi uşile se deschid cu un clinchet uşor. O încuietoare cu cifru.

Liam împinge uşa şi o deschide. De cealaltă parte, văd o pajişte cu iarbă verde luminoasă, lângă câteva clădiri din cărămidă înfăşurate în iederă. Peste tot în

jur, copaci de culoarea cenuşei au început să înmugurească în explozii mici de violet şi galben, dând întregului loc farmec, asemenea unor ghirlande agăţate. Văzând că nu e nimeni, Liam îmi face semn să-l urmez înăuntru.

Mă simt pe jumătate epuizată, dar sper că arăt prezentabil. Părul îmi e descâlcit şi acoperit cu gluga lui Liam. În rochia Dannei, aş putea trece drept o studentă, sau cel puţin asta mi-a zis Liam. Nu am nici cea mai vagă idee despre cum se îmbracă şcolarii, despre cum se poartă sau dacă semăn câtuşi de puţin cu ei.

Frica m-a ţinut trează şi în mişcare, dar nu s-a diminuat niciodată. La lumina zilei simt o nouă ameninţare, dar Bellwood – şi orice va ascunde el – va fi o cale de urmat. Trebuie să cred asta, să am încredere în trecut, altfel nu voi fi capabilă să merg înainte.

— Eşti sigur că nu e periculos? îi şoptesc în timp ce avansăm pe sub coroana firavă a pomilor fructiferi ce se aliniază de-a lungul drumului.

Liam îşi trece o mână prin păr.

— Mai puţin periculos decât în alte părţi, spune el, mărind pasul. Dacă are vreo importanţă. Şi vom putea ţine evidenţa poznelor lui Caro de aici.

Vechea ranchiună îşi croieşte iar drum spre mine.

— Arderea unui sat întreg e o *poznă* pentru tine?

— Nu. Dar este pentru Caro.

Strâng din dinţi, luptându-mă să-mi astâmpăr furia, ca şi cum am fi din nou în catacombele din Everless.

— Haide, ar trebui să intrăm înăuntru înainte ca primul clopot să bată ora opt.

Ne luăm la întrecere cu soarele care răsare sus, pe deal, alergând spre colecţia îngrijită de clădiri,

înfăşurate în iederă şi înconjurate de un zid mic din cărămidă roşie, acoperit cu ţepi de oţel lustruiţi. Liam a crescut aici după incendiul care a distrus fierăria tatălui meu, iar părinţii lui l-au trimis din Everless. Aici a devenit băiatul care şi-a petrecut viaţa studiind miturile despre Alchimist şi care şi-a riscat viaţa de mai multe ori ca să mă ţină în viaţă.

Cerul picură lumină acum. Stăm în umbra peretelui exterior, Liam se află un pic în faţa mea. Măresc pasul, hotărâtă să merg în ritmul lui.

— Toată lumea ar trebui să doarmă încă, îmi spune el uşor. Dar o să fim prudenţi, pentru orice eventualitate.

Nu se poate ascunde aici, îl poate recunoaşte oricine. Gândul îmi face stomacul să se agite nelinişti. Cât de mult le va lua lui Caro şi Inei să pună lucrurile cap la cap şi să îşi dea seama că el mă ajută? Au făcut-o oare deja?

— E superb, îi spun, nerăbdătoare să alung liniştea dintre noi. Cum a fost să creşti aici?

Liam se uită la mine cu o expresie de surprindere şi de nesiguranţă, de parcă nu ar fi sigur că vreau să ştiu cu adevărat. Când îi menţin privirea, un mic zâmbet i se instalează pe chip, făcându-mi inima să tresară.

— Părinţii mei m-au trimis aici ca un soi de pedeapsă, îmi spune uşor. Departe de Everless, de ospeţe, de partidele de vânătoare, de lux. Dar nu am simţit-o niciodată astfel.

Inspectează siluetele conturate în auriu ale clădirilor cu o blândeţe nefamiliară pe chip.

— *Voiam* să învăţ. Îmi plăceau cursurile, cărturarii. Cei din primul an nu aveau voie în bibliotecă – prea multe cărţi vechi care se pot destrăma dacă le

manevrezi necorespunzător – dar eu mă furişam noaptea ca să citesc poveştile.

Îmi permit să rămân doar un pas în urma lui ca să nu vadă cum mă holbez la el. Nu ştiu dacă l-am auzit vreodată spunând atât de multe cuvinte dintr-odată. Mă face să îmi fie dor de Everless, să simt o durere feroce. Nu ştiu dacă e din pricina soarelui care răsare, dar Liam are o strălucire în ochi de care cu greu mă pot dezlipi.

— Cum i-ai cunoscut pe prietenii tăi? mă agăţ de cuvinte, dorindu-mi să îl aud în continuare cum vorbeşte.

Îmi dau seama că există probabil o mulţime de oameni pe care i-a cunoscut aici, pe care i-a respectat şi cu care a studiat şi a socializat. Poate chiar oameni pe care i-a iubit.

Zâmbetul lui se întoarce deodată, chiar şi mai plin de lumină acum. Schimbarea din el îmi ia respiraţia.

— Elias şi cu mine ne-am întâlnit în anul întâi. Era primul nostru curs, îmi spune el, în timp ce coada ochiului i se încreţeşte. Principiile istoriei semperane. Ajunseserăm primii în sală şi ne-am aşezat în primul rând, nu în spate, ca toţi ceilalţi. Nimeni nu ne-a spus că profesorul de la acel curs avea o respiraţie îngrozitoare.

Îmi scapă un râs zgomotos, dar nu mă pot abţine. Cu fericirea din glasul său, mă simt de parcă ne lepădăm de greutăţile anilor trecuţi, de parcă suntem copii şi istoria s-a schimbat ca să ne facă prieteni. Colţurile gurii lui se ridică şi mă priveşte.

— Mereu mi-am dorit să poţi veni şi tu aici, Jules, îmi spune în şoaptă. Ţi-ar fi plăcut.

Îi zâmbesc strâmb.

— Spui asta doar pentru că ştii că sunt Alchimistul.

— Nu, îmi răspunde cu o hotărâre surprinzătoare. *Ţie,* Jules Ember, ţie ţi-ar fi plăcut aici, îmi spune, fluturându-şi mâna. Cea mai mare bibliotecă pe care ai văzut-o vreodată. Să stai trează până târziu cu colegii tăi de curs, făcând schimb de poveşti, exact aşa cum obişnuiai să faci în Everless cu noi şi cu copiii servitorilor.

Inima îmi e răscolită de amintiri, un sentiment dulce-amărui. Un dor după viaţa pe care nu am avut-o niciodată, dar şi o căldură, pentru că Liam are dreptate. Chiar şi acum cuvintele lui mă tentează, pictându-mi tablouri fericite în minte. Mă cunoaşte mai bine decât orice altă persoană în viaţă, bănuiesc.

— Poate că da, recunosc eu, încercând să sufoc sentimentele care au răsărit în mine ca un stol de păsări.

Nu ajută să devin nostalgică în legătură cu domeniul familiei Gerling, nu acum, când nu mai am nicio posibilitate de a mă întoarce.

— Dar da, se spune că Alchimistul a mers pe aceste meleaguri când aici nu era decât sălbăticie. Asta a fost casa ta.

Îşi drege vocea, schimbă tonul ca şi cum ar fi spus prea multe.

— Mereu mi-am dorit să mă întorc în Bellwood după ce Roan se căsătorea, cu toate că mama avea alte planuri, îmi spune în timp ce mă ghidează prin campus, pe un pod, pe sub o varietate de crengi de copac, printr-o grădină deschisă, de-a lungul unor poteci pietruite, în jurul unor clădiri înalte de cărămidă care par vechi şi neschimbate. Nu îţi face griji. Nimeni nu se va întreba de ce sunt aici…

Nişte voci care se aud din spatele nostru mă fac să tresar. Mă întorc, cu muşchii deja încordaţi, iar mâna

lui Liam zboară pe braţul meu încercând să mă tragă în spatele lui, dar nu sunt soldaţi. Sunt studenţi – două fete şi un băiat, care se clatină de la prea mult madel, râzând şi dând din mâini, ies dintr-o clădire aflată la doar câţiva paşi de noi.

— Trăiască Regina! strigă în semn de salut fata cu pielea cafenie, simulând că ridică un pahar spre Liam. Să vedem cât rezistă asta!

Liam înlemneşte ca un iepure care vede o vulpe, dar ei îşi continuă drumul. Privirea fetei stăruie asupra mea, totuşi.

În ciuda machiajului ei mânjit şi a mersului împiedicat, ochii întunecaţi îi sunt pătrunzători, mă îngheaţă pe loc.

— M-a văzut, îi şoptesc după ce pleacă. Mi-a văzut chipul.

Liam se încruntă, dar dă din cap ca să mă contrazică.

— Nu-ţi face griji din pricina ei, spune, urmărindu-i pe cei trei cu privirea. Chiar dacă te-ar recunoaşte – deşi mă îndoiesc de asta – nimeni nu o ia în serios pe Stef.

Mă gândesc la privirea ei puternică.

— De ce nu?

Ridică din umăr.

— E fiica ilegitimă a unui Chamberlayne.

Numele îmi provoacă fiori pe şira spinării. Familia Gerling este cea mai influentă familie din Sempera şi sunt bine cunoscuţi pentru cruzimea cu care îi tratează pe servitorii lor. Dar, potrivit zvonurilor, sunt consideraţi aproape amabili în comparaţie cu familia Chamberlayne.

Liam continuă:

— Arborele ei genealogic e plin de vrăjitoare. Şi ai

auzit-o, are prostul obicei de a întărâta trădarea când consumă prea mult madel.

— O vrăjitoare?

În majoritatea regiunilor din Sempera, vrăjitoarele sunt tolerate ca o formă de distracţie pentru cei superstiţioşi – un divertisment care a secătuit oraşele sărace precum Crofton de modestele rezerve de fier-sânge, aşa cum susţinea Papa. Despre vechea Regină se zvonea că avea o colecţie de vrăjitoare puternice, cu toate că unii susţineau că le omora dacă nu îi făceau pe plac. Mă înfior amintindu-mi cât de aproape de adevăr era această legendă. Ce ar spune semperienii dacă ar şti că Regina a păstrat-o pe Vrăjitoare de partea ei – sau, mai degrabă, că Vrăjitoarea a păstrat-o pe Regină de partea ei, sub controlul ei şi apoi s-a descotorosit de ea înjunghiind-o cu un cuţit.

— Sunt surprinsă să găsesc o vrăjitoare în Bellwood, îi spun, încercând să alung acest gând. Nu ai nevoie de bani ca să participi?

Obrajii lui Liam se înroşesc. Îşi drege vocea, dar nu mai spune nimic. Mai mergem un pic, iar apoi se opreşte. În faţa noastră este o ruină antică, o faţadă a unei clădiri de mărimea cabanei de trăsuri de la Everless, cu ziduri de piatră în ruină şi un singur turn rămas în picioare, ca un mic castel. Structura degradată e încercuită de pământ sau, poate, de cenuşă, ca şi cum atât iarba, cât şi zăpada ar fi evitat cu grijă acest loc.

Cu toate astea, ceva mă cheamă, mă atrage spre el şi mă chinui să nu merg mai departe şi să-mi bag mâinile în cenuşă.

— Ăsta e...?

Liam încuviinţează.

— Fortul Hoţilor. Unde a trăit Alchimistul odinioară.

Respiraţia mi se taie. În faţa noastră se ridică o ruină ca o pată gri, formată din trei piloni, sub un cer albastru şi rece. Încerc să îmi imaginez cum ar fi trebuit să arate înainte să devină o ruină şi să se prăbuşească din temelii: un refugiu, un cămin.

— Ce s-a întâmplat? întreb şi păşesc printr-o gaură din perete în penumbra din interior.

E un loc neatins de lumina soarelui, iar praful – sau poate cenuşa – atenuează zgomotul paşilor noştri în totalitate. Pare bizar că vântul sau ploaia nu l-a îndepărtat. Ruinele pereţilor sugerează existenţa unui spaţiu mare, în formă circulară, împrejmuit de o curte cu arcade parţial prăbuşite, care duc în diferite direcţii. Casa scării urcă abrupt de-a lungul unui perete, dar se opreşte brusc în tavan. În timp ce rătăcesc prin împrejurimi, Liam mă urmează de la distanţă. Sunt conştientă de ochii lui aţintiţi asupra mea. În ciuda frigului, mă învăluie senzaţia de căldură – temperatura pare a fi nepotrivită aici, e mai cald decât afară.

— Regina i-a dat foc cu multe secole în urmă. Majoritatea secretelor sânge-timpului s-au pierdut, îmi răspunde Liam.

Mă priveşte o clipă. Simt cum privirea lui se transformă în mai multe valuri de căldură în interiorul meu.

— Majoritatea dintre ele, cel puţin. Unele cărţi au rămas, dar oamenii nu îşi dau seama niciodată cât de multe secrete poate conţine o carte.

Încuviinţez. Muşchii gâtului mi se încordează atunci când mă gândesc la paginile din jurnalul meu, la petalele de cunoştinţe ascunse, păstrate înăuntru, plate, uscate şi fără viaţă, fiecare fiind mai enigmatică decât cealaltă. Oare dacă sunt aici, aceste ruine mă

vor ajuta să descopăr ce ar putea ascunde cartea pentru care tatăl meu a murit?

— Priveşte.

Liam ridică mâna ca să arate spre una dintre arcadele din partea opusă a ruinei – o arcadă intactă, cu faţa orientată spre est, care încadrează perfect soarele de dimineaţă. Îmi ia mâna – eu încep – şi mă conduce afară prin una dintre arcadele distruse, apoi ne întoarcem prin tocul intact al uşii.

Deschid gura să-l întreb de ce ne învârtim în cerc, dar apoi respiraţia mi se opreşte în piept.

Interiorul sălii s-a transformat. În loc de umbre, e plin de lumină, razele soarelui de vară revărsându-se înăuntru prin anumite arcade cu geamuri de sticlă. Celelalte arcade conduc spre alte camere; pot să văd biblioteci, o cadă de spălat din porţelan, o grădină înverzită. Tapiserii care decorează pereţii dintre uşi şi ferestre. Podeaua de piatră murdară a făcut loc unei gresii curate, strălucitoare, acoperite de un covor albastru în această cameră şi unei mese încărcate cu fructe chiar în mijlocul încăperii. Mâncarea e ciudată, pe jumătate cunoscută, pâine, vin şi flori. Iar afară, prin perdelele purpurii, pot vedea cerul senin al unei după-amiezi de primăvară.

— Ce e asta? îmi scapă vocea într-o şoaptă.

— Un descântec.

Liam pare fericit. Arată înapoi spre arcada prin care am venit, unde o draperie s-a materializat.

— Dacă pătrunzi prin acea uşă cu ceva ce i-a aparţinut Alchimistului, poţi să intri în asta… în asta…

Face semn arătând totul în jurul lui, fiind pentru prima dată fără cuvinte.

Mă gândesc la oraşul îngheţat Briarsmoor, aflat la douăsprezece ore în urma restului lumii, singurul lui

locuitor fiind captiv într-o buclă a vieţii şi a morţii precum o muscă într-un chihlimbar. Lucrul ăla e înfricoşător şi grotesc. Aici am un sentiment paşnic, că totul e în regulă. E sentimentul pe care-l aveam când intram în coliba noastră călduroasă ca să scap de vântul şuierător al iernii, pe când locuiam cu Papa în Crofton.

— L-am găsit întâmplător când am venit aici cu jurnalul tău, spune Liam pe un ton uşor umil. Sper că e în regulă.

— În regulă? repet eu, confuză. De ce nu ar fi?

Liam mă priveşte ciudat.

— Pentru că ăsta e – a fost – căminul tău. Casa Alchimistului.

Inspir adânc, inhalând mirosul locului, al pâinii şi al florilor şi al celorlalte, dar ceva miroase deranjant de cunoscut, îmi amintesc că am citit de acest loc cu mult timp în urmă, în şcoala de la Crofton sau în biblioteca din Everless, nu sunt sigură. La aproape două sute de ani după ce Regina a pus capăt invaziei străine şi a preluat tronul, inegalitatea dintre oameni în Sempera se adâncise atât de mult, încât fier-sângele nu mai era o promisiune strălucitoare, ci o sentinţă la moarte pentru cei săraci. În mijlocul tuturor acestora, un grup de învăţaţi au încercat să dezlege ţara decuplându-şi timpul din sânge. Şi Regina le-a dat foc ca să dea un avertisment atât semperienilor, cât şi celor din exterior, că secretele sânge-timpului îi aparţin doar ei.

Sau doar lui Caro, gândesc eu. Regina nu ar fi ars acest loc – casa mea – decât dacă se afla sub controlul ei. Oare Caro încerca să-l găsească pe Alchimist, să mă găsească pe mine, în urmă cu mulţi ani? Sau pur şi simplu încerca să şteargă orice urmă a prezenţei mele, tot ceea ce am preţuit vreodată de pe faţa Pământului?

Pentru o clipă, pierderea aceasta se dizolvă în mine precum fier-sângele se dizolvă în ceai. Am aceeaşi senzaţie ca în Crofton – impactul e atenuat de secole, dar în acelaşi timp e dureros. Fericirea mea dispare în faţa magiei.

— De ce e numit Fortul Hoţilor?

Ecoul femeii din Crofton care a strigat la mine îmi răsună iarăşi în minte, un refren pe care nu mi-l pot scoate din cap. *Hoaţă. Şarpe. Criminală.*

Liam clipeşte şi pare să îmi citească durerea în ochi.

— Nu ştiu cum a început totul, spune el, vorbind uşor ca şi cum şi-ar alege cu grijă cuvintele. Dar, potrivit unei inscripţii de pe perete, chiar Alchimistul l-a numit aşa. Şi adepţii ei, în scrierile lor. Ea - *tu* – ţi-ai revendicat numele pentru tine.

Cuvintele aprind o căldură în pieptul meu, ca un băţ de chibrit aprins.

— Încă ceva, spune Liam, arătând spre nişte scări aflate de-a lungul peretelui care duc în ambele direcţii. Jos ele duc spre tuneluri, ca să poţi să mergi prin Bellwood fără să fii văzută. Studenţii mai folosesc tunelurile, dar nu atât de des.

Îşi ridică mâna, arătând în sus.

— Şi acolo…

La capătul scărilor, în locul fundăturii de mai devreme, a apărut o uşă de lemn cu motive din bronz.

Fără să aştepte un răspuns de la mine, mă ghidează spre scări şi urcă. Scoate o cheie veche, elaborată, prinsă de un şnur de piele şi mi-o pasează.

O lejeritate bizară mă învăluie în momentul în care o ţin în mână. Întorc cheia în încuietoare – scoate un hârşâit, dar se mişcă uşor – şi trec pe lângă Liam păşind înăuntru; îmi ia un moment până recunosc

sentimentul de anticipare emoţionată – a trecut mult timp de când nu m-am mai bucurat cu adevărat. Acum, când revin la ceva familiar şi iubit, sentimentul creşte mai mult şi, cu toate că ştiu că ar trebui să am grijă, nu mă pot abţine şi încep să ţopăi pe scări, iar degetele mângâie peretele în timp ce urc. Pereţii şi scările sunt din cărămizi tocite de vreme şi ar trebui să fie reci, dar nu sunt. Căldura soarelui se revarsă înăuntru prin ferestrele din pereţi, transformând praful din aer în aur. E un sentiment familiar, că totul e *în regulă* şi ceva în piept îmi inspiră optimism şi mă îndeamnă să merg înainte.

Priveliştea de aici mă face să mă opresc în loc, Liam lovindu-se de spatele meu. Se pare că am ajuns în vârful uneia dintre cele trei spirale pe care le-am văzut, o cameră de piatră învăluită în lumina după-amiezii.

Camera e uscată şi miroase a hârtie veche şi a scorţişoară. Jumătate dintr-un perete e distrusă, în locul ferestrei fiind o gaură ale cărei margini zdrenţuite lasă să se vadă clădirile din cărămidă roşie din Bellwood, iar, mai departe, este o fermă ce străluceşte în lumina soarelui. Nu pot să simt nicio adiere de afară. Înăuntru, un covor roşu-închis acoperă podeaua; iar în mijlocul camerei se află un pat voluminos decorat în verde şi auriu, la capătul lui se află un cufăr din care se revarsă haine. O chiuvetă mică se află pe unul dintre pereţi şi un birou de scris pe altul. Cărţi învelite în piele sunt depozitate peste tot pe podea.

— Cum e posibil aşa ceva?

Vocea îmi răsună ca o şoaptă. Liam mă dă uşor la o parte ca să poată intra în cameră. Stă lângă mine, privind în jur cu o profundă veneraţie.

— Uite.

Îmi ia mâna, făcându-mă să tresar şi mă trage uşor aproape de geam. Privesc afară şi văd mozaicul de pe acoperişurile caselor din Montmere, un câmp care abia începe să înverzească. Liam ridică mâinile noastre împreunate şi le întinde afară pe amândouă. Simt aerul rece al primăverii preţ de o secundă înainte să ne tragem repede mâinile înapoi.

— E camera ta, Jules, îmi spune el încet. Ţi-ai construit o casă aici.

Abia dacă îl pot auzi pe Liam prin vuietul din urechi. Amintirile despre locul ăsta îmi scapă, învârtindu-se în jurul meu, dar sentimentul mă copleşeşte – aceasta a fost casa mea; am fost în siguranţă aici.

— Fortul Hoţilor a fost incendiat, dar tu ai putut să-l păstrezi aşa cum a fost în ziua aia, spune Liam, vorbind repede şi cu ochii scăpărându-i de entuziasm. Numai oamenii care au fost loiali Alchimistului, care au ceva ce i-a aparţinut ei pot pătrunde aici. Eu am avut jurnalul tău. E mereu primăvară aici – ploaia şi zăpada nu intră niciodată. Dar dacă te uiţi de afară, pare doar o ruină.

— Captiv în timp, spun eu, minunându-mă că am putut face vreodată aşa ceva.

Liam încuviinţează. Într-un final îmi mut privirea de la el şi mă uit în jurul meu. Totul e curat, nu nou, dar nici vechi, ca şi cum doar ce am ieşit cu treabă şi tocmai m-am întors acasă. *Acasă.*

Culoarea dansează în obrajii lui Liam.

— Uneori obişnuiam să stau jos şi să citesc. Sper… sper că e în regulă.

Îmi ia un moment să înţeleg sensul cuvintelor lui şi apoi izbucnesc în râs. Mă sperii la început, a trecut atât de mult de când nu am mai râs, atât de mult de când

nu am fost cu adevărat fericită dintr-un motiv. Ochii lui Liam se măresc.

— E în regulă, îi spun rapid. Desigur că e în regulă.

Zâmbetul îi piere lui Liam de pe buze şi să îmi aduc aminte cu precizie de expresia feţei lui la nouă ani, la Everless, când se uita de la un chip la altul ca să evalueze reacţiile copiilor servitorilor faţă de o certitudine pe care el tocmai o spulberase. Mereu mi s-a părut că e cam înfumurat din pricina asta, căci îşi legăna cunoştinţele deasupra noastră ca o desagă plină de fier-sânge, aşteptând să vadă cât de impresionaţi eram cu toţii, dar acum, rememorând această amintire, văd nostalgia din ochii tânărului Liam, dorinţa de conexiune ce mocneşte în el alături de nesiguranţă.

— E minunat, rostesc repede. Ador locul ăsta. Mă simt… în siguranţă.

Zâmbetul i se lărgeşte, făcând ceva să tresară în pieptul meu.

— Deşi nu-mi place să recunosc că Elias are dreptate, cred că eşti în siguranţă aici, Jules, îmi spune. Caro nu pare să ştie că a mai rămas ceva din Fort.

Aproape că mă sufoc de râs.

— Cât de încurajator!

Îmi dau seama că Liam încă mă ţine de mână. Îşi plimbă degetul în palma mea atât de blând, încât nu sunt sigură dacă îmi imaginez căldura atingerii lui pe piele.

Gâtul mi se încordează. În siguranţa acestor pereţi mă simt în afara timpului, departe de atingerea lui Caro, invizibilă pentru toată lumea din Sempera cu excepţia lui Liam, care se află în faţa mea. Dintr-odată vreau să-l trag spre mine.

Cu toate astea, nimic nu se întâmplă şi un fior de

dezamăgire infantilă mă străbate. Îmi trag mâna din a lui.

— E ceva aici care ne poate ajuta să o distrugem pe Caro?

Mă oblig să mă întâlnesc cu privirea lui când îmi zâmbeşte din nou.

— Poate. Vrei să vezi pentru ce am venit aici?

11

În camera de dedesubt, mă aşez la masa de lemn, iar Liam se plimbă prin faţa mea. Ochii îi strălucesc într-un mod special, din câte am observat, doar atunci când vorbeşte despre un fel de istorie. În spatele lui atârnă o tapiserie modestă: o hartă simplă, uzată, a Semperei, realizată în albastru şi auriu. Se întoarce spre mine, cu mâinile întinse, căutând un public, ca şi cum ar fi în faţa unei săli de clasă, pregătit să ţină un curs. Preţ de o clipă, am din nou şapte ani, mă uit la un Liam mult mai tânăr cum aleargă după Roan pe peluza din Everless, recitând un soi de adevăr tainic purtat de vânt.

— Elias şi cu mine am colecţionat relatări despre Alchimist şi Vrăjitoare de-a lungul ultimilor ani.

Liam are un zâmbet pe faţă. E ciudat să văd atât de multă fericire în ochii lui, neumbrită de bucuria pe care o poartă de obicei în jurul umerilor ca pe o haină. Nu mă pot abţine şi zâmbesc şi eu.

— Credeam că ezitai să vii aici.

— Ei bine... înfrângerea Vrăjitoarei e ca un puzzle, nu? Puzzle-urile pot fi rezolvate.

Îşi drege vocea, ia un vraf de foi de pe un raft din bibliotecă şi se ghemuieşte în faţa mea, dând farfuriile la o parte înainte de a aşeza fiecare pagină jos. Unele

sunt vechi precum jurnalul; altele sunt mai noi, dacă te uiţi la calitatea pergamentului. O foaie are o ilustraţie cu chipul unei fete – nu e nici al meu, nici al lui Caro – mâzgălit pe spatele a ceea ce pare a fi un registru fiscal al familiei Gerling.

Cercetez foile împrăştiate, dar găsesc doar desene şi fragmente din poveşti cu *vulpea şi şarpele.* Anxietatea mă cuprinde, risipind fericirea pe care am simţit-o când l-am văzut pe Liam cum munceşte.

— Ce ar trebui să văd aici?

Liam îmi arată cu degetul cum trece de la o pagină la alta.

— Am studiat astea de la un capăt la altul, mai întâi doar pentru misterul Alchimistului…

Se înroşeşte, dar continuă:

— …dar apoi, am găsit un tipar. Aici, aici şi aici, simbolurile din alchimie pentru otravă şi moarte au fost găsite în scrierile pe care le-ai lăsat în urmă sau în alte relatări despre diverse cunoştinţe, care cred că au fost transmise mai departe de către Alchimist, îmi spune el mai animat decât ar fi potrivit pentru o discuţie despre otravă şi moarte. Din ce am putut să adun, toate sunt din vieţi diferite, cel puţin şapte dintre ele. Am presupus că au fost informaţii pe care încercai să le transmiţi mai departe.

— Sau să mi le amintesc, îi spun automat, simţind cum se agită ceva în mine.

Liam se încruntă, dar continuă.

— Simbolurile apar în continuare în poveştile care relatează moartea Vulpii.

Un sentiment ciudat – invidie, oare? – mă zdruncină, împreună cu un val de încredere.

— Nu îmi amintesc să fi inventat poveşti despre moartea Vulpii, dar asta poate să însemne că am

dreptate. M-am gândit la moartea Vulpii. Moartea Vrăjitoarei.

Liam se lasă în jos.

— În povestea asta se spune că un ogar descoperă săpând cu ghearele ascunzătoarea Vulpii. Dintr-o singură muşcătură, îi ia viaţa înfigându-şi dinţii în ea. Lucrurile devin mai interesante atunci când afli că, în semperana elevată se foloseşte acelaşi cuvânt pentru *dinte* şi *gheară,* ceea ce înseamnă că e posibil să se refere la acelaşi lucru. Sunt pur şi simplu traduse diferit de cărturarii care au lucrat la ele.

Se uită la mine ca şi cum aşteaptă un răspuns, dar nu spun nimic, fiind ameţită de mulţimea de informaţii. Simt o amărăciune care se adună mi se adună atât de brusc în piept, că mi-e frică să vorbesc. În tot acest timp, cât Papa şi cu mine trăiam de pe o zi pe alta, supravieţuind cu greu, Liam era aici, cercetând misterul despre mine, misterul Vrăjitoarei care mă vâna prin Sempera, învăluit în simboluri ezoterice şi straturi de secrete. *Ştie mai multe despre Alchimist decât mine,* mă gândesc cu amărăciune.

— Asta nu e tot, îmi spune el ezitând.

— Minunat, murmur eu.

Liam se îndreaptă spre perete, unde dă cu atenţie tapiseria la o parte. Sub ea, peretele e o piatră netedă, cu excepţia unei gravuri. O hieroglifă antică, ciudată şi totuşi cumva familiară, forma nefinisată a unui cerc din care ies diferite detalii şi înfloriturі. Recunosc semnul şi simt cum ceva zvâcneşte în mine. Mă ridic şi mă apropii de ea.

De la o distanţă mai mică, pot vedea că simbolul nu conţine o singură formă, ci mai multe întrepătrunse într-un labirint imposibil de răsuciri, bucle şi colţuri ascuţite. Cercurile simple şi pătratele se transformă în

linii întrerupte care explodează în simboluri ce pot fi – sau care ar trebui să fie, din câte îmi pot da seama – în semperana veche. Toate formele sunt aşezate una peste alta la fel de complicat precum sunt rămurelele şi paiele împletite într-un cuib de păsări, îmbinându-se ca să formeze baza solidă pe care am văzut-o de la distanţă. Cu nasul aproape lângă el, observ că liniile delicate sunt, de fapt, cioplite în piatră. Unealta trebuie să fi fost imposibil de mică şi de ascuţită. În interiorul fiecărui şănţuleţ este o linie fină de pudră aurie, care face ca hieroglifa să strălucească uşor în lumina ce se revarsă prin fereastră.

Încep să tremur incontrolabil.

— Asta îmi pare cunoscut, spun şi privesc peste umăr zărindu-l pe Liam cu ochii căscaţi la mine. Nu chiar ăsta, dar ceva asemănător era gravat deasupra uşii magazinului Callei. Vrăjitoarea din Crofton. Nu atât de complicat sau atât de… frumos.

Simbolul *este* frumos, aproape din altă lume, încâlcit şi complex, ceva ce nu am mai văzut până acum. Îmi închid ochii, încercând să-mi amintesc magazinul Callei în detaliu dinainte ca Papa să îmi interzică să o vizitez. Am crezut mereu că Papa era doar strict, încercând să se asigure că nu voi deveni superstiţioasă, irosindu-mi fier-sângele în capcanele unei vrăjitoare, dar acum îmi dau seama că nu voia să învăţ despre secretele pe care le deţin. Îmi plăcea să ascult poveştile vrăjitoarei, fără să ştiu ce adevăr ar putea conţine.

— Calla mi-a spus că era menit să alunge… *spiritul Alchimistului,* îmi amintesc, mintea mi s-a dus la acea amintire. Dar m-am întors acolo într-o zi şi fusese dat jos.

— Mama mea a ordonat razii de rutină în toate

oraşele de pe pământurile noastre ca să înlăture orice simboluri alchimice. De obicei, de fiecare dată când încerca să intre în graţiile Reginei.

Liam face un gest spre peretele distrus din spatele nostru, care face să pară că Fortul Hoţilor, zdrobit, stă deschis în noapte.

— Acestea…

Îmi întorc privirea din nou asupra simbolului, încercând să descifrez o singură formă dintre toate celelalte. Mintea mi se învârteşte.

— Ce înseamnă oare aceste simboluri? Nu ar fi gravate într-un perete dacă nu ar fi importante, nu?

Îmi ridic mâna să ating peretele, apoi mă opresc, înlemnită de frică. După un moment, Liam mi se alătură lângă perete şi urmăreşte liniile cu siguranţa unei vechi familiarităţi.

— E un limbaj antic folosit de învăţători şi alchimişti de demult. Multe dintre aceste simboluri sunt chiar mai vechi decât semperana veche şi nimeni nu ştie de unde provin.

Arată spre o linie simplă, curbată.

— Asta înseamnă apă.

Face o pauză, mişcându-şi degetul deasupra unui cerc cu un cerc mai mic în interiorul său.

— Ăsta pare să fie capul unui câine. Dar este însuşi timpul. Alchimiștii – tu şi adepţii tăi – v-aţi transmis mai departe istoria aşa cum aţi putut, cu toate că Regina sau, poate, Caro a distrus-o de fiecare dată. Au lăsat-o mai departe fragmentată, în poveşti. Trebuia să îşi pună la adăpost cunoştinţele în faţa Vrăjitoarelor. Aşa că nimic nu era simplu cu ei în privinţa asta.

— Sigur că nu era.

Dar vechile poveşti deja îmi apar în minte. *Când Şarpele i-a furat inima Vulpei, a înghiţit-o întreagă.*

— Ne-a luat ani întregi să ne dăm seama ce înseamnă toate astea, chiar mai mult ca să le deosebim între ele. Dar ăsta, care se repetă de câteva ori, înseamnă *armă*, la fel ca în scrieri. Şi ăsta, cel mai mare dintre toate, înseamnă *iubire* sau *inimă.* Dar ăsta…

Se îndepărtează de perete.

— Ăsta denotă *rău.* Poziţionat aşa, formează un soi de enunţ: *o armă împotriva unui rău uriaş.*

— O armă împotriva unui rău uriaş? Împotriva lui *Caro*, spun eu.

Un fior îmi străbate şira spinării. Brusc, toate amintirile mele par să-mi revină ispititor în minte, ca şi cum trebuie doar să păşesc şi voi pica în ele. Cu coada ochiului văd ceva care pare să se mişte în spatele meu, dar, când întorc capul să privesc, nu e nimic acolo.

Vag, aud vocea lui Liam:

— Sunt şi alte simboluri cărora încă nu le ştiu sensul. Mi-au trebuit ani de căutări discrete, dar nu pot găsi niciun soi de informaţii despre ele, nici Elias nu poate…

Dar cuvintele îi par distante, ca şi cum s-ar afla în celălalt capăt al unui tunel lung. Mă cutremur.

Vederea mi se înceţoşează. Totul, cu excepţia simbolului de pe peretele din faţă, care pare să devină cumva mai bine conturat, mai vizibil. Respiraţia şi bătăile inimii mi se accelerează şi mă întind spre Liam, disperată să mă agăţ de ceva sau de cineva în acel moment. Dar înainte să-l pot atinge, dispare şi vocea i se stinge, înlocuită de o îmbinare de alte voci. Voci de peste tot, cumva familiare, dar panicate.

Vederea îmi revine la normal. Simt un miros de ceva pregnant şi dulce. Liam nu e aici. Fortul Hoţilor este întreg, dar îi lipseşte strălucirea pe care a avut-o

în urmă cu câteva momente, lumina ce pătrunde din afară potrivindu-se cu lumina dinăuntru. Într-un fel, pare mai real. Şi sunt oameni peste tot în jurul meu. Bărbaţi şi femei îmbrăcaţi cu veşminte, împodobiţi cu bijuterii.

Şi e un haos.

Aleargă, ţipă, trag de cărţile şi de pergamentele de pe rafturi şi le îndeasă sub haine, înghesuindu-se în jurul ferestrei ca să se holbeze afară, în noapte. Lângă uşă, un bărbat bătrân, cu piele întunecată, înmânează săbii oamenilor care trec pe lângă el, iar lângă mine, o femeie tânără, palidă, cu ochii deschişi la culoare stă lângă o masă – mâinile îi tremură în timp ce înfăşoară borcane de sticlă în material şi le îndeasă într-un sac de pânză. În timp ce mă holbez, o lacrimă îi alunecă pe obraz.

Ce se întâmplă? încerc să întreb, dar cuvintele îmi ies deformate şi înăbuşite, ca şi cum aş vorbi sub apă. Cu toate astea, femeia se mişcă în jurul meu, îmi întinde o mână să mă ajute ca să mă ridic în picioare.

— Trebuie să plecăm, *my lady*, îmi spune cu o voce aspră de frică şi lacrimi nevărsate. E aici. Vrăjitoarea.

La parter, se aude o bufnitură puternică; cineva urlă. Şi, prin uşa deschisă dinspre scări, simt miros de fum.

Aminteşte-ţi, mă gândesc cu disperare, panica mă străpunge înainte să pot reţine ceea ce trebuie să îmi amintesc – panică, pentru că ştiu că Vrăjitoarea e aici, a venit după mine, şi că nu voi ieşi în viaţă pe porţile Bellwoodului. Privesc în timp ce mâinile mele se întind spre peretele de stâncă, simt durerea în timp ce urmăresc simbolurile cu degetele, iar şi iar, până ce pielea îmi crăpă şi sângerez, iar sângele mi se dizolvă în piatra de dedesubt sub forma unui mesaj. *Apă.*

Plumb. Rubin. Rău. Armă. Gheară.

Degetele însângerate pornesc să mai urmărească unul, în formă de semilună, şi se opresc.

Mă întorc să o înfrunt pe Vrăjitoare. Părul ei lung şi închis la culoare este încâlcit, plin de sânge şi de cenuşă, iar o panglică de mătase albastră îi şerpuieşte prin el. Ochii îmi alunecă spre locul unde rochia îi este sfâşiată, dezvăluind o dungă cicatrizată: roz, crestată, căscată exact deasupra inimii. Semnul se mişcă în căldura dogoritoare.

— Credeai că poţi fugi?

Caro mârâie şi sare spre mine, dezlegându-şi panglica albastră din păr şi încolăcind-o în jurul gâtului meu dintr-o singură mişcare rapidă.

Şi apoi…

Întuneric, vid. Mă aflu în altă parte, cu toate că spaţiul din jur e atât de întunecat, încât pare că nu sunt nicăieri.

Durerea îmi explodează de-a lungul corpului. Căldura îmi pulsează în palmă, ascuţită şi persistentă. Mă uit în jos şi îmi desfac degetele. Pumnul mă doare. Julit, dar pulsează.

Ţin în pumn o bijuterie pătată de sânge de dimensiunea unei monede de un an, ascuţită la un capăt, ca şi cum aş fi scos-o din gura unei bestii. Corpul bijuteriei este învăluit de un şarpe de piatră care se răsuceşte într-un mâner. Un pumnal. *Gheară. Dinte. Armă.* Oroarea şi uimirea trec prin mine în aceeaşi măsură. Bijuteria aruncă o lumină purpurie peste degetele mele, ca şi cum mi-ar sângera propria mână.

Holbându-mă adânc în lumina care dansează pe lamă, văd o reflexie ce îmi zâmbeşte…

Nu. Caro îmi zâmbeşte. Faţa Vrăjitoarei, reflectată

de câteva ori pe suprafaţa sticloasă a pumnalului.

Şi Caro e acolo, cu adevărat *acolo.* Pe podeaua pe care stau şi eu, cu capul pe spate, cu ochii mari.

Eu am făcut asta.

Şi acum, trebuie să o ascund, să o ţin în siguranţă. *Aminteşte-ţi.* Trebuie să fug…

O mână nevăzută mă prinde de braţ şi urlu.

— Jules! strigă cineva.

Vocea unui băiat, familiară. Strigătul şi vuietul îmi vâjâie în cap, întunericul se dizolvă într-o lumină palidă, iar camera începe să revină în plan central…

Dar e linişte acum, nu e nimeni aici, cu excepţia lui Liam şi a mea.

Liam se uită la mine, cu ochii mari şi palid, dar nu la faţa mea. Îi urmăresc privirea orientată în jos, spre mâinile mele şi un val de şoc trece prin mine, chiar înainte ca durerea să se facă simţită. Degetele îmi sunt însângerate, unghiile, rupte. Pumnii îmi sunt încleştaţi, cu dungi de roşu, exact aşa cum erau şi în viziunea mea. Încet, în timp ce inima îmi bate cu putere, îmi desfac pumnul…

Dar nu conţine nimic. Absolut nimic.

12

Dezamăgirea îmi inundă pieptul atât de brusc şi atât de puternic, încât să-mi reţin un suspin devine un efort. Stau în genunchi lângă masă, tremurând, şi urăsc cât de uşor o viziune mi-a furat confortul şi căldura din Fortul Hoţilor. Stomacul mi se tulbură. Liam se apleacă lângă mine şi îmi mângâie obrazul cu o mână. Trebuie să îl îndepărtez, dar nu pot. Nu o fac.

— Ce s-a întâmplat? Ce ai văzut? mă întreabă el cu blândeţe.

Dar cuvintele plutesc în jurul meu precum vântul, neputând fi înţelese. Mă simt la fel de grea şi de confuză ca într-o zi când m-am trezit din somnul de la prânz şi am văzut că lumina se transformă într-un apus. Feţele panicate ale persoanelor din vis – alchimişti, îmi dau seama, adepţii mei – îmi străfulgeră mintea. Vrăjitoarea a venit aici, în Fortul Hoţilor, ca să mă vâneze. Şi-a încolăcit panglica în jurul gâtului meu în încercarea de a mă sugruma. A reuşit? Câţi dintre alchimişti au scăpat? Câţi dintre ei au fost mistuiţi de fumul Vrăjitoarei?

Respir greu, neregulat. Liam pune o mână în jurul meu şi mă trage spre el, desprinzându-şi mantia şi aranjând-o în aşa fel încât să mă acopere ca o pătură. Încălzindu-mă, ascunzându-mă. Nu mi-am dat seama până acum că îmi e frig, că tremur puternic. Inima lui Liam bate iar lângă a mea; de data asta îi simt tensiunea din muşchi, murmurul cuvintelor lui dorind să mă liniştească. Ar trebui să mă îndepărtez, ştiu, dar mă simt ca şi cum m-aş dezintegra dacă aş face-o. Fortul Hoţilor, casa mea, mi-a fluturat promisiunea unei revelaţii în faţa ochilor, doar ca apoi să o smulgă imediat.

— E în regulă, îmi murmură Liam în păr.

Mă trage şi mai aproape, cu toate că m-am oprit din tremurat, şi îşi pune şi cealaltă mână în jurul meu, ca şi cum ar putea să mă ferească de rău. Încă pot să simt tensiunea din corpul lui, dar şi căldura, care compensează nodul rece de frică pe care îl am în piept.

Mintea îmi este zdruncinată de imagini, una după alta şi apoi alta, care se derulează cu viteză în spatele pleoapelor închise ca şi cum aş răsfoi cărţile colorate pe care Roan Gerling le avea când eram copii. Încerc să le pun în ordine, să înţeleg ceva din ceea ce tocmai

am văzut. Liam stă lângă mine şi tace. Niciunul dintre noi nu se mişcă până ce liniştea nu se reinstalează preţ de câteva minute. Când vorbesc, îi spun:

— Am văzut ceva. Un soi de armă.

Ochii i se măresc.

— O armă?

— Da.

Îmi cobor privirea spre mâna mea, încă aşteptându-mă ca pumnalul cu bijuterii încrustate să fie acolo. Tresărind, mi-o amintesc pe Caro la picioarele mele, cu gura strâmbă şi deschisă ca şi cum ar urla. Aceeaşi imagine pe care am văzut-o după ce am înjunghiat-o în grădinile de la Shorehaven.

— Nu ştiu ce era acel pumnal sau de unde a apărut, dar *l-am simţit.* Era la fel de real de parcă aş ţine…

Mă opresc brusc, dându-mi seama că am luat mâna lui Liam în a mea ca să demonstrez ceva. Îmi desfac brusc degetele. Dezvelind uşor carapacea mantiei lui, gesticulez spre foile de hârtie încă răspândite în faţa noastră, apoi spre simbolul strălucitor de pe perete.

— Dacă e arma despre care ai notat în foile tale? Simbolul de pe perete…

Mă întorc şi mă holbez la hieroglifa aurie gravată în piatră.

— De ce aş avea o viziune atât de clară despre despre ea, atunci?

Liam tace câteva secunde înainte să încuviinţeze, apoi îşi drege glasul.

— E posibil, bănuiesc. Poate ceva ce ai creat într-o viaţă anterioară. E aici?

Expir brusc – entuziasm pentru ceea ce tocmai am văzut şi frustrare pentru scepticismul lui Liam mi se

întâlnesc în piept precum aerul cald şi aerul rece. Mocneşte o furtună.

— Nu… nu ştiu.

Liam se schimbă la faţă.

— Ai văzut unde era?

— Nu, îi spun şi îmi închid ochii strâns, încercând să mă agăţ de imagini, dar deja am dat greş. Eram în camera asta; Fortul Hoţilor era în flăcări şi Caro a intrat căutându-mă, dar apoi, viziunea a devenit… neagră. Totul în jur dispăruse, cu excepţia pumnalului. Ştiu că a trebuit să îl ascund într-un loc ca să îmi pot aminti de el, dar nu ştiu…

Cuvintele îmi aduc un gust amar în gât. Amuţesc şi îmi las ochii să îmi coboare spre mâinile mele palide, sângerânde. *Eu sunt Alchimistul,* îmi spun. Dar nu mă simt puternică, ghemuindu-mă aici, în ascunzătoare, cu jefuitorii care dau târcoale în faţa uşii. Ceea ce simt, totuşi, e o frustrare subită şi explozivă pentru tot ceea ce nu ştiu, ce nu înţeleg…

La fel ca senzaţia tot mai mare că trebuie să părăsesc Sempera pentru totdeauna, exact aşa cum ar fi vrut Liam să fac înainte să merg în Crofton, cum el m-a îndemnat când am fugit din Shorehaven.

Mă holbez în ochii lui întunecaţi, în timp ce stomacul mi se zvârcoleşte şi mi se încolăceşte de îndoială. Câţi ani am pierdut? Câţi ani mi-am petrecut hoinărind prin Crofton, în timp ce Liam Gerling a studiat părţi necunoscute din mine din cărţi prăfuite? Câţi ani am fost condamnată să rămân o străină pentru mine însămi, pentru Alchimistul îngropat în zonele întunecate din mintea mea? Nici vechea mea casă nu mă mai întâmpină acum, nu în întregime. Mă dor buricele degetelor, pătate de sânge şi jerpelite acolo unde au dat viaţă viziunii. Şi inima mă doare.

Dacă Alchimistul stă îngropat în mine pentru totdeauna, arătându-se în fragmente de amintiri frânte, niciodată întregi, atunci cine sunt eu? Nu sunt Jules Ember. Sunt nimeni.

Mă ridic cu spatele spre uşă. Brusc, nevoia de a fi singură şi de a scăpa din Fortul Hoţilor cel înşelător de frumos e copleşitoare.

Liam se ridică şi el în picioare, holbându-se la mine nesigur.

— Nu, îi spun. Trebuie să mă gândesc.

— Nu poţi pleca, Jules. Nu eşti în siguranţă…

— Nu!

Vocea îmi e mai zgomotoasă acum, aproape un strigăt.

Liam clipeşte, lasă jos mâna pe care a întins-o după mine. Văd durerea care îi inundă ochii, dar cu toate astea, mă întorc şi o iau la fugă pe scări.

Afară, înghit aerul rece al primăverii, cu toate că nu ajută cu nimic la dispersarea confuziei. Mai mult decât orice, mirosul de fum îmi rămâne în nări şi zgomotul urletelor în urechi.

Cu câte sute de ani în urmă a avut loc în acea noapte focul care a mistuit Fortul Hoţilor şi i-a alungat pe alchimişti? Câţi oameni au murit atunci din cauza mea? Pierderea lor – căci ei *au fost* pierduţi şi simt asta în adâncul meu – încă mă sfâşie. *Ei mă urmau pe mine,* îmi şopteşte o conştiinţă mai veche decât trupul meu. *Ei au avut încredere în mine.*

A fost o viziune diferită de cele pe care le-am mai avut la Everless şi pe parcursul călătoriilor. Nu fugeam prin pădure şi nici nu eram prinsă cu lanţuri într-o temniţă, lipsită de ajutor, urmând un drum predestinat cu atât de multă siguranţă precum roata unei trăsuri. Eram *acolo* în Fortul Hoţilor, împreună cu alchimiştii,

trăind teroarea şi momentele pline de adrenalină împreună cu ei. Eram vie în amintire, mă puteam mişca, puteam vorbi şi simţeam. Şi apoi… greutatea bizarului pumnal cu bijuterii încrustate din mâna mea, la fel de real precum durerea unghiilor mele rupte sau ca atingerea caldă a lui Liam pe braţul meu.

Îngenunchez pe pământ şi respir în iarba rece, disperată să simt prezenţa reală, uriaşă a pământului sub mine. Imaginile şi senzaţiile din amintire se risipesc un pic, fiind înlocuite de plăcutul miros umed al solului, împreună cu sunetul aerului printre copaci. Amintirile au plutit în aerul din acea încăpere mică, căptuşindu-mi plămânii, dar acum am ieşit din raza norului.

Îmi ridic capul şi îl întorc ca să privesc spre Fortul Hoţilor. L-am lăsat pe Liam acolo sus, unde lămpile ard, dar, de afară, fortul pare doar o ruină superbă, părăsită, exact ca înainte.

Suspiciunea mi se instalează în minte. Toate astea ar putea fi un truc de-al lui Caro, o altă parte din jocul ei bolnav. Aşa cum a manipulat-o pe fosta Regină, când îi strecura în cap frânturi din magia ei…

Sau nu are nicio legătură cu Caro şi e doar propria mea slăbiciune? Mă dezintegrez, înnebunesc, fără să am puterea de a rezista în faţa secolelor de amintiri?

Nu. Conturul simbolului îmi pluteşte în minte, scris cu un auriu arzător, cu propriul meu sânge. Hieroglifa şi Fortul Hoţilor m-au aruncat în amintire amândouă, formele şi liniile înnodându-se deasupra mea ca o plasă.

Un mesaj lăsat în urmă pentru mine.

Pumnalul. Era în mâna mea; încă îi simt căldura, lumina, un ţipăt imperceptibil important din trecutul meu. Mânerul lui era un şarpe – asta nu poate însemna

ceva. Îmi strâng şi îmi răsucesc degetele, ca şi cum prin simplă voinţă aş putea să îl fac să apară. Îmi închid ochii strâns şi încerc să mă văd gravând acele forme ciudate ca să văd mai mult din ceea ce s-a întâmplat înainte, din ceea ce încercam să-mi amintesc cu atâta disperare. Încerc să îndepărtez întunericul ultimei amintiri, să dau la o parte draperiile groase şi întunecate din mintea mea ca să îmi dezvălui orice indiciu referitor la locul unde s-au petrecut toate.

Dar fără niciun folos. Amintirile îmi dansează ispititoare în colţurile minţii, urme de sensuri clipind precum licuricii la apus de soare.

O mulţime de voci agitate din depărtare mă fac să îmi deschid brusc ochii. Simt un gol în stomac când îmi dau seama că m-am îndepărtat prea mult de Fortul Hoţilor. Peste tot în jurul meu sunt pini, la picioarele mele este o pătură de ace. Vag, aud zgomotul îndepărtat al oraşului. *Nu eşti în siguranţă*, mă avertizase Liam.

Frica mă inundă. Nu ar fi trebuit să fug de lângă Liam, nu acum, când amintirile îmi întunecă simţurile.

Apoi, în faţa mea, în direcţia care cred că duce spre poarta principală, zăresc o siluetă. Îmi ia un moment să recunosc silueta ca fiind o persoană, pentru că ea – o fată în ţinută de şcoală – nu se mişcă. Stă pe iarbă, cu spatele la mine, aplecată peste ceva din pământ. Din încordarea corpului ei e clar că e absorbită complet de ceea ce face. Un petic din lumina soarelui persistă în spate, opusul unei umbre.

Ştiu că ar trebui să fug, dar instinctul mă poartă înainte. E întuneric şi frig printre copaci. Destul de întunecat, sper, încât să nu-mi distingă trăsăturile feţei.

Ezit dacă să o strig, dar tocmai atunci o creangă

îmi trosneşte sub talpă. Înainte să pot reacţiona, fata se ridică şi se roteşte, împrăştiind lucrurile pe care le-a întins pe pământ în jurul ei – văd strălucirea unui metal, albul ca de os.

Capcana unei vrăjitoare.

— Cine e acolo? strigă fata.

O recunosc după voce ca fiind una din grupul de tineri beţi de mai devreme – fata, Stef, despre care Liam spunea că provine dintr-o familie de vrăjitoare, care a strigat în batjocură: *Trăiască Regina!* În orice caz, acum nu mai e beată. Ochii întunecaţi cercetează pădurea, postura îi e tensionată, ca şi cum ar fi gata să fugă sau să lupte.

Aş putea sta nemişcată sau aş putea încerca să scap. Dar amintirea are ghearele adânc înfipte în mine, mârâindu-mi la ureche. O idee îmi sclipeşte în minte, una disperată, periculoasă.

Înainte să ştiu că eu sunt Alchimistul şi Caro e Vrăjitoarea, eu, Ina şi Caro am vizitat o vrăjitoare din Laista. Asta a fost cu o seară înainte ca totul să se schimbe pentru totdeauna: Ina era în căutare de regresie de sânge, ritualul practicat în zona rurală, prin care poţi să aluneci înapoi în propriul timp şi să le îngădui amintirilor pierdute să plutească la suprafaţă, clipele să-ţi fie răsfoite precum paginile unei cărţi. Ca multe alte vrăjitoare care există în Laista, şi aceasta era o impostoare, dar magazinul ei afumat mi-a readus în minte nişte amintiri, detalii intense care erau adânc îngropate. Acele momente recuperate m-au condus din nou spre Briarsmoor, unde am descoperit adevărul despre naşterea mea.

Dacă Stef e cu adevărat o vrăjitoare, poate că mă poate ajuta, căci Liam nu poate. Şi nici măcar eu nu pot.

Aşa că păşesc înainte, în balta de lumină dintre noi, şi o strig.

13

— Stef.

Îmi ţin respiraţia, în timp ce Stef îşi întoarce capul să se uite la mine, apoi mă gândesc la gestul neglijent pe care tocmai l-am făcut. E prea târziu ca să îmi retrag cuvintele. Privirea ei ascuţită, fără să clipească, aprinde frica în mine ca un cremene care loveşte o piatră. Poate vorbele frivole despre Regină de mai devreme erau doar de faţadă. Dacă aşa era cazul şi ea mă recunoaşte ca fiind Jules Ember din Crofton, căutată pentru omorârea Reginei, e posibil să mă fi osândit singură pentru că am căutat cu disperare ajutor.

Dar, din fericire, nu mă recunoaşte sau, cel puţin, dacă o face, nu o arată. Ochii îmi cercetează lent chipul, gura poziţionându-i-se într-o grimasă ciudată.

— Am auzit că eşti vrăjitoare.

Încerc să port o conversaţie. Îmi rac vocea să sune îndrăzneață şi luminoasă, în modul în care îmi imaginez că ar fi vocea unui student dacă asta ar fi doar o diversiune.

Se uită la mine.

— De la cine ai auzit?

— De la Liam Gerling, îi spun, amintindu-mi de lecţia pe care Papa mi-a dat-o şi în Everless am consolidat-o: să spui adevărul cât de mult poţi, astfel încât minciunile să fie mai greu de văzut.

În timp ce vorbesc, încerc să privesc pe furiş la lucrurile împrăştiate la picioarele ei, iar inima mea îşi accelerează bătăile. Bucăţi de metal îndoite în forme

ciudate, podoabe gravate, din lemn deschis la culoare sau oase de animal, un bol mic de alamă plin de praf.

Ochii i se măresc de surprindere, apoi se îngustează din nou.

— Companie selectă. Nu te-am mai văzut până acum.

Ridic din umeri.

— Zvonurile sunt deci adevărate?

Cu un aer de siguranţă înfiorătoare, Stef îşi adună obiectele în bucata de catifea vişinie pe care sunt aşezate. Apucă o sfoară de piele din iarbă şi leagă materialul formând un mic săculeţ pe care şi-l prinde de curea.

— Care zvonuri? mă întreabă ea, nescăpându-mă nici măcar o dată din ochi. Sunt câteva. Va trebui să fii mai exactă.

— Că ai cunoştinţe despre alchimia de bază. Şi că nu ai nicio compasiune pentru Regină.

Adaug al doilea argument instinctiv, apoi mă opresc, inima bătându-mi cu putere. Poate să îşi dea seama că încerc să îi deduc loialităţile?

Stef mă priveşte cu atenţie, arătând la fel de prudentă precum mă simt eu. Dar identific o urmă de bucurie în ochii ei. Din pricina îndrăznelii mele, sper.

— Nu am avut niciun fel de afinitate pentru *vechea* Regină. Nu m-am decis încă în ceea ce o priveşte pe mica Regină orfană. Dar mă îndoiesc că viaţa mi se va schimba în vreun fel.

Stomacul mi se încordează din pricina atacului la adresa Inei. Îmi reprim furia.

— Dar despre alchimie? o întreb. Am nevoie de o favoare şi te pot plăti.

Îmi aruncă o privire goală.

— Dacă aş avea orice cauţi tu, de ce ţi-aş spune

ţie, străino?

Inima începe să îmi bată cu putere.

— Pentru că am nevoie de ajutorul unei vrăjitoare. E… important.

— Despre ce e vorba, atunci? îmi spune uniform, ridicându-se în picioare.

Îmi şterg mâinile transpirate de rochia Dannei. Văd ochii lui Stef cum îi sclipesc când observă acest amănunt.

— Să-mi amintesc lucruri pe care le-am uitat, îi răspund. Vreau să fac o regresie de sânge.

Stef face un pas spre mine. E înaltă, cu tenul închis la culoare, cu cozi lungi de păr care îi cad peste umeri. Hainele ei verzi arată perfect, în ciuda faptului că a stat pe pământul din pădure.

— Regresia de sânge e pentru femeile nobile plictisite sau pentru naivii disperaţi.

Privirea îi coboară de-a lungul corpului meu şi apoi o ridică pentru a-mi fixa privirea, evaluându-mă fără ezitare.

— Tu nu eşti nobilă. Trebuie să fie ceva important dacă vii la mine ca să te ajut. Dar dacă aşa stă treaba, cum se face că ţi-ai uitat amintirile?

Inima îmi bate mai rapid. Pare că îmi studiază expresia feţei şi sper cu disperare că, în ultimele săptămâni, a fost ocupată cu studiile, încât să nu fi văzut pliantele cu schiţa chipului meu împrăştiate prin tot oraşul.

— Sunt poveştile cuiva care nu mai e.

Nu e o minciună.

— Cu toţii am pierdut persoane dragi. Dacă ne amintim poveştile lor, asta nu o să-i aducă înapoi.

Faţa lui Stef rămâne ca de piatră. Apoi, cu o voce şoptită, adaugă:

— Oamenii uită să supravieţuiască.

În ciuda cuvintelor, simt o notă de prudenţă în vocea ei care aprinde speranţă în mine, o curiozitate care îi umbreşte chipul. Acum, eu sunt cea care face un pas în faţă.

— Te rog. Te voi plăti pentru timpul tău. Chiar am nevoie de ajutor.

— Va trebui să-l găseşti în altă parte.

Vocea i se răceşte. Se întoarce cu spatele la mine – aparent concluzionând că nu reprezint vreo ameninţare pentru ea – ca să termine cu strânsul lucrurilor. Un bol mic, un cuţit scurt, care străluceşte pe un pat de flori.

— Liam ţi-a spus şi că vechea Regină mi-a executat jumătate din familie pentru că practicau magia?

Înghit în sec.

— Nu.

Se întoarce spre mine, cu un zâmbet trist pe faţă.

— Ei bine, eu nu am de gând să sfârşesc în acelaşi mod.

— Cu toate astea, eşti aici, în pădure, practicând magia, îi răspund rapid.

Se întoarce spre mine, sprâncenele arcuindu-i-se, dar nu spune nimic. Liniştea mă încurajează.

— Îmi pare rău să aud asta despre familia ta, îi spun în linişte.

Îmi mişc două degete schiţând un cerc deasupra bustului meu – semnul ceasului, un gest tradiţional de respect atunci când îi jeleşti pe cei morţi.

— Am nevoie doar de o singură regresie de sânge. Cum am spus, pot să plătesc.

Gura lui Stef tresare.

— Dacă ai auzit zvonuri despre mine, sunt sigură că ai auzit şi de zvonurile despre originea mea.

Recunosc că faptul de a fi fiica unui Chamberlayne îmi permite anumite discrepanţe…

Mâna îi alunecă inconştient spre desaga prinsă de cureaua ei.

— …dar nu voi risca făcând regresie în sânge pentru fete ciudate care mă urmăresc în pădure. Aşadar la revedere.

Se întoarce şi pleacă, mantie ei verde de mătase agitându-se în spatele ei.

— Sunt Jules!

Vocea îmi cedează din pricina cuvântului strigat.

Ecoul strigătului – *Jules, Jules, Jules* – pare să umple copacii. Imediat, îmi doresc să-l pot retracta. Stau acolo înlemnită, în timp ce Stef se întoarce uşor cu faţa la mine. Numele meu pluteşte în aer ca un şarpe veninos care şi-a extins gluga, gata să atace. Un semn de avertisment. De pericol.

— Jules…

Stef repetă uşor, gânditoare. Îmi mai studiază o dată chipul şi am impresia că observ cum i se măresc ochii lent, aproape imperceptibil. Rămân nemişcată.

— Bănuiesc că nu Jules Ember?

Tăcerea mea e suficient de grăitoare cât să pară un răspuns.

Respiraţia îi şuieră lui Stef printre dinţi. Înaintează, picioarele atingând încet pământul, dar remarc că una din mâinile ei îi alunecă spre talie. Mă încordez, pregătită să îmi folosesc magia dacă scoate un pumnal de sub mantie. Dar se opreşte la o distanţă de un braţ de mine.

Zâmbetul lui Stef i se încolăceşte pe faţă încet, ca o panglică deasupra căldurii.

— Chiar ai omorât-o pe Regină?

Transpiraţia mă gâdilă pe spate. Dau din cap.

— Nu.

Îi cade faţa.

— Oh. Păcat! Dacă ai fi făcut-o, poate aş fi luat în considerare posibilitatea de a te ajuta.

— Urma să o fac, explodez eu.

O bună parte din adevăr s-a vărsat deja din mine, ce mai contează dacă îl spun şi pe restul?

— Dar era o păpuşă. Altcineva trăgea sforile.

Îmi dreg vocea, înghiţindu-mi frica.

— *Asta* e persoana pe care vreau să o omor.

— Tu? mă întreabă ea.

Sprâncenele i se ridică din nou. Observ cum confuzia, curiozitatea, chiar şi o urmă de frică se luptă pe chipul lui Stef, dar partea rezonabilă a ei trebuie să câştige teren, altfel e posibil să nu mă creadă, căci îmi întoarce spatele.

— Mult noroc cu asta, îmi spune ea peste umăr.

Frustrarea îmi inundă stomacul. *Da, eu,* îmi vine să urlu.

Cine altcineva? Cine altcineva dacă nu însuşi Alchimistul?

Există un mod de a-i arăta. Trupul mi se mişcă prea repede ca să mă mai pot răzgândi.

Îmi ridic mâinile, proiectându-mi mintea în afară. Înainte să mă gândesc prea mult la ceea ce fac, mă concentrez asupra copacilor şi opresc timpul din preajma lor, astfel încât ramurile din jurul lor înţepenesc, în ciuda brizei. Lumea se linişteşte în jurul nostru, cântecul din gâturile păsărilor amuţeşte. Stef se opreşte din mers.

O mână care pluteşte pe sus o trage de una dintre cozile strânse, care îi încadrează obrazul. Secundele se îngroaşă în jurul ei, precum mierea. Nu îi pot citi expresia. Emoţia îi schimbă chipul, în mod egal

surprindere, furie şi…

Recunoaştere.

Cu un fior, dau drumul magiei. Vântul şopteşte lângă noi din nou, cântecul păsărilor explodează iar în jur. Sunetele sunt frenetice pentru o clipă, grăbite, ca şi cum ne-ar prinde din urmă.

Într-un final, ea spune:

— Mama mi-a spus că vei veni într-o zi…

Se abate şi mai face un pas în direcţia mea, vocea coborându-i aproape într-o şoaptă atunci când îmi spune într-un final numele:

— …Alchimistule.

Inima mi se duce în stomac. Să aud cuvântul ăsta din gura unui străin îmi provoacă un fior pe şira spinării şi un sentiment de spaimă.

— Mama ta? îi răspund, dorindu-mi imediat să pot retrage aceste cuvinte, care sună atât de proaspăt şi de naiv.

Stef îmi ignoră întrebarea. Nu pare să observe sau nu îi pasă.

— E adevărat, nu-i aşa?

Se uită la mine ferm, apoi îmi ia mâinile încă deschise într-ale ei, întorcându-le cu palmele în sus, ca şi cum ar dezvălui un mare secret sau un truc. Apoi, cu o singură respiraţie, chipul i se schimbă din surpriză în furie. Îmi aruncă mâinile într-o parte, violent. Mi le împreunez la piept.

— Dacă eşti Alchimistul, ăsta e un motiv în plus să stau departe.

Vocea i se ridică deasupra cântecului păsărilor şi vâjâitului brizei. Îmi amintesc cât de aproape trebuie să fim de Bellwood. Lui Stef, cu toate astea, pare că nu-i pasă.

— Ai fost o molimă pentru familia mea. Nu crezi că

au fost destule victime colaterale în lupta ta cu Vrăjitoarea?

Inima mi se zvârcoleşte, cuvintele ei pătrund mai adânc, îmi amintesc de adepţii Alchimistului pe care i-am văzut cu mai puţin de o oră în urmă, în viziunea mea din Fortul Hoţilor. Oare erau şi strămoşii lui Stef printre cei decedaţi? Dar tot am nevoie de ajutor – şi deja mi-am asumat asta, îmi amintesc cu amărăciune cuvintele Ammei – aşa că trag aer în piept.

— E adevărat. Nu îţi cer să iei parte la nimic acum, îi spun. Am nevoie doar de o regresie de sânge. Aşa cum am spus, te voi plăti.

Stef îmi studiază faţa o clipă, sprâncenele i se încreţesc de concentrare. Apoi, îşi încrucişează braţele.

— Cinci ani.

Inspir brusc. Cantitatea mă face să tresar. Câţi oameni din Crofton nu au murit pentru mai puţin de atât? Dar cu toate că nu am văzut de la început, ştiu că Liam are destul fier-sânge în tolba sa. Cu un gol în stomac, sunt de acord.

— Bine. Cinci ani.

— Astea sunt ritualuri reale, practici de acum mult timp, cunoscute de secole întregi de familia mea. Nu e o magie la fel de puternică precum a ta, dar…

Stef vorbeşte scurt, privirea îi sare din nou pe mâinile mele.

— …nu e o farsă sau un truc pentru petreceri. S-ar putea să nu vezi nimic sau e posibil să vezi ceva ce nu vrei să vezi.

Dau din cap în semn că înţeleg.

— Să începem.

***

Cu gluga trasă peste cap, o urmez pe Stef în dormitoarele studenţilor ca să îşi poată lua obiectele folosite la regresia de sânge. Am un sentiment victorios, înăbuşindu-mi frica. O să mă întorc mai târziu în Fortul Hoţilor, nu mă grăbesc să-l revăd pe Liam. Jur că, chiar şi de la distanţă, pot să simt cum aerul străluceşte şi se încălzeşte din pricina furiei lui faţă de mine, pentru că am pornit spre pericol, pentru că mi-am trădat identitatea într-un mod necugetat în faţa lui Stef. Dar nu a zis chiar el, într-o noapte de iarnă în Laista, că mă arunc cu inima deschisă în pericol? Liam ştie că răspunsul e da. Întotdeauna.

Sunt surprinsă să constat că holurile întunecate, scufundate în beznă care duc spre camera lui Stef nu par foarte diferite de coridoarele lipsite de aer ale servitorilor din Everless. Dar, fără servitorii ce se grăbesc prin holurile conacului Gerling, cărând rufe sau îngrijind membre bolnave, coridoarele din Bellwood par mai luminoase. Istoria e înţepenită, saturată de un sentiment de bucurie.

Stef are propria ei cameră. E mică şi intimă, iluminată doar de un geam îngust, care veghează asupra oraşului. Trebuie să mă aplec ca să nu mă lovesc cu capul de tavan. Un birou pătrat stă aşezat într-un colţ. Ea deschide sertarul de jos şi scoate o cutie de lemn, plină de obiecte.

Rămân stânjenită în urmă, curioasă, dar discretă, în timp ce ea îşi umple tolba din piele cu un bol de dimensiunea palmei ei, un pistil de lemn, câteva legături de ierburi. Îmi înmânează un pliant scrijelit în semperana veche. Este clar ceva vechi, îi simt textura moale în mână. Miroase vag a metal şi a cenuşă sau ca parfumurile dulci-acrişoare pe care toate vrăjitoarele par să le aibă la ele în magazin. Apoi, păşeşte în

cameră şi ridică o scândură de lemn din podea ce dezvăluie un rând de sticle de vin strălucitoare. Ascunde una în mantie, murmurând:

— Îţi rămân datoare, Ruthie.

Odată ce a ascuns tolba şi sticla, Stef se îndreaptă de spate şi mă priveşte nerăbdătoare.

— Încotro?

Simt cum faţa mi se face lividă. Nu m-ar deranja să o duc pe Stef la Fortul Hoţilor – e casa *mea,* până la urmă –, dar Liam e acolo. Chiar dacă ea ştie că eu sunt Alchimistul, e periculos să o las să vadă că Liam e cu mine.

— Deja sunt la un pas distanţă de a fi exmatriculată, îmi spune ea cu subînţeles. Nu voi face magie în camera mea. Tu unde stai?

Îndoiala se agaţă de mine, dar nu voi ceda acum. Trăieşte clipa, cum obişnuia să spună Amma.

Liniştea dintre noi e de neclintit, în timp ce o conduc spre Fortul Hoţilor, tăcerea pare impregnată cu pericol. Un grup de studenţi trec pe lângă noi din cealaltă direcţie, râzând. Frica mi se cuibăreşte în stomac. Mă simt ca şi cum aş fi din nou în Shorehaven: degetele de la picioare îmi atârnă deasupra prăpastiei, nu e nimic dedesubt decât stânci crestate şi o cădere lungă. Şi ochii lui Stef privesc dintr-o parte în alta. *Agitată,* mă gândesc, iar chestia asta îmi eliberează puţin tensiunea din muşchi. Eu sunt cea care trebuie să se teamă, nu ea.

O las pe Stef să aştepte jos în timp ce urc scările. Fortul Hoţilor e secretul meu, dar Liam va trebui să plece înainte să o poftesc înăuntru. Nimeni nu trebuie să ştie că el e de partea mea.

Dar când trec prin arcadă, în peticul meu de timp furat, Liam nu este acolo.

Probabil că a ieşit să mă caute, atâta tot, îmi spun, încercând să alung teama ce colcăie în mine. Dar imaginea unui soldat care îl trage afară îmi provoacă un sentiment de iritare.

Neştiind ce altceva să fac, îi strig lui Stef să urce. Când ajunge în camera Alchimistului, buzele i se desfac, ochii i se lărgesc cercetând cu nesaţ spaţiul, stăruind asupra imaginii din timpul verii a unui Bellwood din afara zidului crăpat, lumina soarelui revărsându-se pe podea.

— Mama mi-a povestit despre locul ăsta când eram copil. Nu am ştiut niciodată…

Ochii ei străbat zidul distrus cu mirare, un zâmbet i se formează în colţurile gurii, rapid şi trecător, dar real.

— Mai devreme, ai susţinut că ea ţi-a spus despre mine. Ce ţi-a spus? Că eu…

Fac o pauză din cauza ciudăţeniei cuvintelor pe care le spun.

— Îl cunoştea pe Alchimist?

Stef nu îmi răspunde imediat. În schimb, se duce la masă şi începe să îşi scoată lucrurile. Într-un final, îmi spune:

— În copilărie, da. A crescut cu poveştile despre Alchimist şi Vrăjitoare ca orice alt copil, cu toate că poveştile noastre au fost transmise mai departe, nu citite în cărţi. Dar când bunica mea a murit servindu-te pe tine, mama nu te-a mai visat. Poveştile pe care mi le-a spus mie au fost mai mult un soi de avertisment.

— Oh, îi spun încet.

Stânjenită. Îmi răsucesc mâinile, vina mi se acumulează în stomac. Dar în acelaşi timp, nu pot să mă abţin să nu simt un fior de invidie. Cum ar fi fost dacă, în loc să ascundă adevărul în spatele unor minciuni, Papa ar fi fost sincer cu mine, când eram un

copil, după ce m-a salvat de Regină, de Caro, în Briarsmoor? Dacă Liam mi-ar fi povestit despre trecutul meu, în loc să îl ţină pentru el, ca şi cum ar fi ascuns o mână de fier-sânge sub saltea? Aş fi evitat adevărul, ca Stef? Aş fi fugit?

Sau *aş fi* Alchimistul, mai puternic şi mai mare decât inamicul meu?

Emoţiile mă copleşesc, amestecate şi fierbinţi. Stef a crescut cu magia şi simt dorinţa de a mă destăinui ei.

— Eu am aflat de trecutul meu recent. Nu ştiu pe nimeni din trecutul meu, cu excepţia Vrăjitoarei însăşi…

— Cu cât ştiu mai puţine, cu atât mai bine, mă întrerupe Stef, fluturându-şi mâna ca să mă liniştească.

— Da, desigur.

Îmi închid gura, încercând să nu arăt fiorul de dezamăgire de pe chip.

Oftează.

— E greu să renunţi la vechile metode. Mama obişnuia să îmi spună că fiecare lucru din Sempera – poate totul din natura însăşi – conţinea la un moment dat magie. Că până în ziua de azi, poţi sângera magie dintr-o piatră dacă ştii cum s-o faci.

Făcându-mi semn să mă alătur ei la masa de lângă oglindă, Stef ia în palma ei o frunză neagră în formă de vârf de săgeată, un fruct roşu-deschis, de mărimea unei prune, şi un şnur de frunze sidefate şi argintii, ce îmi pare familiar. Vocea îi este tăioasă, dar cred că pot detecta o notă de emoţie în profunzime.

— Inimă neagră, din cel mai vechi copac din Sempera, ca să te reconectezi cu trecutul. Flagelul orei, o otravă puternică, ca să alungi prezentul din mintea ta şi, în final…

— Gheaţă sfântă, îi spun, încercând să îmi menţin

tonul vocii. Creşte doar în locurile unde Vrăjitoarea şi-a folosit magia.

Ştiu asta pentru că însăşi Caro mi-a spus-o. În mintea mea, ea zâmbeşte.

— Magia puternică lasă mereu în urmă ceva, spune Stef categorică.

Stef rupe inima neagră, flagelul orei şi gheaţa sfântă în bucăţi şi le lasă să fluture în bolul de alamă de pe genunchii ei. Luând un pistil, macină amestecul cu nerăbdare, răsucind bolul în timp ce mărunţeşte. Apoi, mulţumită, aşază pistilul pe podea şi scoate dopul sticlei de vin furate, care scoate un *pop* puternic. Mirosul dulce înfloreşte, invadând camera.

Încet, toarnă lichidul roşu-închis în bol, iar plantele plutesc pe o suprafaţă strălucitoare de culoare mov. La început, nu se întâmplă nimic, dar curând, un fir de fum verde, plăpând, creşte din amestec. Poţiunea e nimic în comparaţie cu lichidul pe care vrăjitoarea din Laista îl ţinea într-o sticlă la ea, în magazin. Exact când mă gândesc că mirosul ciudat emanat se aseamănă cu cel al tulpinei unei flori, capătul se întinde spre mine într-o explozie de culoare: cinci petale aurii care înconjoară un mijloc roşu. Respiraţia mi se opreşte în piept.

— E superb! Nu am mai văzut niciodată ceva asemănător.

Mă uit impresionată în timp ce Stef smulge floarea de fum din tulpina ei între degetul arătător şi degetul mare. Bobocul aproape translucid pare să plutească în sus, spre tavanul arcuit – o pasăre prinsă de vârful aripii ei.

— Ascultă-mă cu atenţie. Concentrează-te pe ceea ce vrei să-ţi aminteşti, mă instruieşte ea.

Îmi deschid gura să protestez. Sunt atât de multe

umbre rotindu-se în trecutul meu încât toate îmi explodează în cap deodată. Fac tot ce pot ca să le îndepărtez, ca să mă concentrez pe obiectul pe care l-am simţit cel mai real: pumnalul cu bijuterii. Trebuie să ştiu ce este, de unde provine. Unde este.

În timp ce încerc să îndepărtez totul din mintea mea, mai puţin imaginea pumnalului. Stef începe să şoptească în semperana veche. Mintea mi se agaţă de sunete, începe să intre în atmosferă şi să se învârtească, devenind la fel de subţire ca fumul care mă înconjoară…

Cu mâna ei liberă, Stef îmi împinge bărbia spre spate şi îmi deschide gura cu o mişcare fină, apoi aruncă floarea de fum înăuntru. Fumul mi se dizolvă instantaneu pe limbă, dulce ca mierea, apoi rece ca gheaţa, la urmă fierbinte ca flacăra.

Şi cu toate că stau perfect nemişcată, simt cum mă prăbuşesc în jos, jos, jos de tot.

Simt cum stâncile mă împing din toate părţile. Sunt într-o cameră mică, mai mică decât Fortul Hoţilor şi lipsită de lumină. Stau cu mâinile apăsate pe un perete şi mă concentrez, turnând timp în piatră, forţând-o să se erodeze şi să se prăbuşească până cedează, presărându-mi praf peste mâini.

Sunt smulsă în sus, învelită în fum, aruncată într-o altă amintire. Caro e pe un câmp întunecat, cu faţa în umbră şi îşi ridică palmele spre mine. Ochii îi sunt sălbatici, brăzdaţi cu roşu şi înlăcrimaţi. Sângele e unsuros pe palmele ei. Mă întorc şi fug departe de ea.

Apoi aleg în continuare, dar întunericul se sparge în lumina soarelui cu forţa unei explozii. Buclele zboară în jurul meu, dar nu plâng, ci râd; sunt fugărită. O pietricică îmi zboară pe lângă cap şi loveşte suprafaţa râului. Mă aplec, gâfâind, să desenez o formă pe un

bolovan cu un băţ ars, negru la un capăt. Brusc, apa se ridică într-un val imens.

Prea puternic, strigă o voce de nicăieri, iar imaginile fulgerătoare se dizolvă într-un negru complet, fără stele. Pumnalul decorat cu rubine apare rotindu-se în faţa mea, ca şi cum brusc s-ar fi născut din nimic.

Apoi ceva din mintea mea mă trage violent. Simt cum mă ridic spre o lumină umedă, gâfâind, gata să lovesc…

Dar e doar chipul lui Liam în faţa mea, iar ochii îi varsă foc.

14

Îngheţ. Furia îi fierbe pe chip – şi confuzia la fel, în interior. Liam se leagănă pe călcâie, ca şi cum ar vrea să sară. Privirea îi zboară de la mine la Stef. Fiecare centimetru de pe chip pare identic cu cel al lordului arogant şi rece pe care l-am cunoscut în Everless. Mi se strânge stomacul.

Se roteşte spre Stef.

— Ce faci aici?

— Ce faci *tu* aici? îi răspunde ea.

Şi ea e deja în picioare, cu privirea unui războinic, cu umerii drepţi şi ochii sfidători.

Mă ridic în picioare nesigură, încă ameţită de la atacurile ucigătoare ale amintirilor.

— Stef, Liam călătoreşte cu mine. Liam, ea mă ajută să fac o regresie de sânge.

Ea mă priveşte brusc, acuzatoare.

— Ai spus că ai auzit zvonuri de la el. Nu ai spus că tu *călătoreşti* cu el.

— Nu am spus nici că nu o fac.

Mă simt la fel de necoaptă precum mă face tachinarea să par. Capul mi se învârte, mă rezem de masă.

— De ce ai împărtăşi secretul Alchimistului tocmai unuia din familia Gerling?

Liam murmură şi ştiu că Stef a atins un punct sensibil.

— Eu nu sunt ca cei din familia mea. Jules ştie că poate avea încredere în mine. Poţi să spui şi tu acelaşi lucru, vrăjitoareo?

— Nu îmi vorbi mie despre familie, domnitorule, îi răspunde Stef aproape scuipând. Bunica mea a murit în serviciul Alchimistului. Tata nu mă recunoaşte pentru că îi e ruşine să aibă o vrăjitoare drept fiică, aşa că m-a trimis departe, la o şcoală unde toată lumea şuşoteşte despre mine. Jules, ai alţi oameni care te susţin şi care nu susţin coroana. Nu trebuie să te bazezi pe un Gerling…

— Liam mi-a salvat viaţa, îi spun eu. Am încredere în el.

Stef înlemneşte. O linişte tensionată se instalează în cameră. Ochii lui Liam sunt goi şi gura îi e încordată – bănuiesc că de frustrare, pentru că a pierdut controlul situaţiei. Într-un final, chipul i se relaxează şi mă priveşte, încuviinţând uşor ca o confirmare.

— Stef, îi spun eu cu o voce aspră. Vreau să mai încerc o dată regresia de sânge. Te rog.

O grimasă îi curbează gura. Încet, mai mult pentru ea decât pentru noi, spune:

— Mama şi bunica ar fi oripilate dacă ar şti că Alchimistul lor şi-a încredinţat viaţa în mâinile unui Gerling.

— Jules!

Se simte o încordare în vocea lui Liam, ca şi cum ar

încerca să nu cedeze.

— Nu cred că…

— Spune-mi ce ai văzut, îl întrerupe Stef cu o voce aspră.

Liam tace şi el, amândoi mă privesc. Îmi închid ochii cât să le blochez privirile curioase ca să descriu seria de imagini.

Când termin de povestit despre asaltul imaginilor pe care le-am văzut, terminând cu vidul întunecat din jurul pumnalului, tremur de frig şi de cald. Stef se uită mereu la mine, singura urmă de ezitare de pe faţa ei fiind tensiunea uşoară a buzelor strânse.

— Jules, nu cred că altă regresie de sânge te va ajuta.

— Dar… trebuie, îi spun eu slăbită.

Lacrimi fierbinţi, disperate îmi umezesc ochii.

— De ce spui asta?

Dând din cap, Stef scoate o fiolă de sticlă din tolba ei de piele şi o umple cu lichidul rămas în bolul de alamă.

— Amintirile pot lua multe forme, dar nu sunt niciodată goale, absente şi alterate aşa cum le descrii. Sună mai degrabă a vis.

— Nu, îi răspund cu amărăciune. Nu am visat. Nu e un produs al imaginaţiei mele. Liam, spune-i ce ai găsit în cercetările tale.

Glasul îmi sună ca o pledoarie.

Liam se întoarce incomod. Faţa i se înroşeşte.

— Înregistrări ale vechilor poveşti pomenesc despre o armă care o va ucide pe Vrăjitoare. Sunt simboluri înscrise pe perete, spune el arătând spre hieroglifa gravată în piatră, care sugerează acelaşi lucru.

Cu toate că ochii lui Stef se îngustează, e clar că îl

ascultă. Se întoarce spre mine.

— Nu cred că e un produs al imaginaţiei la tine, Jules, nu am spus asta. Ştiu doar că mintea ta pare... împrăştiată, cumva. Afectată de magie.

— Afectată? Ce vrei să spui?

— Când i-ai scos inima Vrăjitoarei, ai scos magia pură din ea, apoi ai fragmentat-o în bucăţi. E ca şi cum – gesticulează, căutând cuvântul – ai tăia cerul în bucăţi. Nimeni nu ştie cum te poate schimba magia.

Face o pauză, holbându-se pe fereastră, cu ochii înceţoşaţi de gânduri.

— E posibil să fii prea departe de această armă ca să o poţi vedea clar. Dar pentru Alchimist, amintirile sunt compuse din momente, iar momentele reprezintă timpul. Cine ştie cum poate interacţiona magia ta cu el?

În timp ce iau în considerare toate astea, atenţia lui Stef se concentrează asupra jurnalului meu. Mâinile îi sunt inerte, apoi se mişcă. Traversează camera şi se aşază pe un scaun, îşi pune jurnalul în poală şi începe să-l răsfoiască.

Din reflex mă dau mai aproape de ea. E ciudat să vezi un om complet străin cum îţi răsfoieşte jurnalul. Vreau să i-l smulg din mâini, dar mă abţin. Mişcările îi par leneşe, dar ochii îi sunt concentraţi.

— Hai să încercăm ceva, un vechi truc. Dă-mi pumnalul tău, îmi spune brusc.

Jurnalul se înclină în jos şi văd că îl are deschis la o pagină goală. Pergamentul crem se încreţeşte de vechime.

Liam se încordează.

— Jules...

Îi ating talia lui Liam şi tace. Găsesc cuţitul pe care l-am lăsat pe noptiera de lângă pat. Pieptul îmi este

încordat – nu e chiar speranţă, dar ceva asemănător. Îmi e frică să îl iau prea mult în considerare, în cazul în care totul eşuează.

Când îi dau cuţitul lui Stef, mă prinde de încheietură şi pune vârful lamei pe degetul mare de la mâna mea stângă.

Liam înjură în barbă, dar ea deja a apăsat lama şi a produs o mărgea aprinsă de sânge. Îmi apasă degetul tăiat deasupra pergamentului.

Liam sare înainte, dar se opreşte când înclin foaia de pe pagină ca să vadă ce se întâmplă. Sângele nu udă pagina murdărind-o, ci se ramifică în josul paginii în fire subţiri, roşii, care se împart urmând ceea ce par a fi nişte modele prestabilite.

Cuvinte. Sângele formează cuvinte, rotindu-se în jos ca să formeze linii şi litere într-un scris de mână cunoscut. Mâna Alchimistului, mâna mea aşa cum apare în jurnal. Rămân fără suflare.

Caută râul de roşu.

— Caută râul de roşu, spune Liam uşor, citind cu susul în jos.

Ochii îi sar pe teancul de cărţi de pe birou şi ştiu că ia în considerare cât de multe alte secrete ar putea fi ascunse acolo.

— Cum ai făcut asta?

Stef îi răspunde calm.

— Asta cu siguranţă nu este treaba unui Gerling.

Liam scoate un şuierat de frustrare.

— Dacă ăsta e un truc…

— Nu e un truc. Aşa cum am spus, familia mea a fost în slujba Alchimistului dintotdeauna.

Îşi ridică privirea către mine.

— Nu vreau să mă amestec în orice ar fi chestia asta – gesticulează cu sfidare în glas – dar nu i-aş face

niciodată rău.

Liam şi Stef continuă să se certe, dar mă gândesc numai la: *Caută râul de roşu.*

Sângele mi se umflă. Simt cunoştinţele care mişună în el, secretele care îmi cântă în vene, doar că nu pot ajunge la ele. Cred că am scris enunţul ăsta magic într-o viaţă anterioară. Multe râuri curg prin Sempera, majoritatea dintre ele numite după oraşele pe care le traversează, dar nu ştiu nimic despre un râu de roşu. Îmi închid ochii şi îmi imaginez hărţile din Sempera pe care Papa mă învăţa să le desenez când eram copil. *Ar trebui să ne cunoaştem propriul pământ.* Cu un nod în stomac, mă întreb dacă a insistat pe asta pentru că ştia că, într-o zi, va trebui să fug.

Imaginile trag de mine undeva, adânc, înăuntru, dar când încerc să le urmez, mă lovesc de un alt zid gol. Cuvintele lor îmi bâzâie în urechi.

— Opriţi-vă! răbufnesc.

Liam şi Stef se opresc, apoi Stef se ridică în picioare cu jurnalul în mâini.

— Am o propunere, Alchimistule, îmi spune ea.

— Ce?

Obrajii mă înţeapă la auzul acestui cuvânt, dar Stef stă cu privirea aţintită asupra mea.

— Lasă-mă să citesc asta, spune ea. Drept răsplată, în loc de fier-sânge.

Mă uit la Liam fără să vreau. Pare îndurerat, dar cred că şi-a învăţat lecţia mai devreme, pentru că rămâne tăcut.

Înghit în sec.

— Vei avea grijă de el?

— Cea mai mare, îmi răspunde ea cu un glas ferm. Ţi-l voi aduce înapoi mai pe seară.

Încuviinţez.

Stef îşi înclină capul în semn de mulţumire, apoi pleacă fără să îşi ia la revedere.

După ce uşa se închide în urma ei, Liam răsuflă lentă şi îndelung.

— Nu îmi place că lăsăm jurnalul tău pe mâinile oricui, îmi spune pregnant.

— Deja ştie că sunt Alchimistul, îi spun, orice secrete ar găsi, sunt mici şi neimportante în comparaţie cu ăsta. Şi mai mult decât atât, a găsit bucata despre râul de roşu, poate că va mai găsi şi altceva.

Disperarea mă gâdilă, împreună cu speranţa. Mă ridic, traversez camera spre peretele liber.

— Trebuie să însemne ceva. Ştii ceva despre un râu de roşu?

— Poate e ceva în foile mele…

Liam murmură, îndreptându-se spre teancul de cărţi de pe raft. Le dă jos una câte una, în timp ce eu stau lângă fereastră, încercând să adun orice fărâmă de semnificaţie din ceea ce am văzut în timpul regresiei de sânge. Cu toate că imaginea tremură şi păleşte, îmi amintesc de piatra care a zburat pe lângă buclele mele în râul de la picioare. Desenul unui şarpe şi al unei vulpi pe un bolovan. *Exact aşa cum desenam pe marginile jurnalului meu când eram copil.*

Dau din cap, încercând să desprind un răspuns din adânc, dar nimic nu iese la suprafaţă. Mişcându-mă iar spre fereastră, mă uit la Stef cum merge pe câmp, ducându-se spre dormitoare. De la înălţimea şi distanţa asta, mantia ei verde seamănă cu o frunză care zboară prin iarbă. Soarele se topeşte peste orizont. Se întoarce, ascunzându-şi ochii cu o mână şi priveşte înapoi spre turn – îi fac cu mâna, dar îmi dau seama doar o secundă mai târziu că, din pricina magiei

timpului, nu va vedea nimic în afară de o fereastră goală.

— Jules, spune Liam, speriindu-mă. Nu apare nicio menţiune a unui râu de roşu în versiunile cărtureşti ale miturilor, cu excepţia râului în care Caro te-a înecat în prima ta viaţă, îmi spune, muşcându-şi buza. E destul de departe, la graniţa unui oraş care se numeşte Pryceton. E teritoriul Chamberlayne şi ştiu cu certitudine că oraşul e destul de bine păzit. Nu cred că ar trebui să mergem încolo decât dacă suntem absolut siguri că riscul e necesar. Dar uită-te la asta…

Ghidându-mă gentil de umăr, mă conduce către harta Semperei, arătând spre o linie albastră, groasă, care taie ţara în două.

— Aici se presupune că ai fost ucisă de Vrăjitoare.

Arată spre un loc marcat cu un bold roşu-închis. Degetul urmăreşte urma de albastru, apoi se opreşte la doar câţiva centimetri de locul unde Bellwood e marcat pe hartă, lovind locul pentru a accentua ideea.

— Apa este roşie atunci când soarele apune sau răsare, ca şi cum ar fi blestemată. Sau cel puţin asta spun legendele.

— Cât de departe? întreb eu.

— Doar o oră sau două, dacă trecem prin Montmere.

— Am trăit odată acolo, murmur eu, gândindu-mă la Fortul Hoţilor, ascuns de mine pentru a-l putea utiliza mai târziu.

Poate că sunt mai multe resturi din mine ascunse în apropiere, împrăştiate într-un moment de disperare, după ce am supravieţuit. Mă uit în jos la sângele uscat de pe degetul meu mare, amintindu-mi de mesajul necunoscut scris chiar de mâna mea.

— Putem începe de aici.

15

Nu mă pot gândi la somn până ce nu se întoarce Stef cu jurnalul meu. Ochii ei în timp ce mi-l înmânează îmi dau de gândit. Vreau să o întreb ce a citit, dar mă simt ciudat de conştientă de sine, aşa că doar îi mulţumesc şi îi urez noapte bună.

După ce ea pleacă, Liam şi cu mine ne petrecem seara la Fortul Hoţilor: eu, ghemuită pe pat, lângă jurnalul meu şi Liam în cealaltă parte a camerei, pe podea, folosindu-şi mantia drept pătură. Are propria lui cameră în Bellwood, dar nu vrea să mă lase să stau singură.

În dimineaţa următoare, după ce îmi aduce o farfurie de fructe şi rulouri, părăsim Bellwoodul o oră mai târziu, amândoi fiind îmbrăcaţi în mantii simple de studenţi, maronii, cu glugă, pe care Liam le-a împrumutat. Încerc să nu mă gândesc cum simplitatea îmbrăcăminţii lui îl face pe Liam să arate şi mai chipeş, cum, deposedat de culorile specifice familiei Gerling şi de podoabe, arată mai mult ca el însuşi. Mai liber, deşi e încă tras înapoi de un necaz destul de mare.

Mirosul din Montmere de balegă de cal şi pâine coaptă, pământ muncit şi un pic de fum e liniştitor după mirosul vag de tămâie de la Fortul Hoţilor, căci nu i-am constatat prezenţa decât după ce am plecat. Inima mi se zbate. Sunt din nou pe drum şi astfel mă simt prea expusă, precum o ţintă care aşteaptă să fie lovită de o săgeată.

Dar chiar şi aşa, venele îmi ard de nerăbdare. Vom găsi arma astăzi, îmi spun, sau informaţii care să ne ducă mai aproape de ea. Apoi, ne vom putea întoarce în Shorehaven şi voi scăpa de Vrăjitoare pentru

totdeauna. În sfârşit, voi fi în siguranţă, la fel vor fi şi Ina şi Liam.

Opresc acest gând în loc, înainte să se transforme în ceva periculos.

Câteva uşi pe lângă care trecem sunt presărate cu violete ofilite sau sunt învelite în material purpuriu. Inima îmi tresaltă puţin – astea sunt amintiri a ceea ce trebuie să fi fost celebrarea încoronării Inei. Dăm peste un stâlp subţire şi înalt din lemn, aflat în mijlocul drumului. E acoperit de sus până jos în panglici, fiecare fixată în jurul stâlpului cu câte un nod de diferite mărimi.

— Una pentru fiecare an al domniei sale, domnişoară, strigă o voce firavă.

Tresar, ţinându-mi ochii ascunşi – nu credeam că cineva ne-a observat – dar bătrâna doar ne priveşte cu un zâmbet blând. Îşi întinde mâna, pe care se văd o mulţime de panglici.

— Adăugaţi una şi regina Ina va domni încă un an. Costă doar o monedă de o oră.

Întind mâna spre desaga mea şi scot o fisă de o oră. La început, vreau doar să mă pierd în mulţime, dar când iau panglica de mătase de la femeie, ştiu că e mai mult decât atât. Îmi e dor de sora mea şi vreau să fac ceva, orice, ca să mă simt mai aproape de ea. Să îi promit că voi pune capăt chestiei ăsteia în curând. Pentru amândouă.

Cu gluga trasă peste faţă, mă apropii de stâlp. Acelaşi dor pe care l-am simţit la balul de încoronare mă înjunghie. Îmi doresc, în timp ce aşez mătasea deasupra lemnului, ca acţiunea mea să fie doar o simplă celebrare. Sora mea e Regina. Cred că va fi una bună cât se poate pe tărâmul ăsta corupt. Dar, în schimb, trebuie să-mi ascund o lacrimă de vânzătoarea

de panglici, în timp ce leg un nod cu atenţie şi mă îndepărtez.

Liam alege un drum al negustorilor care se află în proximitatea oraşului Montmere, spunând că negustorii sunt obişnuiţi cu străinii şi că îşi văd de treaba lor.

— Ştiu că râul e în cealaltă parte a oraşului, dar nu sunt sigur pe unde mergem mai departe. Va trebui să găsim pe cineva care să ne indice direcţia.

În vreme ce mergem, pot să îmi dau seama de – *să simt* – greutatea ce apasă pe umerii lui Liam. Pot să o simt în modul în care merge, cu umerii lăsaţi ca şi cum ar căra un bagaj greu în spate; pare mai mohorât decât e de obicei. Îmi dau seama că, în ultimele zile pe care le-am petrecut împreună, nu a vorbit nici măcar o dată de casa sau de familia lui, cu excepţia momentelor în care le-am adus eu în discuţie.

— Ce veşti ai din Everless? îl întreb în timp ce mergem pe drumul pustiu.

Mi-am ţinut întrebările pentru mine, nedorind să-l supăr. Dar Everless face parte şi din copilăria mea. Îmi pasă de oamenii de acolo. Amintirile coridoarelor din Everless şerpuiesc prin mintea mea asemenea sângelui prin vene, împreună cu secretele lui. Durerea îi străbate chipul lui Liam, rămâne acolo un moment şi apoi dispare.

— E un dezastru, dacă chiar vrei să ştii, îmi spune cu o voce firavă. Tatăl meu goleşte cuferele încercând să te prindă. Ivan conduce totul, iar el se află sub influenţa lui Caro. Fără Roan…

Îşi pierde şirul cuvintelor.

Tristeţea grea şi rece poposeşte în mine. Dincolo de toate greşelile lui, Roan i-a ţinut pe oamenii din Everless împreună, a fost iubit de toţi. Cred că este un loc mai întunecat acum, fără el.

Poate, dacă supravieţuim acestei încercări, Liam poate schimba Everlessul în mai bine. Gândul mă încălzeşte în ciuda aerului răcoros al dimineţii, o mică scânteie de speranţă mi se aprinde în piept. Vreau să hrănesc scânteia asta.

Împreună, Liam şi cu mine am putea…

Nu îmi pot permite să mă gândesc la asta. Aşa că în schimb îl întreb:

— Ce ştiu părinţii tăi?

— Înainte să plec spre Shorehaven, le-am spus că îmi voi relua studiile la Bellwood după încoronare, spune privind înainte, în timp ce i se mişcă atunci când înghite. Nu am vrut să le spun nimic în cazul în care… Caro se întoarce în Everless.

Gândul ăsta mă face să mă cutremur.

— De ce s-ar întoarce Caro?

Liam mă priveşte calm.

— Pentru că se aşteaptă *ca tu* să faci asta.

Simt stomacul cum mi se strânge Ştiam că prezenţa mea în Everless ar pune pe toată lumea de acolo în pericol. Dar această reamintire că nu mă pot întoarce niciodată mă face să mă simt şi mai singură.

În faţă, văd în depărtare, pe drum, o mică siluetă cum se apropie cu viteză. Pieptul mi se încordează, dar răsuflu de uşurare când văd că e doar un copil, un băiat cu mersul alergat ca al lui Hinton, tânărul servitor din Everless. Are o eşarfă galbenă peste haine, uniforma unui tânăr paj, angajat pentru a transmite veşti şi mesaje între oraşe.

— Întreabă-l despre râu, îi şoptesc.

Mă abat de la drum, pitindu-mă într-o deschizătură îngustă dintre două case, purtându-mă ca şi cum m-aş întoarce acasă. Ascult, în timp ce Liam avansează încă vreo câţiva metri. Un moment mai târziu, vocea unui

copil îl salută.

— Bună dimineaţa, domnule!

Arunc o privire de după colţ. Fără să se uite la mine, Liam se mişcă subtil ca să fie cu faţa la mine, iar băiatul e nevoit să se întoarcă în cealaltă direcţie. Mă ascund înapoi pe alee, sprijinindu-mi umerii de un perete dur de lemn.

— Veştile zilei? îl aud pe băiat spunând plin de speranţă. Doar o fisă de o oră, domnule.

Apoi, o clipă mai târziu:

— Regina Ina continuă să primească candidaţi din toată Sempera, continuă el. Ca şi prim lucru pe ordinea de zi, a introdus un impozit temporar pe lângă promisiunea că va reduce foametea şi că va oferi o răsplată de cinci sute de ani persoanei care i-o va aduce pe trădătoarea de Jules Ember.

Ascunsă în întuneric, tresar. O spune oarecum mândru. Băiatul continuă cu ştirile tare şi plin de sine.

— Sunt veşti despre o vreme ciudată de-a lungul coastei de est…

— Am o altă întrebare pentru tine, spune Liam, întrerupându-l pe băiat.

Se uită rapid în sus şi de-a lungul drumului, apoi revine la băiat.

— Sunt un călător prin locurile astea. Poţi să îmi spui şi mie, există vreun loc de scăldat pe aici, unde râul devine roşu?

Auzind asta, băiatul se încordează.

— Iertaţi-mă, domnule, dar nu aş merge acolo, spune el. Spiritul Alchimistului rătăceşte prin împrejurimi. Dacă atingeţi apa, vă va lua anii. Aproape că i s-a întâmplat asta unui prieten de-al meu, vă jur…

Inima îmi zvâcneşte în urechi. E posibil ca mesajul ascuns din jurnalul meu să ne conducă undeva atât de

aproape? După un scurt moment de liniște, Liam bagă mâna în buzunar, apoi se vede strălucirea și se aude clinchetul vag al altei fise.

— Dar dacă chiar mi-aș dori să îl găsesc, continuă Liam încet. Unde aș putea să merg?

După un alt moment, băiatul ridică din umeri, apoi arată cu mâna dincolo de Liam, în spatele caselor, spre pădurile dese care înconjoară orașul.

— Acolo, spune el smerit.

Întoarce fier-sângele de pe o parte pe alta în palmă.

— Mergeți drept înainte și urmați râul spre sud până ce ajungeți la o poieniță unde curge o cascadă. Se spune că acolo apare lumina. Dar sincer, domnule, eu nu aș merge.

— Nu-ți face griji, îi spune Liam blând. Nu o să merg. Mulțumesc pentru vești.

Băiatul se întoarce și pleacă, iar eu mă retrag pe alee, în timp ce el trece pe lângă mine. Îi las timp să se îndepărteze și apoi mă întorc lângă Liam.

Mergem tăcuți mai departe ca să nu atragem atenția asupra noastră. După o jumătate de oră în care ne-am strecurat pe drum și în jurul clădirilor în direcția indicată de băiat, orașul rămâne în spate și pădurea se întinde în fața noastră, liniștită și întunecată, ca și cum ar respinge lumina soarelui ce răsare. Ne oprim la marginea pădurii. Întunericul mă pătrunde precum fumul care se ridică spre cer. Gâtul mi se încordează.

Degetele îmi tresar de dorința bruscă de a întinde mâna și de a apuca mâna lui Liam. În schimb, strâng pumnii ușor și înaintez prima spre copaci, Liam aflându-se la doar un pas în urma mea.

Umbrele se retrag imediat în jurul nostru, cufundându-ne într-o liniște bruscă și ciudată.

Zgomotele pădurii pe care le cunosc, foşnetul blând al frunzelor şi ciripitul păsărilor sunt prezente, dar sunt atenuate, ca şi cum ar fi ţinute la distanţă de noi. Chiar dacă abia am păşit printre copaci, vegetaţia e deasă şi sunt brusc recunoscătoare pentru rochia mea cu mâneci lungi, pentru mantie şi bocanci. Îmi protejează pielea în timp ce avansez printre ramuri, ţepi şi frunze verzi, nou crescute.

După doar câteva minute, găsim râul exact aşa cum l-a descris băiatul, cu toate că e mai mult un pârâu aici şi îl urmăm spre sud, în direcţia din care curge. Aerul devine mai rece şi mai gros. Greu, încărcat, precum aerul din Everless.

Apoi, certitudinea preia controlul asupra mea, un sentiment asemănător cu cel pe care l-am simţiţi când am intrat în Fortul Hoţilor. *Am mai fost aici.*

Îmi las mintea să rătăcească în voie, permiţându-le picioarelor să mă ducă unde doresc, în timp ce mâinile îmi fac loc printre crengi. Nu e nicio potecă pintre tufişuri, cu excepţia urmelor vagi lăsate în urmă de o căprioară, dar nu simt tare crengile ce mă zgârie pe mâini şi pe braţe. Nu mă aflu în vreo amintire sau viziune; sunt încă Jules, gândurile mele sunt destul de încordate pentru ca un sentiment vag de frică să se cuibărească în mine pe măsură ce înaintăm mai mult şi mai mult. În spatele nostru, panorama oraşului, filtrată de copaci, a dispărut complet.

Nervii încep să îmi ia foc, la început uşor, dar mai rapid cu fiecare pas pe care îl fac până ce simt ca şi cum cineva ar fi aruncat o plasă de foc peste tot corpul meu. Ce vom găsi când vom ajunge la râul de roşu? Dacă nu găsim arma, nu vom avea nimic, nicio speranţă de a o învinge pe Caro. Şi dacă o găsim…

Şi dacă o găsim, va trebui să o folosesc. Va trebui

să îi pun capăt.

Gândul e neaşteptat, cuvintele „să îi pun capăt” reamintindu-mi de senzaţia resimţită pe când pumnalul se afunda în trupul lui Caro. Mă înfior, stomacul şi inima mi se zvârcolesc. Gândul de a face asta din nou e îngrozitor. Sentimentele mele sunt ca un labirint întunecat. Trebuie să o omor pe Caro – trebuie să o fac – şi, cu toate astea, îmi pare imposibil. Atât pentru că mi se face rău să îmi imaginez, cât şi pentru că arma de care am nevoie – pumnalul strălucitor şi bizar din Fortul Hoţilor – e de negăsit, în ciuda faptului că, din câte îmi pot da seama, a fost dintotdeauna în posesia mea.

O idee bizară îmi apare în minte. Dacă am ascuns pumnalul intenţionat? Nu de Caro, ci de mine însămi?

Dar nu are niciun sens. Dacă i-am furat inima lui Caro, probabil am încercat să îi fac rău. Să o omor chiar, să o opresc din a-şi exercita puterea peste întreg ţinutul din Sempera. Ea e inamicul meu.

Mergând în linişte, în timp ce râul bolboroseşte încet spre noi, ajungem într-o poieniţă din pădure, o vâlcea plină de o lumină marmorată. Cu toate că soarele ar trebui să fie destul de sus pe cer acum, încrengătura de ramuri de deasupra noastră îi filtrează lumina, aruncând o plasă de umbre peste noi. În faţă, curentul încetineşte şi pârâul se lărgeşte într-o curgere largă, blândă. La celălalt capăt, exact aşa cum a spus băiatul, se află o mică cascadă. Se revarsă, pulverizând o ceaţă argintie în aer, care face copacii să strălucească.

Rămân fără suflare. Peisajul e superb şi mă surprind întorcându-mă automat spre Liam, aşteptând să văd imaginea reflectată în ochii lui. Şi-a scos mantia din mers şi umerii i se mişcă sub materialul alb al

cămăşii, îşi dă la o parte părul de pe frunte. Buzele îi sunt deschise, ochii îi sunt mari şi profit de moment ca să mă uit la el.

— Crezi că e aici? Arma? întreabă el.

Nu pot să mă abţin şi schiţez un zâmbet. Acum mă întreabă el pe mine, nu invers.

— Nu ştiu, dar vom afla în curând.

Picioarele mă conduc din nou înainte, spre un bolovan mare, scufundat în nămol, aflat pe jumătate deasupra apei. Îmi ridic rochia cu o mână, aruncându-mi bocancii din picioare ca să pot să mă bălăcesc şi să îl pot cerceta mai bine din toate părţile. Simt cum Liam mă priveşte, dar sunt prea entuziasmată de atracţia pe care o simt imediat ce ating apa râului ca să îmi mai pese de cât de bizar poate arăta totul. Apa rece îmi transmite un fior plăcut în corp.

Şi apoi zăresc ceva – un semn difuz pe piatra întunecată, câteva zgârieturi superficiale sub forma unui şarpe încolăcit şi a unei vulpi, stând unul lângă celălalt.

Inima îmi ia foc. Vrăjită, întind mâna ca să ating imaginea. Când îmi pun degetele pe piatra umedă, aerul se schimbă în jurul meu, pare că se contractă şi apoi se dilată, simţurile fiindu-mi inundate de mirosul de flori sălbatice.

Încă o amintire înrădăcinată.

Mă uit în sus ca să îl strig pe Liam, dar el nu e acolo. În locul lui, o fată stă pe malul apei, de cealaltă parte a râului. E slabă şi gâfâie, părul negru îi este umed în jurul umerilor; faţa ei îmi este mai familiară decât propria faţă.

Vechiul meu inamic.

Caro.

16

Liam nu mai e lângă mine. Am păşit într-o lume nouă, într-un alt timp.

Valea s-a schimbat; pare la fel, dar e diferită în acelaşi timp. Copacii sunt subţiri şi, în loc să formeze o coroană groasă deasupra, formează un soi de reţea aerisită, făcând loc razelor strălucitoare de soare să se reflecte în apă. Păsările cântă ascunse printre crengi. Mirosul de pământ cald şi de flori sălbatice pluteşte leneş pe briză.

Apoi, o parte din Jules Ember, capabilă să observe împrejurimile, e trasă în jos de un val de emoţii. Nu îmi aparţin.

Panica ia cu asalt inima Alchimistului, inima *mea.* Mă loveşte cu putere în coaste, răsunător şi constant, încercând să se elibereze din interiorul meu şi să scape. Sângele îmi năvăleşte prin vene, iar imagini dezordonate, de neînţeles, îmi străfulgeră mintea. Un hol imens cu o podea strălucitoare de lemn. O masă încărcată cu metale şi prafuri strălucitoare. Caro este lângă mine, alături de un bărbat care îmi înmânează o fiolă strălucitoare. Zâmbetul larg îi separă chipul în două.

Apoi simt vină. Valuri de vină, care mă lovesc iar şi iar. Mă prăbuşesc în genunchi la marginea apei, gâfâind. O durere ascuţită în coapsă.

Mă uit în jos şi văd pumnalul încrustat cu rubine muşcându-mi materialul pantalonilor. Şocul pune stăpânire pe mine. Lama nu se află în teacă, ci e prinsă în grabă de cureaua mea. Mânerul şerpuit e cald şi pare că aproape vibrează, ca şi cum ar fi o fiinţă vie. E frumos, elegant, ascuţit şi…

Toată lama e mânjită cu sânge. O pată umedă,

strălucitoare, de culoare roşie.

— Nu, nu, nu! murmur uşor.

Cu mâinile tremurânde, scufund lama în apa de lângă genunchi. Sângele se răspândeşte în apă. Când scot lama, străluceşte din nou – alinarea mă învăluie, dar, în câteva secunde, degetele dau de o pată de sânge care nu s-a spălat, o pată roşie ce sărută perfect mânerul. Scufund din nou lama în apă şi frec pata, dar de fiecare dată când o scot din apă, îi găsesc un defect. De fiecare dată, mă bălăcesc mai departe în apă, până când apa îmi ajunge la gât, apoi brusc încep să plâng, iar umerii mi se opintesc în suspine înfundate.

O creangă ce trosneşte în spatele meu mă face să mă opresc. Mă uit în sus, alarmată. Un dulău cu ochi negri precum cărbunele se holbează la mine.

Pieptul mă înţeapă. Mă cuprinde panica.

Apoi, o siluetă păşeşte printre copaci, chiar în spatele cozii rigide a câinelui: Caro, cu părul ei negru, tuns scurt. Cu apa până la gât, o văd înainte să mă vadă ea pe mine; ochii ei de culoarea muşchiului cercetează poiana, capul i se roteşte încet, ca şi cum *ea* mi-a simţit mirosul.

Caro mă vede şi stă nemişcată, apoi se îndreaptă relaxată spre marginea apei.

— Antonia.

Vocea îi este blândă, relaxată, dar ştiu bine că nu trebuie să mă încred în asta.

— Mă gândeam că te voi găsi aici.

Nu mă mişc, ochii mi se mută de la Caro la dulău.

— Ever te-a trimis ca să mă pedepseşti?

Drept răspuns, Caro pur şi simplu oftează, apoi îşi aruncă bocancii pe mal şi îşi ridică rochia.

— Nu. Nu mai fi atât de dramatică. Am venit doar

să aflu ce Dumnezeu se întâmplă cu tine. Ce s-a întâmplat acolo? strigă ea, vocea fiindu-i purtată pe suprafaţa apei.

— Ai fost rănită? o întreb, încercând cu greu să-mi menţin vocea pe un ton firesc.

— Rănită? Eu? Nu ai putea să faci asta niciodată.

Caro zâmbeşte, dar imediat zâmbetul i se şterge de pe chip.

— În cazul în care te întrebai, Ever e bine mersi. Dar ne-ai speriat, Antonia.

În apă, strâng mai tare pumnalul.

— Îmi pare rău. Am… Am pierdut controlul.

Îmi zâmbeşte din nou, dar îmi dau seama că zâmbetul e mai puţin luminos decât cel de mai devreme. Suspiciunea îi pândeşte în minte. Chiar şi atunci când face un pas în faţă, înclinându-şi capul jucăuş şi atinge cu mâna dreaptă suprafaţa apei, trimiţând un val strălucitor spre mine.

Sar înapoi, râzând tare, dar râsul meu îmi sună gol şi forţat. Caro face un pas înainte. Mă străbate un fior care nu are de-a face cu apa rece sau cu briza verii ce se joacă pe pielea mea umedă.

Ca şi cum mi-ar citi gândurile, îmi face semn să vin spre ea.

— Ieşi afară, Antonia. Vino acasă.

— Sau ce? O să trimită câinii după mine? mă răstesc eu cu vocea sigură şi plăpândă.

— Ştii că e doar o glumă, spune batjocoritor, încercând să se îndepărteze de dulăul din spatele ei, ca şi cum s-ar distanţa de minciună. Nu e supărat, îţi jur! Ce aştepţi să se întâmple când experimentezi o magie atât de puternică ca a ta? Oamenii vor avea de suferit. Cei puternici supravieţuiesc.

Frica pune stăpânire pe mine, dar mă întorc spre

ea şi ridic pumnalul, cu mânerul înainte. Caro avansează graţioasă, apa înconjurând-o precum nişte degete întunecate. Ia pumnalul de la mine şi îl ridică, ca şi cum ar ţine un sul de pânză. Buzele i se arcuiesc într-un zâmbet în timp ce-l priveşte.

— Poţi distruge câte camere vrei, Antonia, îmi spune ea şoptind. Asta, dacă ai nevoie să creezi aşa ceva. Priveşte!

Ridică lama şi, preţ de o secundă, întregul corp mi se tensionează, aşteptând să-l văd cum cade. Dar Caro doar îl învârte prin aer, admirând modul în care străluceşte în soare, ca şi cum nu ar avea niciun pic de greutate. Îmi doresc să i-l pot lua şi să-l las să cadă, să îl las să se scufunde până pe fundul apei, să se piardă pentru totdeauna în nisipul moale. Frica mi se infiltrează în piele. Înţeleg în profunzime că e ceva total greşit. Că nu ar trebui să se întâmple asta.

— Tu ai transferat putere în această lamă, spune Caro cu o voce uimită, aproape respectuoasă. E exact ce aşteptam. Şi uite ce pot să fac fără să îmi facă rău.

Ne întrecem ieşind la mal; apoi ea rupe o floare de un galben aprins. O privesc cum se ofileşte în palma ei, apoi cum se umple de putere şi de culoare din nou, înainte să izbucnească într-o explozie de confetti verzi şi galbene, care-i acoperă mâinile. I-a luat viaţa şi i-a dat-o înapoi cu uşurinţa unei respiraţii.

Când se uită la mine ca să îmi vadă reacţia, zâmbetul ei mândru, larg, se transformă într-o încruntare.

— De ce nu eşti fericită?

Inima îmi bate mai repede.

— Sunt fericită.

— Nu mă minţi.

Vocea îi este mai blândă ca niciodată, dar face ca

teama să mă învăluie. Se apropie încă un pas şi ţine relaxat pumnalul în mână. Oare vârful i se va ridica la gâtul meu?

Clipesc, iar apoi lama e din nou întoarsă, Caro oferindu-mi-o cu zâmbetul ei obişnuit.

— E superbă, Antonia, îmi spune în timp ce iau pumnalul. Puterea ta. Să nu-ţi fie frică de ea.

Mâna i se aşază pe umărul meu şi se odihneşte acolo o clipă; o simt fierbinte ca focul prin materialul ud al rochiei.

— Nu îmi e frică. Poate că ţie ar trebui să-ţi fie frică, îi răspund rapid.

Caro îşi înclină capul, privindu-mă.

— De ce să îmi fie frică? Puterea e de neoprit. *Noi* vom fi de neoprit împreună într-o zi, ştii asta.

— Nimic nu e de neoprit, îi răspund încet, prinzând pumnalul de curea. Trebuie doar să găseşti ceva mai puternic.

17

Când deschid ochii, aburul se ridică uşor de la suprafaţa apei, pe care o simt caldă în jurul taliei. Părul îmi e îmbibat în apă, iar aburul mă cuprinde. În siguranţă. Protejată.

Dar aburul devine mai gros, suficient cât să transforme figura ce se apropie de mine într-o umbră mişcătoare. O panică instinctivă mă îneacă, pulsând numele *Vrăjitoarei* prin sânge. E aici. A venit după mine.

Apoi, silueta mă apucă de încheietură şi ţip, iar ţipătul pare să emane valuri de răcoare în apă, înlăturând toată căldura. Trosnetul gheţei ce se formează acoperă zgomotele pădurii precum o dantelă

fină, în timp ce aburul din jurul nostru se transformă imediat în zăpadă. Dintr-o mişcare, o mulţime de corpuri îngheţate cad pe suprafaţa apei.

— Jules!

Liam. Nu mai sunt în amintire. Respir, îmi amintesc că sunt Jules şi, desigur, că cel care se apropie e Liam – buzele îi sunt albastre din pricina frigului subit. În jurul meu, lumina s-a schimbat, copacii sunt mai mari şi mai bătrâni decât erau, se pare, doar cu un moment în urmă. Îmi amintesc privirea tinerei Caro – putere pură, înfometată – şi deodată ştiu unde sunt, *când* sunt.

Tremur puternic. E atât de frig.

— Îmi pare rău. Îmi pare rău, nu am vrut. Nu s-a mai întâmplat până acum.

Vocea mea pare mai iritată decât aş vrea, dar în câteva secunde, apa revine la o temperatură normală. Acum că-mi recapăt simţurile şi realizez că suntem amândoi în apă. Mantia lui Liam e mototolită de o piatră din apropiere. Deschid gura.

— Ce… ce s-a întâmplat?

Liam îşi drege vocea.

— Ai înotat.

— Eu… cred că fugeam.

Privesc în jos. Acum apa îmi învăluie talia, în amintire nu trecea mai sus de genunchi.

— Eram Antonia din nou. Amintirea trebuie să fi avut loc cu secole în urmă.

Liam se schimbă.

— Aburul a început să se ridice şi era atât de gros, încât nu te mai puteam vedea. Nu ştiam ce se petrece.

Acum, ruşinea îşi croieşte loc. Simt cum obrajii mi se înroşesc.

— Eram nervoasă. Şi înfricoşată.

Îmi amintesc pumnalul mânjit de sânge, cum

încercam să spăl lama cât mai bine, nu suportam să o văd aşa.

— Făcusem rău cuiva. Lui Caro, cred.

Trece un moment şi încerc să îl împing departe de mine. În schimb, el se apropie murmurând ceva despre frig, cu toate că-i văd căldura de pe chip. Un sentiment sfâşietor mă inundă, mă întorc într-o parte, ferindu-mi ochii, rezistând tentaţiei de a-mi încolăci braţele în jurul lui. Toate simţurile mi-au fost date la maximum. Mă simt hiperconştientă de fiecare sunet mărunt sau orice mişcare, valul de căldură de pe chipul şi de pe gâtul lui, stropii uşori în timp ce el se apropie tot mai mult, oprindu-se doar atunci când e la un braţ distanţă. Apa i se infiltrează în materialul alb al cămăşii. Ceaţa se aşază şi străluceşte în părul lui închis la culoare, iar ceva cald şi neliniştit mi se zbate în piept.

— Ce ai văzut? mă întreabă.

Postura îi e rigidă, ochii îmi fixează chipul cu atenţie.

Chipul tânăr, care râde, al lui Caro, îmi străfulgeră mintea; ochii ei par să-şi schimbe culoarea în diferite nuanţe de verde.

— Aveam pumnalul şi fugeam de ceva ce făcusem. Dar Caro m-a găsit, aşa cum face mereu.

Am scuturat din cap ca să alung valurile de emoţii. Liam mă prinde uşor de umăr, dar nu îl îndepărtez nici când privirea îi devine un pic mai blândă. Încolăcindu-şi un braţ în jurul taliei, astfel încât abia îi pot simţi pielea prin rochia udă, mă ghidează înapoi spre mal. Mă aşez pe o stâncă mai netedă. Îşi înfăşoară mantia în jurul umerilor mei. Când mă opresc din tremurat, mă întreabă:

— Uită de Caro. Ai aflat ceva despre armă?

— Da.

Respir, recunoscătoare că mintea lui se concentrează, că nu trebuie să duc această povară singură. Îi povestesc despre pumnal în cel mai detaliat mod cu putinţă, despre pumnalul făcut de mine – de Antonia – o lamă preţioasă înzestrată cu putere. Îi spun cum vibra de putere, despre cum Caro a pus lama chiar lângă gâtul meu. În timp ce povestesc, imaginea mai tinerei Caro pare să se îndepărteze de mine, micşorându-se până ce pare a fi mai degrabă o ilustraţie dintr-o carte decât o amintire reală. Inima ce-mi bate cu putere se linişteşte; cel puţin până când Caro, cea pe care o ştiu din viaţa asta, îi ia locul – rece, crudă, înfometată.

— Ce crezi că înseamnă? Asta e ceea ce ne trebuie? Putere?

— Nu ştiu, spune Liam în şoaptă.

E posibil oare ca arma să fie într-adevăr înzestrată cu putere? Dar îndoiala lui Liam răsună în mine şi curând alung acest gând. Dacă era vorba doar despre putere, Caro ar fi putut folosi arma împotriva mea. Nu, e nevoie de mai mult decât atât ca să o învingi pe Vrăjitoare.

— Oricum nu va conta dacă nu îl vom putea găsi. Mai era şi altceva? Altceva mai precis?

Trebuie să cern atentă gândurile mele amestecate.

— Am vorbit despre un bărbat, Ever.

Îmi închid ochii pe jumătate, estompând tot ce e în jurul meu, încercând să aduc înapoi amintirea. Îmi amintesc amestecul de frică şi de uimire când i-am pronunţat numele.

— Caro cred că mă ducea înapoi la el.

Liam priveşte spre apă, cu o paloare în obrajii.

— Lordul Ever. Strămoşul meu.

Cuvintele plutesc în jurul nostru, evidente acum,

când au ieşit la suprafaţă. Bărbatul din poveşti, lordul rău, nu avea un nume până acum. Nu era în amintirile mele sau în coşmarurile pe care le aveam în copilărie. Dar e ca şi cum prin simpla pronunţare a numelui său în amintirile mele, i-am insuflat viaţă. Frica îmi zbârleşte pielea, picături de frisoane mi se formează pe coloană.

— Nu sunt mândru de asta, continuă Liam tăios.

Respir adânc. E mai mult decât sânge din sângele lui, îmi spun. Am văzut oameni din neamul Gerling care dizolvă ani în ceaiul lor ca şi cum ar fi un cub de zahăr. Liam nu e deloc aşa. Inima lui e bună.

— Poate că înseamnă ceva, poate se află ceva în Everless, îi spun.

Pielea mi se strânge ca şi cum ar vrea să mă avertizeze. *Nu mă pot întoarce.*

— Nu e niciun râu, ci un lac…

— Ivan e acolo, mă întrerupe abrupt Liam. Tatăl meu e acolo. Everless e probabil un loc mult mai nesigur pentru tine decât Shorehaven. În plus, am cercetat locul şi nu se află nimic acolo în afară de ceramică inutilă şi fier-sânge prăfuit. Nu putem risca.

Simt o mică urmă de regret în vocea lui. Îşi bagă capul între umeri şi priveşte în depărtate, la cascadă, ştergându-şi umezeala ceţii de pe chip.

— Lordul Ever e mort şi îngropat. Ştiam deja toate astea din poveşti.

— Poate poveştile greşesc, îi spun automat.

Obrajii lui Liam roşesc, ca un avertisment, dar nu retrag ce am spus deja. Nu ar trebui să o fac, dar continui:

— Poveştile au fost de ajutor, dar nu sunt infailibile.

— Nu am spus că sunt perfecte, dar ele m-au

condus către tine, nu-i aşa?, schimbă deodată subiectul. Ai văzut ceva despre cum am putea s-o omorâm pe Caro?

— Ei bine…

Mintea îmi funcţionează, cercetând momentul amintit pe toate părţile, din toate unghiurile, ca şi cum ar fi o fisă de fier-sânge. Mă uit în jos spre mâini, contemplând la ceea ce am aflat. Mâinile Alchimistului pe când era Antonia, care au inoculat putere în lamă. Aceleaşi mâini care au împletit timp în sânge.

— Am înzestrat pumnalul cu putere, gândesc eu cu voce tare. E doar dovada că arma pe care am văzut-o există *cu adevărat.* Fie că este vorba de putere sau… nu ştiu, de ceva îndeajuns de solid încât să o omoare pe Vrăjitoare. Asta i-am spus şi lui Caro. Practic, am ameninţat-o.

Liam dă din cap, holbându-se undeva în depărtare.

— Jules, nicio istorie nu pomeneşte de vreo armă precum cea pe care o descrii tu. Nici măcar în cel mai sângeros război al Semperei.

— Doar pentru că nu a fost înregistrată undeva asta nu înseamnă că nu s-a întâmplat.

Trebuie să fie adevărat, pentru că ştiu că undeva există o modalitate ascunsă care ne va ajuta să o distrugem pe Caro.

— Răposata Regină distrugea secretele fier-sângelui ca să le păstreze doar pentru ea, nu-i aşa? Cine ştie ce alte secrete au fost îngropate de istorie?

— Te-ai gândit…

Se opreşte brusc, apoi se uită la mine, cu gura uşor lăsată.

— Ce?

Entuziasmul, chiar speranţa, erup în mine. Sunt curioasă ce vrea să spună şi mă aştept la un

raţionament genial şi întortocheat, la un fapt trecut cu vederea care va face ca totul să capete un sens.

După un moment Liam răspunde.

— Ai luat în considerare faptul că aceste amintiri ar putea fi nişte minciuni? Sau doar o altă capcană de-a lui Caro?

Inspir, jignită. O parte din mine recunoaşte că aş putea să gândesc la fel dacă aş fi în locul lui Liam, dar cealaltă parte, cea nervoasă, vrea doar să urle la el. Pentru că, dacă nu am încredere în mine, dacă greşesc, şi adevărul nu se află la mine, departe de trucurile şi amăgirile lui Caro, simt că e posibil să mă dezintegrez complet.

— De ce? Pentru că nu ai *surse* despre asta? Însemnările tale făceau referire la o armă.

Îşi trece mâna prin părul încă umed, expiră frustrat.

— Până şi Stef a spus că e ceva neregulă cu amintirile tale.

Neregulă…

Mă ridic şi dau la o parte mantia de pe umeri. Întregul corpul îmi arde precum tăciunele.

— Tu ai spus că Stef nu ştie despre ce vorbeşte. În plus, nu am ajuns până aici din greşeală. Jurnalul meu spunea să căutăm râul de roşu. Tu ne-ai adus aici, îţi mai aminteşti? Şi *am găsit* ceva urmărindu-mi trecutul.

— Am avut noroc, dar nu avem timp să alergăm prin Sempera punând lucrurile cap la cap. Am venit aici cu un scop şi am dat greş. Nu am găsit arma, răspunde Liam. Între timp, câinii lui Caro te vânează.

— Nu ştiu ce să fac, poate doar să pun lucrurile cap la cap cât de bine pot, îi răspund strângând pumnii. Poate că trebuia să-mi fi spus mai devreme cine sunt.

— Poate că nu trebuia să te întorci în Everless, îmi

spune el rece.

Mă întorc brusc cu spatele ca să nu-mi vadă lacrimile ce-mi inundă ochii; îmi simt pielea rece şi transpirată. Apoi, după un moment de linişte, îl aud pe Liam cum se ridică în picioare. Uşor, cu blândeţe, se apropie de mine şi îmi acoperă iarăşi umerii cu mantia lui.

— Îmi pare rău, Jules.

Cuvintele îi sunt mai blânde, implorându-mă într-o manieră care trezeşte un alt fel de teamă în mine decât cea pe care mi-o provoacă Caro. Şi mai înspăimântător e faptul că îl cred.

— Nu pot să te las să… nu pot trăi cu gândul…

Te rog nu o spune până la capăt, gândesc eu, pentru că ştiu deja ce vrea să spună. *Nu pot trăi cu gândul că te voi pierde.*

Înghit, clipesc. Durerea şi frica din vocea lui îmi ameninţă să-mi distrugă furia. În schimb, o cristalizez, transformând furia în ceva rece şi durabil precum o piatră.

— Lumea ar fi fost un loc mai bun dacă familia ta nu ar fi existat, mă răstesc eu. Nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.

Trece un moment lung şi insuportabil, atât de lung, încât am impresia că am îngheţat timpul din greşeală. Apoi Liam îşi ridică mantia de pe jos şi şi-o aruncă pe umeri, cu mişcări rigide, şi o prinde cu o furie controlată. Vina şi frica tresar în mine, dar nu contează.

E preţul pe care îl plătesc pentru ca el să fie în siguranţă.

Înainte să mai pot spune ceva, Liam se întoarce şi se îndepărtează de mine direct în pădure.

Emoţiile care fierb între noi nu se risipesc în timp ce Liam şi cu mine înaintăm cu greu înapoi spre Bellwood, fără să ne vorbim. Când ieşim din pădure şi începem să mergem de-a lungul clădirilor cu forme impunătoare din Montmere, păstrăm tăcerea. O fată cu un coş de trandafiri la braţ trece pe lângă noi. Trandafirii de un roşu sângeriu îmi amintesc de floarea din palma lui Caro, de modul în care i-a luat viaţa şi i-a redat-o fără niciun efort.

Eu am luat acea putere de la ea, cel puţin o parte din ea. Un amestec ciudat de mândrie şi confuzie se instalează în mine când mă gândesc la asta. Acum depinde de alţii pentru puterea ei. Îmi amintesc de vechea Regină, palidă şi rece la atingere chiar şi când era în viaţă. Îmi amintesc ce a spus Caro după ce a căzut. *Am băut sute de ani de fier-sânge şi urăsc gustul lui.*

Soarele apune, întunericul aşezându-se blând, în straturi, peste noi. În noaptea care se lasă, e mai uşor să îmi las mintea să zburde. Mă surprind dorindu-mi mai mult ca niciodată ca drumul meu să fie mai clar, să fiu mai puternică, ca trecutul meu să nu mai fie învăluit în mister. Trimit o rugăciune pentru toţi pe care i-am pierdut – Roan, Papa, Amma – ca atunci când mă întorc în Bellwood, calea distrugerii Vrăjitoarei să se deschidă în faţa noastră, luminoasă, strălucitoare şi clară.

Nu, nu e o rugăciune, e o promisiune.

Mă holbez la spatele lui Liam, dorindu-mi să îi pot spune asta. Sub mantie, muşchii i se mişcă cu o determinare sumbră.

În faţă, se întrezăreşte poarta principală din Bellwood. Elias e acolo.

Simt un fior de relaxare, văzând că e în viaţă, în siguranţă, dar în spatele lui se află ceva care îmi

fixează picioarele în pământ. E o siluetă călare întunecată, urmată de un grup de soldaţi. Silueta e învăluită într-o mantie din cap până în picioare şi se mişcă cu o graţie aproape supranaturală, care îmi îngheaţă şira spinării.

E aici pentru mine, îmi şopteşte o voce slabă, interioară.

18

Liam pune o mână protectoare în faţa mea înainte să mă tragă spre un rând de arbuşti. E cea mai bună acoperire pe care o avem, dacă nu punem la socoteală riscul unei manifestări de magie. Stau lângă el, cu faţa în iarba umedă de primăvară care îmi înăbuşă respiraţia.

Nici nu îndrăznesc să-mi întorc capul spre poarta de intrare, dar suntem destul de aproape aşa încât pot distinge vocea lui Elias şi, dincolo de zgomotul bătăilor inimii ce îmi răsună în urechi, cred că îi pot simţi tensiunea din glas.

— Vă mulţumesc pentru escortă, cu toate că nu a fost deloc necesară. Connemor a avut şi el asasini şi ucigaşi, dar…

Pare să dureze o eternitate până ce soldaţii – mulţi, cu siguranţă o duzină – şi bărbatul călare cu glugă pe cap să pătrundă în şcoală. Bătăile inimii nu se liniştesc odată cu îndepărtarea paşilor. E complet întuneric când Liam şi cu mine ne croim drum înapoi spre Fortul Hoţilor. Elias e dincolo de arcadă, aşteptându-ne să intrăm.

Sus, Liam începe să se plimbe. E mai uşor să fii calm când îl vezi pe el atât de tulburat. Elias îmi zâmbeşte chiar şi atunci când Liam explodează:

— Cine era bărbatul călare?

— Bună şi ţie, spune Elias cu un zâmbet strâmb. Un mercenar trimis de Ina ca să vă găsească pe dumneavoastră, domnişoară Ember. Regina *a insistat* să fiu escortat înapoi spre Bellwood, având în vedere că sunt atât de dornic să mă întorc la studiu.

— Ei ştiu că sunt aici? întreb eu.

Elias face o pauză.

— Nu cred. Dar acest vânător nu e foarte vorbăreţ. Nu am nicio idee referitoare la informaţiile pe care le posedă. Nimeni nu ştie nimic despre el – de unde e, de ce l-a ales. Cu toate astea, Caro pare să aibă încredere destul de mare în el. A ordonat soldaţilor să supravegheze râurile şi porturile, permiţându-i Vânătorului să verifice interioarele. Am crezut că e doar un şiretlic ca să îi menţină calmi pe oameni, dar ea pare cu adevărat încrezătoare că te poate găsi.

Simt cum o bucată de gheaţă îmi alunecă pe şira spinării. Ce soi de magie sau strategie ar fi putut Ina, sfătuită de Caro, să îi ofere acestui vânător? Soldaţii staţionaţi în Sempera sunt o ameninţare destul de mare, dar cine ştie de ce este capabil bărbatul cu glugă, a cărui siluetă mi-a îngheţat sângele în vine. Sunt destule ameninţări din trecutul meu care mă pândesc. Gândul că încă un inamic mă urmăreşte prin Sempera mă epuizează.

— Ar mai fi ceva, spune Elias, lăsându-şi umil privirea în podea. Directorul din Bellwood, Linfort, a cerut ca Liam să fie prezent la o cină în cinstea întâmpinării Vânătorului şi a soldaţilor lui regali.

Chipul meu păleşte.

— Ştie ceva? Că Liam mă ajută?

— Nu, spune Elias categorie. Maestrul Linfort nu ar fi putut ţine un secret ca ăsta doar pentru el nici dacă

i-ai fi oferit fier-sânge în valoare de o mie de ani. Doreşte doar să se laude cu un membru preţios al familiei Gerling în faţa unor musafiri sofisticaţi. Nu îţi face griji, Jules.

Liam se opreşte brusc.

— Trebuie să plecăm. Acum.

Nu, gândesc eu. În ciuda sosirii Vânătorului – o extensie a lui Caro – faptul că suntem în Fortul Hoţilor îmi dă un sentiment de siguranţă pe care nu l-am mai simţit de când am fugit din Everless. În plus, amintirea de la cascadă îmi inundă iar mintea şi, de data asta, un sentiment nou apare odată cu ea: un fior mic de putere. Poate că nu m-am înfruntat cu Caro atunci, dar cuvintele ei persistă: *Puterea ta. Nu te teme de ea.*

Nu mă tem.

Vreau să fie adevărat. Nu vreau să îmi mai fie frică.

Dar ştiu după privirea de animal speriat de pe chipul lui Liam că nu va fi de acord.

Aşa că, în schimb, spun:

— Elias are dreptate. Nu putem pleca acum. Dacă nu apari la cină, o să devină bănuitori.

Sunt întreruptă de pocnetul unui dop. Elias zâmbeşte prezentabil. A scos o sticlă de vin din geanta lui. Toarnă un pahar destul de mare şi mi-l înmânează.

— Cât timp vei lipsi tu, Jules şi cu mine ne vom distra. Până la urmă, am supravieţuit Vrăjitoarei până acum.

— Ignoră-l, Jules, spune Liam dispreţuitor. Nu e momentul pentru umorul tău macabru.

— Dimpotrivă, e timp oricând pentru asta, spune Elias, întinzându-se şi apoi rezemându-se în scaunul lui. Voi, semperanii, sunteţi lipsiţi de umor.

— Oh, da? îl provoc eu. Atunci cum sunt connemorenii?

Elias îmi zâmbeşte.

— Mă bucur că aţi întrebat, domnişoară Ember, îmi spune el. Pentru început sunt extrem de arătoşi. Fericirea noastră cred că provine de la faptul că nu avem ierni care să dureze mai mult de un veac. Iar în Connemor, când simţi ceva, e interzis să îţi reprimi sentimentul şi să-l îngropi sub straturi de încordare şi formalitate.

Elias îi aruncă o privire lui Liam.

— Nu te încrunta. Nu la asta ai visat mereu, să fii aici cu…

Mâna lui Elias se ridică şi gesticulează vag în direcţia mea, apoi el o lasă jos în timp ce Liam se ridică brusc în picioare. Roşind furios, îmi dau seama de ce urma să spună: *să fii aici cu Alchimistul.*

Brusc, postura lui Liam e încordată, degetele lui lovesc în masă.

— Voi merge la cină, dar plecăm imediat ce mă întorc. Cel puţin unul dintre noi ar trebui să ia lucrurile în serios, spune el.

Simt pe pielea mea cuvintele lui tăioase, dar nu mă opun plecării lui. Odată ce Liam iese pe uşă, tensiunea se revarsă în mine şi mă prăbuşesc pe pat. E mai uşor să uiţi încântarea resimţită la gândul că Liam obişnuia să stea aici, cu cărţile deschise în braţe, visând la Alchimist – la mine.

Afară, clopotele din turnul şcolii răsună pentru ocazii speciale, îmi spune Elias, apoi se risipesc în noapte. Forfota păsărilor din copaci lasă loc primilor greieri din anotimp. Îi spun lui Elias totul: despre Stef, despre arma în formă de colţ de animal făcută din pietre şi pietre preţioase, cu un şarpe încolăcit în jurul ei, şi despre indiciul găsit în jurnalul meu, care sper că mă va conduce la ea.

Elias mă ascultă cu interes. Maniera lui, şarmul sub care se ascunde o seriozitate intensă mă fascinează. După ce am terminat, Elias mai scoate câteva sticle de vin şi ceva mâncare.

— De unde ai astea? întreb.

— Le-am furat de la palat atunci când m-am dus acolo, evident. Au mai rămas câteva după ce festivitatea de încoronare *a fost* oarecum scurtată.

— Da, îmi amintesc, adaug eu râzând.

Îmi umple paharul.

— Descoperirea ta merită să fie sărbătorită.

— Descoperire? Ce descoperire?

Îmi menţin tonul sarcastic, încercând să nu arăt faptul că vreau să îmi răspundă sincer.

— Ştii că există o armă care o va ucide. Trebuie doar să o găseşti, îmi spune el simplu, aplecându-se şi strângându-mi mâna. Cel mai important lucru – eşti aici.

Aerul are căldura blândă a verii şi stăm amândoi la micul birou, mâncând pâine, caşcaval şi mere. Într-un final, după mai multe guri de vin, îmi fac curajul să fiu indiscretă.

— Tu şi Liam îmi ştiţi povestea. Ar fi cinstit să o ştiu şi eu pe a ta.

— E o poveste plictisitoare, domnişoară Ember, contraatacă Elias.

— Şi tu ai m-ai ajutat, mi-ai salvat viaţa. Cred că putem să ne descotorosim de acest *domnişoară Ember,* continui eu, oferindu-i cel mai frumos zâmbet al meu. Doar Jules, mulţumesc.

Dinţii îi strălucesc, iar el răspunde zâmbind.

— Foarte bine, atunci, Doar Jules.

Accentul lui înmoaie j-ul din numele meu.

— Nu te invidiez că ai pornit singură în călătorie cu

Liam, chiar şi pentru câteva zile. Sunt surprins că mai ştii să vorbeşti.

Tonul vocii lui nu e tăios, ca atunci când Ina sau Caro râdeau de Liam în Everless. E cald, iubitor, poate chiar şi puţin protector. Îmi aminteşte de ceva ce obişnuiam să fac cu Amma, tachinându-ne una pe cealaltă, căci o glumă care vine de la o persoană pe care o iubeşti nu are niciun pic de răutate. Tristeţea mă cuprinde. Iau o înghiţitură de vin ca să o îndepărtez.

Îmi dau seama că probabil Elias îl cunoaşte pe Liam Gerling mai bine decât oricare altă persoană pe care o cunosc în Everless, sau poate din lume şi simt un val de curiozitate.

— Vii de pe teritoriile nelegate cu fier-sânge; cum ai ajuns pe meleagurile noastre?

— Teritoriile nelegate?

Elias râde, deşi nu într-un mod necuviincios, iar eu simt că mă înroşesc.

— E un mod neobişnuit de a explica lucrurile, dar de fapt voi, semperanii, sunteţi cele mai ciudate păsări din lume. Singurul tărâm cu magie.

— Nu am plecat din Sempera, îi spun eu deci nu am de unde să ştiu.

— Majoritatea nu au făcut-o.

Se apropie.

— Le e frică de tine.

Cred că a observat expresia şocată de pe chipul meu, pentru că râde.

— Nu, nu *de tine*, Jules. Le este frică de Sempera şi de magia ei. Ar trebui să auzi poveştile despre locul ăsta. Unii spun că imediat ce păşeşti pe malurile Semperei, pământul însuşi îţi va sorbi şi ultima picătură de sânge din corp. Frica a funcţionat în

favoarea fostei voastre regine.

Asta este adevărat.

— Familia ta a fost deci curajoasă, te-a trimis aici să fii student şi…

— Ei bine, familia mea, noi suntem un soi de ambasadori. Şi oameni de ştiinţă. Am avut o dispensă specială de la Regina voastră ca să intrăm în Sempera atunci când nimeni altcineva nu putea.

Elias îşi întinde picioarele în faţă. Eu stau tăcută, fără să intenţionez să dezvălui că nu am niciun fel de idee despre o asemenea familie.

— Timp de secole, aproape toţi copiii din familia noastră au petrecut timp pe un alt tărâm, pe care nu l-au ales ei, învăţând obiceiurile, istoria, noţiuni de comerţ, înainte de a se întoarce pe meleagurile lor ca să preia îndatoririle oficiale. Se pare că practica asta face ţara noastră mai puternică. Mai sigură. Mai bună.

Adaugă el rapid:

— Mai bună?

Suspiciunea îşi face loc în mine. Înţeleg motivele din spatele ei, în ciuda invidiei pe care o simt, dar, într-un fel sau altul, ceea ce povesteşte Elias pare a fi la fel cu ceea ce face familia Gerling cu fier-sângele. Într-un fel sună ca şi cum ar fura.

Elias arată cu degetul afară, spre o clădire mare, acoperită cu iederă, cu acoperiş ascuţit şi cu ferestrele care strălucesc în întuneric.

— Priveşte, poţi vedea biblioteca. Acolo mi-am petrecut cea mai mare parte a timpului în ultimii şase ani.

— Ce studiezi? întreb puţin prea nerăbdătoare.

Dar mă surprind cum doresc să aflu totul despre Elias şi despre locul ăsta, despre viaţa de aici. Despre viaţa pe care o împarte cu Liam. E o dorinţă destul de

bizară, parţial tandră, parţial invidioasă.

— Oficial? întreabă Elias, ridicând din sprâncene. Filosofie.

Pufnesc în râs. Nu am auzit niciodată de un filosof în Sempera.

— Şi… neoficial? întreb rapid.

Se gândeşte la întrebare trasând cu degetul gura paharului de vin.

— Ţara voastră nu e singura care a fost infectată de magie. Şi a noastră a fost cândva şi am jurat cu mult timp în urmă să nu mai permitem ca acest lucru să se repete.

— Infectată?

E o alegere ciudată de cuvinte, asemănătoare cu cele ale lui Stef.

Face o pauză, sorbind din vin.

— Cu secole în urmă, doi connemorieni s-au născut cu abilitatea de a-şi schimba forma. Se spune că a fost doar începutul, că atunci când erau copii şi-au perfecţionat abilităţile şi au căutat să şi le sporească. Te voi scuti de detalii, dar e de ajuns să spun că au reuşit. Puterea i-a consumat complet. Au devenit pur şi simplu diabolici.

Îl aprob, absorbită. Nu mi-o pot imagina pe Caro devenind şi mai consumată de magie, mai diabolică decât e deja. Tremur numai gândindu-mă la asta.

Elias continuă.

— Connemor i-a învins într-un final, dar cu sacrificii imense. Am ales să studiez pe tărâmurile voastre ca să învăţ tot ce pot despre timpul din sânge. Cel mai bine este să fim conştienţi de magia care dă târcoale în părţile întunecate ale lumii.

Mă gândesc la Caro – cu cât încerc să aflu mai multe despre ea, despre trecutul meu, cu atât orice

cunoştinţă pe care cred că o posed îmi scapă printre degete. Îmi amintesc cum Regina a descălecat, cum a dat foc Fortului Hoţilor ca un mesaj că secretele timpului sunt doar ale ei. Cum i-a spulberat pe savanţii care lucrau aici.

— Nu îmi pot imagina că te crezi în siguranţă aici, în Sempera.

Dinţii lui Elias strălucesc din nou într-un zâmbet.

— Nu ştii, Jules? Orice lucru important e periculos.

— Acum câteva săptămâni, nu aş fi fost de acord cu tine, murmur eu.

Vechile mele ambiţii îmi străbat mintea: o colibă mică, bine întreţinută, aflată la marginea oraşului. Un petic de pământ îndeajuns de fertil încât să ne hrănească pe mine şi pe familia mea, o casă ale cărei ziduri să ne ţină de cald şi în siguranţă de-a lungul iernii.

— Aşa că… aici eşti în afara îndatoririlor?

— Ei bine, nu numai datoria mă ţine aici acum. E ceva mai… personal.

Elias ia o înghiţitură de vin, privindu-mă din nou ca şi cum m-ar măsura.

— De ce? întreb eu, precaută.

Elias scoate un oftat uimit.

— Pentru că, spune el, cel mai bun prieten al meu e îndră…

— Opreşte-te, strig, întrerupându-i vorbele.

Mă clatin în spate, cuvintele lui Elias m-au atins de parcă ar fi fost ceva fizic.

Stau tăcută, lăsând informaţia să mi se aşeze în minte, grozăvia lucrurilor pe care încă nu le ştiu mă inundă. Chipul lui Liam îmi străfulgera mintea. Într-un final, îmi găsesc glasul, cu toate că e uşor şi firav.

— Nu spune asta. Am pierdut deja atâţia oameni,

nu pot… Nu mă pot gândi la asta.

Elias mă analizează. Stăm în tăcere un timp, sorbindu-ne vinul şi privind pe fereastră cum răsare luna. Aproape că îi pot simţi cuvintele cum se adăpostesc în mine, precum cerneala neagră care se amestecă cu sângele. Ca şi cum simpla lor rostire ar trimite un semnal spre Caro, spre Vânător, marcându-l pe Liam pentru moarte.

Elias spulberă liniştea.

— Am crezut mereu că, dacă ne cunoaştem trecutul, putem schimba viitorul. Dar tu, Jules, eşti într-o poziţie specială – tu poţi să faci asta.

— Ce vrei să spui? mă încordez, intimidată de cât de aproape ţintesc cuvintele lui de cele mai ascunse gânduri ale mele.

Elias e tăcut un moment, cu faţa nemişcată în lumina lunii; lămpile noastre luminează uşor. Instinctiv îmi dau seama că ia un fel de decizie, după ce cântăreşte opţiunile.

— Dintre toţi oamenii, tu ar trebui să ştii că trecutul are obiceiul de a se repeta…

Un râs amar îmi scapă.

— Dar asta nu înseamnă că trecutul *trebuie* să se repete. Trebuie să credem că putem schimba viitorul. Altfel, ce rost mai au toate?

Deschid şi închid gura, incapabilă încă de a-mi găsi cuvintele. Discursul lui tulbură ceva în mine, dar îmi e frică să-l privesc îndeaproape. Chipul lui Caro mi se formează în minte şi pluteşte acolo, cu ochii ei de un verde-închis precum sticla, cu buzele curbate într-un zâmbet. Gândul de a distruge ciclul morţii trimite un fior adânc prin mine, de parcă mi-ar pătrunde în oase.

— Cel puţin, vreau să ştii că încerc să te ajut, Jules. Pentru că Liam face parte din familie.

Ia o înghiţitură de vin. Încă un zâmbet ştrengăresc i se afişează pe chip.

— Sau poate sunt doar plictisit. Cu toate astea, gândeşte-te la ce ar fi posibil, la ce lucruri ai putea realiza, spune Elias, luciditatea şi seriozitatea mortală amestecându-se întruna în glasul lui.

E ceva familiar în discursul lui. Îmi dau seama zdruncinată că şi Caro i-a zis ceva asemănător Antoniei.

— Dacă aş fi avut abilităţile tale…

— Nu le ai, îi răspund tăios. Nu ai abilităţile mele şi nu ai nici cea mai vagă idee despre cum e să le ai.

Mă aştept ca Elias să râdă din nou, dar nu o face. În schimb, se holbează la mine mai impenetrabil ca niciodată.

— Atunci, Doar Jules, îmi spune pe un ton calm, ce ai de gând să faci *tu* cu ele?

O imagine se materializează rapidă şi ascuţită, precum un vătrai încins care îmi atinge pielea. Un viitor, dar un viitor în care am dat greş, în care Caro şi-a recuperat inima şi viaţa, în care trupurile tuturor celor pe care am încercat să-i iubesc sunt îngropate în pământul rece.

Dacă există vreun scop pentru care sunt în viaţă, acela e să opresc acest viitor din a deveni realitate. Inspir adânc.

— Am să găsesc arma care o va ucide pe Caro. Şi dacă cumva Caro mă va găsi înainte să fac asta, voi muri înainte să mă poată captura din nou.

Fruntea lui Elias se încreţeşte, dar chipul lui nu răspunde cuvintelor mele cu oroarea cu care ar fi răspuns Liam. Şi deodată îmi dau seama de ce am nevoie de el.

— Promite-mi, îi spun stăruitoare. Promite-mi că

dacă mă găseşte, mă vei ucide înainte să mă poată lua ca să experimenteze pe mine, să îmi scurgă sângele, să îi tortureze pe cei pe care îi iubesc sperând că aşa mă va distruge, până ce, într-un final, va reuşi.

Elias se mişcă inconfortabil.

— Jules…

— Vreau doar…

Mă încurc, gâtul fiindu-mi încins.

— E doar o chestiune de timp până ce Caro îşi va da seama că el mă ajută, dacă nu a făcut-o deja. Trebuie să ştii că dacă mă distruge, îşi va recupera puterile; e posibil ca domnia ei să nu înceteze niciodată. Şi cine ştie peste câte meleaguri se va întinde.

Elias clipeşte, vizibil şocat pentru prima dată. Îşi lasă privirea în jos. Dar nu spune nu.

— Promite-mi. Dacă nu pentru Sempera, atunci pentru familia ta. Ştiu că vrei ca Liam să supravieţuiască, îi spun şoptind ferm.

Iau câteva înghiţituri mari de vin şi inima îmi bate sălbatic în piept.

— E posibil să supravieţuieşti, dar să nu poţi trăi cu adevărat. Nu ştiu dacă Liam ar trăi cu adevărat fără tine, îmi spune uşor.

Soarbe şi restul de vin şi o picătură îi stropeşte cămaşa, lăsând o urmă roşie.

— Dar e în regulă, Jules. Ai cuvântul meu.

După ce cuvintele lui se risipesc din aer, pare că nu a mai rămas nimic de spus. Nici nu trebuie să spun nimic, pentru că ceva mic şi strălucitor se materializează de nicăieri şi se arcuieşte deasupra capetelor noastre, spulberând tăcerea grea. Preţ de o secundă, cred că este o stea căzătoare, dar apoi obiectul loveşte tapiseria din cameră şi cade la podea

cu un clinchet. Chipul regretatei Regine, gravat în sânge, în fier şi timp, se uită în sus la noi.

Un fier-sânge.

Elias se ridică de la masă şi ridică moneda. O privire înfricoşată şi mirată i se instalează pe chip în timp ce întoarce moneda pe toate părţile în palmă.

Elias merge până la marginea podelei, priveşte în jos în noapte. Dar dă din cap.

— E prea întuneric…

Paşi moi se aud de jos, apoi pe scări. Un fior îmi străbate şira spinării.

Apoi, cineva bate la uşă.

19

— Cine mai ştie despre locul ăsta? întreb, cuprinsă de un amestec bizar de frică şi optimism.

— Nimeni.

Elias se ridică uşor, imposibil de speriat ca întotdeauna. Dar îi observ mâna care se îndreaptă spre mânerul pumnalului de sub vestă.

Traversează spre peretele căscat, priveşte în jos şi dă din cap. Nu e nimeni acolo.

Mă întorc spre uşă, inima îmi bate cu putere. Pentru prima dată, mă simt vulnerabilă aici, deodată mi se pare că vraja fortului nu oferă suficientă protecţie. Aud paşi lini prin pereţii de stâncă, uşori, rapizi. Apoi, o bătaie în uşă. Mă uit spre Elias, gândindu-mă că Vânătorul este la Bellwood.

El ridică din umeri. *Tu decizi* par să-i spună ochii.

Gura îmi e uscată, dar nu mă voi ascunde ca un şoarece de câmp în Fortul Hoţilor, în casa Alchimistului. Oricine ar veni are probabil ceva ce-mi aparţine.

Mă întind să ating mânerul pumnalului de la brâu şi

închid ochii o clipă, invocând tot timpul din sângele meu, pregătindu-mă să-l dezlănţui dacă va fi nevoie. Apoi, deschid uşa şi fac un pas înapoi – totul îngheaţă în mine preţ o secundă când văd forma unei femei subţiri care apare din umbră. *Caro.*

Dar nu, îmi dau seama pe măsură ce îi disting detaliile – înaltă, cu tenul închis la culoare, îmbrăcată în haine de student. Nu e Caro. Nu e Vânătorul. E Stef. Dă din cap spre mine, urmărind cu ochii mâna mea pe mânerul pumnalului.

Îmi cobor mâna în grabă.

— Scuze, îi spun. Ne-ai speriat.

Stef ridică un umăr, cerându-şi scuze încet.

— Credeam că moneda va fi o atenţionare suficientă. Nu voiam să întrerup vreun moment intim cu Liam Gerling.

Deschid gura. Stef se întoarce spre Elias.

— Connemor. Încă nu ai riduri, din câte văd.

Elias îi zâmbeşte, cu toate că postura lui este încă tensionată.

— Poate peste câţiva ani, vrăjitoareo. Liam a ieşit.

Stef zâmbeşte spre mine.

— Şi Linfort a plecat. Tocmai de aceea are loc o mică petrecere în tuneluri. Ai vrea să evadezi acum, când gardianul tău a dispărut?

O atitudine defensivă se cuibăreşte în mine şi inspir ca să îl apăr pe Liam – încearcă să facă ce crede că e corect – dar Stef ridică din sprânceană înainte să scot o vorbă, ca şi cum ar şti ce urmează să spun şi nu e deloc impresionată.

— Haide, spune ea. Ai făcut un truc drăguţ cu timpul aici. Dar cum e? Faci zeci paşi până în partea cealaltă, auzind ecoul din holuri goale?

Se plimbă ca să-şi impună punctul de vedere,

mantia ei măturând podeaua în timp ce întinde mâna spre perete şi pivotează exagerat.

— Nu îmi spune că nu eşti dornică să ieşi, adaugă ea.

Dau din cap ezitând. Nu-mi pot reţine un sentiment de încântare pentru că vrea să petreacă timp cu mine după dezastrul de aseară şi după ce a citit ciudăţeniile din jurnalul meu. Mai mult, are dreptate – sunt nerăbdătoare şi dornică să ies din Fortul Hoţilor, să uit de râul de roşu, de amintirile pe care le evocă el şi de Vânător. Stef zâmbeşte şi priveşte peste umăr spre Elias.

— Nu m-ar deranja, spune Elias, iar un colţ al gurii i se ridică în sus. Dacă nu ar fi o mică problemă: Jules e cea mai căutată persoană din Sempera…

— Şi nimeni nu ştie că e aici, intervine Stef. Şi mai mult ca sigur nu se vor aştepta să o vadă la petrecere. Uite.

Scormoneşte prin geantă până ce scoate într-o mână o grămadă de catifea. Se îndreaptă spre masă şi o desfăşoară. Iniţial mă gândesc că este magia de vrăjitoare, dar materialul se întinde dezvăluind un set de fiole de sticlă pline cu vopsea şi cutiuţe de pudră, pensule prinse de buzunare.

— Poţi să ni te alături, continuă ea, pentru Elias, dar nu îmi irosesc vopseaua pe tine. Eşti prea frumos, îi spune, întorcându-se spre mine şi zâmbindu-mi. Ia loc.

Mă prind de spatele scaunului, o energie agitată vărsându-se prin mine.

— Chiar crezi că asta va funcţiona?

Îmi doresc mai mult decât orice să ies din Fortul Hoţilor, dar dacă ies afară deghizată cu un pic de vopsea de faţă, m-aş simţi ca şi cum aş fi goală.

— Ştiu, spune Stef.

Trage un scaun, impacientată, iar eu mă aşez. Elias continuă să mă privească cu un zâmbet mic, indescifrabil, pe chip, în vreme ce Stef lucrează la acest tip de magie mondenă. Nu am o oglindă, aşa că mă uit la zâmbetul de satisfacţie care se instalează treptat pe chipul lui Stef şi la expresia uimită de apreciere de pe chipul lui Elias. Nu mă pot abţine să nu mă gândesc la ziua în care m-am alăturat lui Caro şi Inei ca să mergem în Laista să sărbătorim nunta Inei, cum mi-au pictat faţa şi m-au transformat. Căldura care exista între noi, înainte să aflu adevărul şi înainte ca totul să se fragmenteze.

După un timp, Stef îşi pune jos ustensilele. Cutii de pudră deschise şi tuburi de vopsea sunt aruncate pe masă. Stef trage de o buclă din părul meu, privind cârlionţul roşu-maroniu cum se arcuieşte înapoi în sus. Scufundă un pieptene în el – miroase a trandafiri – şi când îmi trece pieptenele prin păr, face ca şuviţele să stea drepte şi să strălucească.

Scoate o oglindă mică din grămada de catifea şi o întoarce spre mine.

— E suficient de diferit?

Îmi pică faţa când văd o asemenea surpriză. Iau oglinda în mâini ca să privesc mai bine.

Nu e nimic foarte diferit la chipul meu, dar cumva arăt diferit. Mai în vârstă. Obrajii şi fruntea îmi sunt mai pronunţate, iar scobiturile de sub pomeţi şi de sub ochi au fost umplute. Fata asta nu şi-a petrecut după-amiaza bălăcindu-se într-un râu sau ascunzându-se de un vânător. Buzele îmi sunt roşii şi pline. Arăt ca şi cum aş avea douăzeci şi cinci de ani, plină de fier-sânge, ciudată, elegantă şi proaspătă.

Liam ar fi furios dacă ar şti la ce mă gândesc, dar ceva din mine îşi doreşte ca el să mă poată vedea aşa.

Am fi doar nişte studenţi şi în orice noapte am putea să ne furişăm afară şi să dansăm. Chiar dacă ştiu că asta nu e posibil, nu mă pot abţine din a nu-mi dori să mă agăţ de asta.

— E impresionant! recunoaşte Elias, uitându-se în ochii mei. Jules, nu sunt paznicul tău. Dacă vrei să mergi la petrecere, poţi merge.

Inima îmi bate cu putere.

— Vreau.

Stef ne conduce pe mine şi pe Elias prin campusul întunecat, cu un săltat vizibil în pas. Cu toate că ar trebui să fie târziu acum, încă mai sunt oameni care se plimbă, se îndreaptă spre dormitoarele din clădirea în care Elias a arătat că e biblioteca sau plutind în grupuri de-a lungul potecilor, râsetele lor fiind un ecou în noapte. Pielea mă furnică, dar exact aşa cum Stef a promis, nimeni nu ne bagă în seamă. Ne conduce spre unul dintre dormitoare; odată ajunşi înăuntru, coborâm nişte trepte până ce ajungem într-un tunel întunecat de piatră.

Scot un râs nervos.

— Unde mă duci?

— E în regulă, Jules.

De data asta, Elias e cel care vorbeşte.

— Sunt tuneluri peste tot sub şcoală. Rostul lor era să îi ajute pe oameni să se deplaseze pe timpul iernii, dar acum le folosim mai mult pentru alte motive.

Zâmbeşte, lumina torţei de pe perete făcându-i dinţii albi să strălucească. Şi, destul de sigur, pot auzi voci undeva mai departe în tunel, muzică, râsete. Stef înaintează în direcţia lor, iar eu şi Elias o urmăm până ce ajungem într-un spaţiu mai larg, unde se întâlnesc mai multe tuneluri.

E plin de studenţi care şi-au lepădat uniformele de şcoală şi mişună acum în rochii şi veste. Pe o masă lungă, lipită de unul dintre pereţi, se găseşte o varietate de sticle de bere, vin şi madel, iar două fete aflate într-un colţ cântă un cântec la o vioară şi la o tobă; oamenii le înconjoară şi scandează numele melodiilor pe care vor să le audă: „Paznicul Reginei”; „O oră pentru iubire”. Oamenii se salută între ei, râzând şi îmbrăţişându-se.

Muzica reverberează în pereţi, abandonându-se ei înseşi, iar oamenii se leagănă în ritm, corpurile se împing unele spre celelalte. Nu seamănă deloc cu frumuseţea binevoitoare a balului de la încoronarea Inei sau cu barul de madel din Laista – e zgomotos şi întunecat, îngrămădit şi incitant. În lumina vagă e greu să desluşeşti trăsăturile feţelor, prea mult zgomot ca să auzi vocea fiecărui individ. Uşor, simt cum muşchii mi se relaxează.

A fost iresponsabil din partea mea să vin aici, ştiu asta, dar sunetul îmi respinge toată frica spre marginea minţii. Stef nu a greşit mai devreme. Cine s-ar gândi să o caute pe Jules Ember aici?

Elias se îndreaptă spre masă şi apoi se întoarce spre noi cu o băutură în mâini. Mi-o pasează mie – vin roşu într-o cupă veche de tinichea – şi iau o înghiţitură, simţind căldura cum se scurge prin mine. E prea mult zgomot ca să vorbim, aşa că stăm cu spatele la perete, privind mulţimea. Nu am nici cea mai vagă idee despre cum să dansez, dar *vreau* să o fac, ca şi cum muzica ar fi o forţă magnetică care îmi trage corpul în faţă.

Îi rezist, stând aproape de Elias. Ochii îmi aterizează pe Stef care e în mulţime. Lumina lămpii licăreşte de pe pielea ei maronie în timp ce dansează lângă o fată frumoasă cu păr blond, picioarele lor

mişcându-se într-un şablon complicat pe care nu îl pot descifra. Aruncă o privire spre mine pe după umăr şi îmi face cu ochiul, iar eu simt cum un zâmbet începe să mi se lărgească pe faţă.

Aici, în adânc, sub pământ, unde nimeni nu îmi cunoaşte numele sau chipul, aproape că mă pot preface că voi fi altcineva atunci când voi ieşi înapoi la suprafaţă. Nu Alchimistul, nici măcar Jules Ember. Ca şi cum m-aş putea transforma într-o fată exact ca oricare alta de la petrecerea asta şi, atunci când voi ieşi în lumina lunii, voi ajunge într-un pat sigur şi voi avea un acoperiş intact deasupra capului. Acasă, fără un trecut şi un viitor care să înoate în sânge, fără să fie scrise într-o limbă pe care nu o pot vorbi.

După ce melodia se potoleşte, Stef reapare lângă noi. Fata blondă e la braţul ei, iar în spatele lor sunt alte trei studente care au ochii pe Stef.

— Fă-ţi magia! o îndeamnă una din ele, râzând. Invoc-o pe Vrăjitoare să binecuvânteze această petrecere!

Simt cum inima îmi bufneşte în piept. Am grijă să nu reacţionez în vreun fel, cu toate că îl simt pe Elias lângă mine cum se tensionează din pricina strigătelor lor.

— Vin! Să îmi aducă cineva o carafă de vin fiert! strigă Stef.

Fata blondă se roteşte şi se întoarce cu un ulcior de lemn, aburul plutind la gura lui. I-l pune în braţele lui Stef.

— Adunaţi-vă! spune Stef dramatic.

Studenţii se îngrămădesc în jurul nostru, umerii străinilor presându-se de ai mei. Nu am fost în jurul atâtor oameni, aşa de mulţi, de când mergeam în bucătăria din Everless – e înfricoşător şi, totodată,

liniştitor.

Stef ţine o monedă de o săptămână în mână; e de un bronz strălucitor în lumina slabă şi un fâsâit slab se aude atunci când alunecă din palma ei în vin. Mă forţez să zâmbesc la fel ca toată lumea, cu toate că inima încă îmi bubuie în piept.

Apoi, Stef îşi deschide cealaltă mână ca să dezvăluie o colecţie de obiecte mici: gheaţă sfântă, realizez după ce mă uit mai atent, împreună cu fructe negre de pădure şi frunze argintii. Un fior mi se prelinge pe şira spinării şi îmi amintesc ce mi-a spus Caro – că gheaţa sfântă a crescut în locurile pe care Vrăjitoarea le-a străbătut cândva. Nu pot rezista nicio oră, se pare, fără să îmi amintesc de ea.

Stef îşi strânge pumnul, apoi îl deschide deasupra pocalului, aruncând bucăţile argintii şi albastre în vin, exact aşa cum a făcut şi cu regresia mea de sânge. Mirosul care adie de la carafă acum e ciudat, metalic şi totodată intoxicant şi mă surprind cum aplec împreună cu ceilalţi să văd ce se va întâmpla.

— Gheaţă sfântă şi regresie de sânge împreună, spune Stef pe un ton jos, cântat. Puterile Alchimistului şi ale Vrăjitoarei combinate.

Îmi trag suflul, apoi mă prefac că tuşesc atunci când un băiat cu părul cârlionţat se întoarce şi se uită la mine. A trecut multă vreme de când nu am mai petrecut timp cu prietenii. Nu am nici cea mai vagă idee dacă Stef mă tachinează. Mă uit la Stef, dorindu-mi să-mi simtă căldura din privire, cu toate că ea ţine ochii închişi acum şi murmură deasupra vinului într-un fel de semperană veche. Degetele mi se înfig în braţul lui Elias fără să îmi doresc să se întâmple asta.

— Ce face?

Elias îşi dă ochii peste cap.

— Nimic. Gheaţa sfântă îndulceşte gustul vinului ieftin. Face aşa la fiecare petrecere ca să îi sperie pe noii studenţi. Totul e pentru distracţie.

Râsul meu îmi sună fals. Mâna îmi alunecă spre cotul lui Elias şi îl trag deoparte, spre mulţimea de dansatori din centru.

Instrumentaliştii au început o altă melodie, rapidă, uşoară şi dulce, iar mişcările nu mai par atât de complicate acum, după ce am băut puţin alcool. Elias mă prinde de mâini şi mă roteşte de câteva ori. Când mulţimea se îndepărtează, o văd pe Stef în cealaltă parte a camerei, sorbind din vinul aburind, menţinându-şi autoritatea în faţa urmăritorilor sceptici. Fac un semn cu mâna în direcţia ei până ce ridică şi ea capul, întrerupând trucul pe care îl execută.

De acum, Elias dansează cu un grup şi nu mă observă atunci când mă îndepărtez, croindu-mi drum spre Stef. Îmi simt sângele cald, inima uşoară. Stef e într-un loc asemănător, judecând după culoarea rozalie a obrajilor ei şi după ochii ei deschişi la culoare care strălucesc în timp ce dă din mâini într-un dans complicat, tăind fumul care i se ridică acum din cupă. Un amestec misterios de gelozie şi supărare mă cuprinde când oamenii din jur râd la mişcările ei – magia ei e doar un amuzament într-o seară plină de distracţie, ceva la care să se holbeze între dansuri şi madel.

Intru în cerc, prinzând-o pe Stef de braţ.

— Am nevoie de nişte aer, aproape că îi urlu în ureche.

Petrecerea a devenit mai zgomotoasă şi mai aglomerată acum faţă de cum era când am ajuns.

— Vii cu mine?

Stef îşi mută privirea supărată, dar ochii i se

măresc când vede că sunt eu. Se uită peste umăr şi face un semn din ochi spre fata blondă.

— Lipsesc un moment. Să nu ţi se facă prea dor de mine.

Odată ce şi-a strâns lucrurile, ascunzând gheaţa sfântă rămasă într-unul din buzunarele secrete ale hainei, o conduc puţin mai departe printr-unul dintre tunelurile adiacente, râzând în timp ce trecem peste un cuplu înlănţuit într-o îmbrăţişare. Odată ce am trecut de ei şi nu mai suntem văzute, Stef încetineşte şi se reazemă de un perete, trecându-şi dosul palmei de-a lungul frunţii. Muzica şi zgomotul de la petrecere reverberează prin tunel până la noi, dar aici e mai linişte, mai paşnic. Mă aşez lângă Stef, recunoscătoare pentru faptul că am şansa de a-mi trage sufletul.

— Ai găsit ceva interesant în jurnalul meu? o întreb, încurajată de băutură.

Ridică din umeri.

— Nu l-am citit.

Sprâncenele mi se unesc într-o expresie de confuzie. Stef observă asta şi râde.

— Voiam doar să-mi bat joc de Liam Gerling.

Ultimele două cuvinte îi alunecă printre buze cu dispreţ.

— De ce nu îți place de el? întreb fără să gândesc.

Apoi, îmi aud propriile cuvinte şi mă împiedic singură în tot felul de calificări.

— Vreau să spun, înţeleg. Nici mie nu mi-a plăcut de el. Până de curând.

Stef se uită la mine şi un zâmbet mic, cunoscut, i se instalează pe chip.

Roşeaţa mi se strecoară pe faţă şi mă uit în jos, spre mâinile mele.

— Nu provii şi tu dintr-una dintre cele cinci familii?

— Nu oficial. Dar îţi înţeleg punctul de vedere.

Oftează, lăsându-şi capul pe spate. Muzica pluteşte uşor în linişte, notele căzând în jurul nostru precum o ploaie uşoară.

— Aveam impresia că dacă ar fi să-l întâlnesc vreodată pe Alchimist, mama va fi lângă mine.

Privesc iar în direcţia petrecerii, spre mulţime.

— Chiar asta îţi doreşti de la viaţa ta? Mici trucuri secrete pe care nimeni din jurul tău nu le va înţelege vreodată?

Stef râde, dar simt un pic de durere.

— De fapt îmi plac micile mele secrete, răspunde ea. Sper că nu te-a deranjat chestia aia cu Alchimistul, Vrăjitoarea şi gheaţa sfântă. A devenit deja un soi de obicei, îmi spune aruncându-mi un zâmbet jalnic. Am uitat că am parte de companie distinsă în seara asta.

— E în regulă, îi spun automat.

Şi chiar aşa este. Poate că ar trebui să fiu mai protectoare în ceea ce priveşte trecutul meu, dar simt un soi de rudenie între mine şi vrăjitoarea asta tristă care râde.

— Cine ştie, poate că gheaţa sfântă ar fi putut dezvălui ceva la mine, adaug eu încercând să par dezinvoltă şi fără nazuri.

Stef se uită la mine pieziş.

— Nu minţeam mai devreme, Jules. Nu ştiu cum altfel să te ajut. Îmi pare rău. Dar m-am gândit la cineva care ar putea să te ajute.

— Oh, da? întreb eu, în timp ce ritmul inimii mi se accelerează. Cine?

— Vărul meu Joeb. E fiul uneia dintre cele mai puternice vrăjitoare din familia mea, Althea. A murit recent în… condiţii misterioase.

Stomacul mi se încordează.

— Ce fel de circumstanţe?

— Părea că a murit din cauza vârstei înaintate, că nu i-a mai rămas timp, dar noi ştiam că are destul fier-sânge stocat. Şi o rudă a spus că lipseau unele lucruri din casa ei – nişte scrisori vechi, nişte relicve.

Caro, gândesc cu pesimism. Realitatea vine peste mine zdrobitoare, dispersând sunetele voioase şi fericite care se zbat în holul întunecat.

— Îmi pare rău.

Stef ridică din umeri, mişcarea fiind delicată şi controlată: ştiu că pare degajată doar pentru binele meu. De câte ori nu am făcut şi eu acelaşi lucru?

— Nu eram apropiaţi, spune ea. Althea şi Joeb erau excentrici, chiar mai mult decât noi ceilalţi, conţină ea, privind în jos. Dar e evident că asta ne-a agitat pe toţi.

— Şi Joeb e vrăjitor?

Stef dă din cap.

— Nu, din câte ştiu. Dar are însemnări referitoare la istoria familiei noastre, datând de pe vremea Alchimistului şi a Vrăjitoarei. Dacă îi intri pe sub piele, s-ar putea să ţi le împărtăşească. În plus, se zvoneşte că face colecţie şi schimb de artefacte, majoritatea fiind cataplasme false şi farmece, dar e posibil să ştie ceva despre arma ta.

Râd.

— Crede-mă, am nevoie de orice informaţie de care pot face rost.

Zâmbeşte strâmb.

— Mă bucur că eşti aici, Jules.

Scoate ceva dintr-un buzunar din interiorul hainei şi îl ridică spre mine, înclinându-şi palma spre lumina torţei. La început, am impresia că e gheaţă sfântă, dar nu, e o piatră mică, netedă, gri, aducând în linii mari cu forma unei feţe.

— Mama mi-a dat asta, spune Stef, punând-o în mâinile mele.

E rece, foarte rece, în ciuda faptului că a fost în buzunarul ei.

— A spus că e un simbol, menit să-ţi amintească de faptul că răul nu poartă mereu chipul la care te aşteptţi. Pe mine m-a ferit de pericole.

Roşeşte, lăsându-şi privirea în jos.

— În fine, arată-i-o lui Joeb atunci când îl întâlneşti şi va şti că te-a trimis cineva din familie.

În timp ce îmi oferă indicaţii despre cum să ajung la coliba lui Joeb, mă uit la obiectul mic din mâna mea, încercând să ţin confuzia departe. E una dintre cele mai simple scobituri, are o ridicătură uşoară pe post de nas şi crestături pentru ochi şi gură, precum statuia de piatră a Vrăjitoarei pe care Papa o ţinea pe pervaz.

Un zgomot puternic din direcţia petrecerii ne face pe amândouă să îngheţăm – câteva ţipete care se ridică deasupra vuietului general şi în următorul moment muzica şovăie, se stinge încet în linişte. Sunt în picioare imediat, punând piatra în buzunar şi scoţând pumnalul. Stef se ridică şi ea. Facem schimb de priviri îngrijorate şi apoi Stef porneşte, mergând înapoi prin tunel. Mă grăbesc după ea, nedorind să rămân singură acolo.

Muzica s-a oprit şi încăperea e, în mare, tăcută atunci când ajungem noi. Aproape toată lumea stă îngrămădită în mijlocul camerei, cu spatele la noi, un murmur de voci blochează orice se întâmplă în interior. Stef năvăleşte înainte, dând din coate ca să avanseze, iar eu mă strecor după ea.

Şi apoi văd ce a captat atenţia tuturor, cine e în centrul cercului.

Liam e aici şi, când păşesc în cerc, ochii lui mă

fixează, trecând de la indiferenţă la furie. Căldura radiază de la el în valuri, mă conduce afară din arcadă, în tuneluri.

— Te porţi ridicol, Liam, îi şoptesc cât de aspru pot, cu toate că ştiu că nu e adevărat.

Elias zăboveşte în urma noastră, făcându-le cu mâna liniştit petrecăreţilor care ne aruncă priviri curioase. Când suntem destul de departe pe holul întunecat, Liam încetineşte până ne oprim şi se întoarce să mă înfrunte. Cu toate că e nervos, furios chiar, după ritmul respiraţiei din piept, simpla lui vedere îmi aduce relaxare.

— Eşti în siguranţă, îi şoptesc fără să vreau.

— Da. Vânătorul a fost chemat imediat ce am ajuns la cină ca să facă o razie în dormitoare.

Ochii îi licăresc.

— Trebuia să plecăm. Nu trebuia să te las pe tine şi pe Elias să mă convingeţi de altceva. Ai lucrurile cu tine?

Apuc cureaua genţii mele, simt greutatea jurnalului dinăuntru.

— Da, şi ştiu şi unde să mergem. Stef mi-a spus despre o vrăjitoare, o rudă îndepărtată de-a ei pe nume Althea. A murit recent în condiţii misterioase, îi spun tremurând. Poate din pricina lui Caro.

Liam se încruntă.

— Jules, trebuie să plecăm din Sempera, nu doar din Bellwood.

— Cum rămâne cu Althea?

— Un sângerat poate că a prins-o, spune Liam.

A trecut atât de mult timp de când am trăit o viaţă normală cu Papa, încât mă simt mai relaxată când mi se aduce aminte de ameninţările nonmagice din Sempera. Sângeraţii, oamenii care cutreieră pădurile şi

oraşele atacând oamenii pentru timpul lor.

— Nu, nu un sângerat. Timpul i-a fost *extras* din ea. Fiul ei e încă în viaţă, am…

— Nu merită o fisă de o oră.

Stomacul mi se strânge când aud expresia asta, folosită doar de nobilii pentru care o oră nu înseamnă nimic.

— Te înşeli. Caro e implicată. Ea trebuie să fie la mijloc.

Mintea îmi începe să gonească. Altfel de ce ar ataca pe cineva care e un străin pentru mine şi nu pe cineva la care ţin sau care e legat de mine?

— A omorât pe oricine s-a aliat cu mine. Fiul Altheei are toate hârtiile strânse de mama lui. Poate el ştie ceva, despre armă sau despre râul care devine roşu. Există un motiv pentru care Caro a făcut asta.

— Un *motiv*? întreabă Liam, iar cuvintele lui mi se par dintr-odată fierbinţi. Ar trebui să ştii că nu are nevoie de un motiv ca să ucidă. Dacă *a fost* Caro, probabil că era doar plictisită.

Deschid gura ca să subliniez faptul că o cunosc pe Caro mai bine decât o cunoaşte el, dar vocea mea se pierde când îmi apare în faţa ochilor chipul lui Roan. Ea l-a omorât ca să îmi frângă inima, cu toate că a dat greş. Apoi, îmi amintesc de un alt chip, cel al Reginei, înclinată pe spate, cu pete de sânge pe buze şi pe dinţi. A meritat ea oare să fie ucisă de Caro?

Un zgomot înăbuşit îi scapă lui Liam. Înainte să-l pot opri, îşi pune mâinile deasupra braţelor mele, trăgându-mă mai aproape de el. Îl simt cum tremură.

— Ascultă-mă, îmi spune cu o voce aspră, plină de durere şi disperare. Mai mulţi soldaţi o să invadeze mâine Bellwood – caută peste tot. Nu eşti în siguranţă aici. Nicăieri în Sempera. Am găsit o cameră pentru noi

la un han local, la Ora Verde. Vom sta acolo în seara asta, apoi vom pleca împreună cu Elias de dimineaţă şi vom ajunge în Connemor cât de repede putem.

Preţ de o secundă, vreau să spun da, să îl iau de mână şi să îl conduc pe un ţărm îndepărtat. Camera e mică şi înghesuită cu birouri. Prea înghesuită pentru acuzaţiile care cresc în noi, urletul frustrat oprindu-se în gâturile noastre. Doar că nu e un urlet, e o întrebare completă şi orbitoare.

Mă iubeşti?

Îl împing pe Liam cât de tare pot.

— Nu plec împreună cu tine.

— Nu plec fără tine, îmi răspunde el.

Într-o singură secundă, ochii îi îngheaţă, umbra îi încremeneşte. Recunosc poziţia gurii lui, ştiu că plănuieşte să mă ia cu el, chiar împotriva dorinţei mele, exact aşa cum m-a scos şi din Everless.

Dar asta nu e alegerea lui.

Mă dau înapoi rapid, îmi ridic mâinile ca să-i opresc mişcările. În depărtare, Elias păşeşte afară. Niciunul dintre ei nu poate opri bula de timp care se rostogoleşte din palmele mele, creând nişte graniţe invizibile care îi îngheaţă pe loc.

Mă întorc cu spatele la ei şi fug.

20

Urmez indicaţiile lui Stef cât de bine pot în întuneric. Norocul dă peste mine – e o noapte fără nori, iar lumina lunii străluceşte, luminând harta brută pe care ea a făcut-o.

În sfârşit, după o oră de mers, ajung la o zonă peticită a unui teren agricol unde pământul e proaspăt arat în rânduri îngrijite. Îmi aminteşte de micul petic de

pământ unde locuiam împreună cu Papa, în Crofton, şi gâtul mi se încordează. În lumina lunii, pot să desluşesc forma unei colibe mici, dărăpănate; în spatele unei ferestre acoperite de pânză străluceşte lumina unei lumânări.

Agitaţia mă cuprinde atunci când ridic mâna să bat la uşă. Cum nu răspunde nimeni, împing uşor uşa. Nu e încuiată şi se deschide cu uşurinţă când o ating.

Înăuntru, aerul miroase a ierburi arse, aspre şi a pământ umed. Mă opresc un moment în beznă, ascultând. Singura lumină din colibă vine de la o lumânare din centrul camerei, ce pâlpâie vag, aflată la nivelul taliei.

Cu grijă, păşesc în întuneric. Lumina lunii dispare precum flacăra unei candele care a fost suflată.

În timp ce ochii mi se adaptează, văd că cineva a creat un altar în mijlocul camerei: un aranjament artistic din ierburi, sticle cu poţiuni colorate şi o lumânare aprinsă. Vag, îmi amintesc de altarele asemănătoare aranjate la vrăjitoarele din Crofton, toate cerute şi plătite cu fier-sânge de o rudă aflată în doliu. Singura diferenţă este că aranjamentul de ofrande din faţa mea arată cumva mai autentic, aranjat cu un scop, cu toate că nu îmi pot da seama de unde ştiu asta. Poate din cauza fricii ce mişună acum prin mine sau a dorinţei de a găsi scopul acestei călătorii, a încrederii faţă de Stef, în pofida insistenţelor lui Liam că această călătorie este nechibzuită.

Păşesc mai departe în cameră. De la distanţa asta, pot vedea că altarul e presărat vag cu ceva ce străluceşte precum aurul pudră. Luciul mă atrage mai tare şi pun degetul ca să adun nişte praf. Flacăra îmi încălzeşte palmele în timp ce întind mâna spre ea, deşi

un fior ciudat, neaşteptat, îmi trece pe piele.

Apoi, cineva îşi drege glasul în spatele meu.

Mă întorc.

E un bărbat înalt, cu umerii laţi, dar cu un aer flămând. E imposibil să îmi dau seama câţi ani are. Cu părul negru, răvăşit şi cu o faţă palidă, brăzdată de riduri, ar putea avea între treizeci şi cincizeci de ani. Cămaşa lui, care pare murdară chiar şi în lumina palidă a lămpii, atârnă pe el. Mirosul de alcool se degajă atunci când se apleacă să aprindă lampa de pe masa de scândura dură din bucătărie.

Ăsta trebuie să fie Joeb.

Un mic nod de frică mi se formează în stomac atunci când realizez că stă între mine şi uşă.

Joeb se zgâieşte la mine cu ochii roşii, înceţoşaţi şi face un pas în faţă.

— Cine eşti?

Vocea îi este uşor neclară, dar încă are o gravitate redusă.

— O vrăjitoare ucenică, mă bâlbâi eu, ridicând piatra gravată pe care Stef mi-a dat-o.

Sper că este prea îmbibat de băutură ca să mă recunoască din desenele pe care Ina le-a distribuit, dacă le-a văzut.

— O rudă îndepărtată de-a ta. Am auzit de moartea Altheei şi…

Îmi întind mâinile, sperând că va completa el golurile, dar nu spune nimic.

— Voiam să îmi prezint condoleanţele.

Joeb mijeşte ochii la mine, abia dacă priveşte spre piatră.

— Nu te-am văzut niciodată.

Inima mi se zvârcoleşte când îmi amintesc de zilele de după moartea lui Papa, când am realizat exact cât

de departe eram de lume. Mă relaxez un pic. Nu am încercat să îmi înec supărarea în băutură, dar înţeleg de ce o persoană ar face-o. Bărbatul ar putea fi drăguţ, îmi spun în timp ce rezist tentaţiei de a fugi. Nu vreau să risc să îl supăr şi mai mult înainte să aflu ceva de la el.

— Nu am cunoscut-o niciodată pe Althea, spun în şoaptă. Cu toate că ea e posibil ca ea să mă fi ştiut.

— Ei bine, ea nu mai e, spune Joeb aspru.

Îşi aruncă ochii spre altar, apoi iar la mine.

— Nu ai adus nicio ofrandă, ce vrei de fapt?

Fac un gest slab spre altar, deja pierdută în propria-mi minciună. Caut să mă agăţ de ceva care m-ar putea ajuta să îi intru pe sub piele, să îmi dau seama ce ştie despre armă, fără să îl enervez.

— Să o onorez şi… să învăţ despre ea.

Aprinde un chibrit şi trece pe lângă mine ca să aprindă o legătură de ierburi. Esenţa începe imediat să ardă, umplând aerul de un fum cu miros dulceag. Fumul gri-albăstrui se înalţă în aerul dintre noi.

— Nimeni nu mai cinsteşte vrăjitoarele din Sempera acum. Nu aşa cum se întâmpla cu ceva timp în urmă, iar zilele alea au trecut de mult. Aşa că intenţionezi să furi de la ea.

Face o pauză, lăsând un zâmbet să i se strecoare pe trăsăturile feţei.

— Dar sunt oameni care fură pentru a face bine şi alţii care fură pentru a face rău. Tu de care eşti?

Să furi pentru a face bine? Asta e o referinţă voalată către Alchimist? Privirea lui e prea directă, apăsătoare şi, cu toate astea, nu dezvăluie nimic. Simt un gol în stomac şi mă tem că Liam avea dreptate. Asta e o pierdere de timp, e ceva periculos, căci vorbesc cu un beţiv nebun, cu toate că discursul lui

este enervant de concis. Iau în considerare să plec imediat, estimând dacă sunt destul de rapidă încât să îngheţ timpul şi să ţâşnesc spre uşă pe lângă el.

Dar nu pot, nu încă; nu înainte să aflu dacă Althea ştia ceva despre cum pot să o înving pe Caro. Mă forţez să-l privesc în ochi şi rostesc o versiune a adevărului. Pe un ton îndrăzneţ, ca să obţin răspunsuri de la el.

— Cred că ştiu cine a omorât-o pe Althea, îi spun.

Ochii i se măresc şi face un pas înapoi.

— Şi vreau să ştiu de ce a făcut-o.

Bărbatul îmi menţine privirea, într-o atitudine conflictuală, un moment mai îndelungat, apoi ceva se declanşează în el şi umerii i se relaxează.

— Stai jos, îmi spune el dur, cu o voce joasă şi brusc plin de durere.

Se aşază la masă, apucând o sticlă mică dintr-o geantă care îi atârnă de brâu.

Din nou, picioarele mă îndeamnă să o iau la fugă. Am venit la uşa lui aşteptându-mă să întâlnesc un aliat, în ciuda avertizărilor nesigure ale lui Stef, dar tonul mâhnit al acestui bărbat – lipsa lui de reacţie atunci când i-am spus că e posibil să ştiu cine e asasinul mamei lui – e mult mai tulburător decât violenţa fizică. Am ajuns atât de departe, îmi reamintesc, am fugit de Liam. Iar Vânătorul probabil încă mai caută prin dormitoarele din Bellwood. Nu mă pot întoarce acum. Luptându-mă cu îndoiala, urmez îndemnul bărbatului şi iau un loc la masă.

— Numele tău e Joeb, nu-i aşa? îl întreb uşor, aşezându-mă.

Îi ia o clipă bărbatului copleşit de durere să încuviinţeze din cap, ca şi cum trebuie să caute în profunzime mişcarea. În vreme ce-şi ridică mânecile şi

scoate dopul de plută de la sticlă, îi văd mai uşor ridurile de pe piele. Liniile pornesc de la articulaţiile degetelor şi i se întind pe braţe până ce îi dispar sub mânecile suflecate.

Îmi ţin cu greu răsuflarea când îmi dau seama că nu sunt riduri, ci nişte cicatrici imposibil de subţiri.

Îmi urmăreşte ochii.

— Îmi folosea sângele foarte des.

Ia o înghițitură din sticlă.

— Mereu îmi spunea că o face pentru mine. Să mă facă măreţ prin magie, cum a fost ea odată şi mama ei înaintea ei.

— Încerca… să îţi dea ţie magie? întreb eu.

Ceva se zvârcoleşte în mine, biciuindu-mi pieptul precum coada unui şarpe.

— Poţi să faci asta?

Râsul lui e scurt şi amar.

— Dacă eşti puternic, poţi face orice. Dacă nu eşti…

Face un gest spre el.

— Mă tem că eforturile mamei mele au fost în van.

Joeb pare mai în vârstă acum, când nu stă în picioare. Un sentiment de milă amestecat cu o senzaţie de déjà-vu mă străbate – coliba mică, înghesuită, lentoarea mişcărilor bărbatului şi a cuvintelor lui. Preţ de o clipă mă simt de parcă aş fi în cabana mea – un altar ridicat pentru Papa arde într-un colţ întunecat.

Îndepărtez gândul, înghiţind în sec. Trebuie să mă concentrez şi să obţin informaţiile de la el. Lumina portocalie a lămpii dezvăluie încăperea, privesc în jur, mijindu-mi ochii ca să văd detaliile într-o lumină mai bună. E mai simplu decât decorul falsei vrăjitoare pe care Caro, Ina şi cu mine am vizitat-o în Laista, atunci când eram împreună în Everless. O mică masă de lemn

încărcată stă într-un colţ, iar buchete maro de ierburi uscate încă atârnă deasupra focului. Aerul e gros de la fum şi de la tămâie, de la mirosul metalic de fier-sânge şi altceva pe care nu îl pot defini.

Puterea, şopteşte o voce în mine. Vag, dar e acolo.

Joeb vorbeşte, speriindu-mă.

— Cum se face…

Spune el cu o voce plată şi goală.

— … că doar după ce a murit mama am avut parte de parada asta de binevoitori?

Cuvintele lui încă se estompează unele în altele, dar semnificaţia – sentimentele – se disting perfect. Vorbeşte şi stropeşte ceva în cana lui – recunosc luciul roşu-auriu al fier-sângelui, dar nu sunt monede, ci aşchii. Stomacul mi se încordează. Oare Joeb este un sângerat?

— Cine altcineva a mai venit? întreb cu grijă.

— Tot felul de persoane, îmi răspunde Joeb indiferent. Alte vrăjitoare şi creditori de timp, soldaţi şi nebuni. Toţi pleacă atunci când îşi dau seama că nu mai e nimic de luat. Sau atunci când îşi dau seama că nu am talentele ei.

Inima mi se opreşte. Stef a spus că Joeb avea însemnările Altheei, ce ar putea conţine un indiciu despre cum aş putea să o distrug pe Vrăjitoare. Mintea mi se învârte, încercând să găsească combinaţia de cuvinte care mă vor ajuta să obţin informaţiile fără să îl supăr pe fiul lui Altheei. Îmi arunc ochii în jur…

Şi abia atunci observ mica figurină a Vrăjitoarei proptită lângă altarul ei. Un fior se insinuează în mine.

— Mama ta o venera pe Vrăjitoare?

Joeb scuipă, apoi râde uşor.

— Nu. Dar Vrăjitoarea face parte din moştenirea noastră.

— Moştenire?

Mă surprind cum alunec spre masă, încercând să îmi ascund frica, deşi pare că mă agăţ de cuvintele lui.

— Ce vrei să spui?

— Sunt vrăjitoare în familia mea încă de pe timpul Vrăjitoarei. Adevărate vrăjitoare, nu impostoarele pe care le găseşti cu un semn deasupra magazinelor lor, scuipă el. Stră-străbunica mamei mele îi cunoştea pe Vrăjitoarea şi pe Alchimist. Althea era înzestrată. Dar nu şi eu, iar eu nu am copii, spune el cu amărăciune. Cu toate că mai mult ca sigur ştii astea, dacă ştii cine a ucis-o pe mama mea.

Joeb face afirmaţia atât de lejer încât, la început, nu recunosc pericolul din spatele cuvintelor.

Vocea mea pare răguşită.

— Eu… nu sunt sigură. Cred că a fost servitoarea Reginei. O fată puţin mai în vârstă decât mine, cu părul negru şi ochii verzi…

Bâlbâiala îmi amuţeşte atunci când îl văd pe Joeb că se încordează, iar ochii i se măresc.

— Amândouă, spune el uşor. Amândouă. Regina moartă şi fata.

Respiraţia mi se opreşte.

— Ai… ai văzut asta?

— Le-am văzut când au plecat, după ce au terminat cu ea, spune Joeb emoţionat.

Nu se mai simte apatie în glasul lui, iar ochii îi strălucesc acum precum oţelul.

— Am ajuns prea târziu ca să o salvez. O vorbea din nou de rău pe Vrăjitoare, îmi spune, se apleacă un pic, iar unghiile lungi îi sapă în masă. Mereu i-am spus să nu mai împrăştie aceste zvonuri, dar nu m-a ascultat niciodată.

— O… o vorbea de rău?

E aproape imposibil să îmi stăpânesc bâlbâiala.

Mă opresc. Se uită la mine cu o rezervă care nu îmi place. Inspir, el se ridică pe jumătate de pe scaun.

— Ştii ceva, nu-i aşa? spune el, animat de acum.

Loveşte în masă. Tresar din pricina zgomotului. Flacăra lămpii pâlpâie, apoi străluceşte din nou.

Inima îmi bate rapid; sunt sigură că unele informaţii – un adevăr – se află aici, în această colibă. Dacă aş putea să şi ajung la el!

— Fata care a ucis-o pe mama ta – ea *a fost* Vrăjitoarea, spun dintr-un singur suflu. Şi caut o armă care să o ucidă.

Mă opresc brusc, realizând că am spus prea multe. Faptul că am numit-o pe slujitoarea Reginei o zeiţă antică, că am afirmat că vreau să o distrug pe Vrăjitoare mă fac să par o nebună, în ciuda faptului că Stef mi-a povestit despre trecutul lui Joeb.

Uşor, ca şi cum aş încerca să nu sperii o căprioară din pădure, scot jurnalul pe masă şi îl deschid la pagina însemnată cu sângele meu. *Caută râul de roşu.*

— Speram că mă poţi lămuri ce înseamnă asta.

Mă uit în sus şi văd cum un zâmbet se întinde uşor pe chipul lui Joeb, un zâmbet care îmi surâde mai mult decât izbucnirile lui de beţiv. Când vorbeşte, vocea îi e limpede.

— Râul de roşu, roşu de sânge, recită el precum rima răsucită a unui copil.

— Roşu de sânge?

Capul mi se învârte.

— Ce înseamnă asta?

El ridică din umeri.

— Al cui sânge a fost vărsat peste tot prin Sempera?

Nu trebuie să răspund cu voce tare. Al

Alchimistului. *Al meu.* Intuiţia urlă în mine să plec… dar am ajuns atât de departe ca să plec acum cu mâna goală?

— Şi arma? Ai auzit vreodată…

— Ca s-o omoare pe Vrăjitoare? Ce ar putea ucide pe cineva atât de puternic ca ea?

Chipul lui ridat se schimonoseşte irascibil, apoi se transformă într-un zâmbet radios. Capul mi se învârte din cauza schimbărilor sale de dispoziţie.

— Este doar avidă de putere, nu?

— Este avidă să facă rău.

Cuvintele mi se varsă din gură pe neaşteptate. Periculoase.

Joeb se mişcă pe scaun, iar mâinile mi se flexează inconştient, pulsul îmi creşte, stomacul mi se răsuceşte.

— Acum nu-şi vrea doar inima înapoi, spune Joeb. Are nevoie şi de sufletul Alchimistului. Apoi, nimic nu o va mai putea opri, va fi capabilă de lucruri pe care ţi le poţi doar imagina. Să obţină nemurirea. Să controleze timpul însuşi. Nu doar să îi supravieţuiască, ci să călătorească în trecut sau în viitor. Să suprime vieţi doar cu o atingere a mâinii. Va domni peste Sempera timp de mii de ani şi va sta pe tron mult timp după ce eu mă voi fi transformat în cenuşă.

— Nu, asta e imposibil.

Nu ştiu de ce încerc să-l conving pe Joeb, dar nu-mi pot opri cuvintele să iasă, nici să retrag tonul de pledoarie a vocii mele.

— Nimic nu e imposibil.

S-a ridicat acum, lumina lămpii făcându-i umbra să se împrăştie pe podea.

— Vrăjitoarea mi-a spus ea însăşi. O aud cum şopteşte. În somnul meu. În visele mele.

Brusc, mişcările nu îi mai sunt lente, nu mai e dezorientat. Un cuţit i-a apărut în mână, vocea i-a devenit rece şi autoritară. Şi cu toate astea, ceva din vocea lui mă face să îl ascult atunci când îmi cere să mă apropii.

Mă ridic şi, tremurând, merg spre altar cu Joeb aproape, în spatele meu. Îmi despic palma cu pumnalul, fără ca măcar să simt durerea. O întind astfel încât sângele să picure deasupra lumânării sfioase.

Flacăra ţâşneşte în sus cu o lumină uimitoare, un far luminos de magie îndreptat fix spre mine.

Iar el sare la gâtul meu.

21

Sângele îmi tresare în vene, protestând în apărarea mea înainte ca mintea să-l prindă din urmă; o căldură violentă îmi inundă corpul. Îmi arunc mâinile în faţă, iar cabana se cutremură puternic.

De data asta, nu îmi reprim magia.

Joeb se năpusteşte asupra mea, cu mâinile întinse spre gâtul meu, dar apuc sticla de pe masă. Strigă atunci când lovesc în cap, lovitura îl trimite la podea îndepărtându-l de mine. Se prăbuşeşte cu mâinile şi genunchii pe podea.

Mă apropii de el, sângele urlându-mi în urechi. Acum pot simţi timpul cum îmi curge prin mâini mele ca şi cum ar fi un obiect fizic. La fel de schimbător precum apa şi puternic precum oţelul. Mă simt ca şi cum aş creşte, puterea mea împinge în pereţi şi în acoperiş de parcă aş putea să îmi încordez degetele transformând cabana în bucăţele şi pe Joeb odată cu ea.

Joeb îşi revine rapid, ridicându-se în picioare cu un mârâit sălbatic. Poate că are mai multă magie decât a lăsat să se vadă. Se aruncă din nou asupra mea, dar timpul meu nu îl poate opri. Întreaga lui greutate mă loveşte, dărâmându-ne pe amândoi cu un zgomot zguduitor. Stelele se învârt în jurul meu când mă lovesc cu capul de podea. O lumină imposibilă îmi inundă ochii, cu toate că i-am închis; apoi simt o durere orbitoare.

Un urlet mi se opreşte în gât. Mâinile mi se prind de încheieturile mâinilor lui Joeb şi îl forţez să mi se îndepărteze de gât, lovind disperată din picioare. Mă agăţ de magia din venele mele, scotocind în tot corpul după ea, dar Joeb e prea aproape, prea greu, declanşând o panică animalică în mine, care face ca timpul să îmi scape printre degete.

— De ce faci asta? mârâi, încercând să alung panica cu furia. Mama ta mă urma, ea…

— Zilele Alchimistului au apus. Nu înţelegi? Vrăjitoarea mă va cruţa, mormăie Joeb, încolăcindu-şi degetele şi mai strâns în jurul gâtului meu.

Mirosul de alcool din respiraţia lui, amestecat cu cel de tămâie, acum înţepător şi otrăvitor, îmi umplu nările şi gâtul. Aproape că îmi este milă de el. Aproape.

Îi dau o lovitură de cot în coaste lui Joeb, care îl lasă fără suflu – se rostogoleşte şuierând. Mă ridic în picioare ţinându-mă de masă şi regăsesc curgerea timpului din nou. Cu toate că se clatină pe picioare şi se năpusteşte spre mine, îmi ridic mâinile, adunând timpul în palme precum ar aduna o croitoreasă materialul şi firul de aţă.

Fumul se opreşte în aer. Flăcările lumânării se opresc din mişcare. Pieptul lui Joeb îngheaţă, cu toate că ochii încă îi strălucesc de viaţă. Cu frică. Mă

concentrez să-i încetinesc expansiunea plămânilor, bătăile inimii, în timp ce permit în continuare timpului să avanseze – este doar linişte, maxilarul lui se mişcă, încercând să găsească aer acolo unde nu există.

Brusc, ştiu că l-aş putea ucide dacă aş vrea.

Apoi, dau drumul timpului. Joeb se prăbuşeşte la pământ. Aterizează pe spate, apucându-se de piept.

— Îmi pare rău, spune sufocat.

Aproape că îl cred, dar nu mai contează dacă îi pare rău.

— Ştia că vei veni. Mi-a spus că mă va cruţa dacă…

Apucă ceva de la brâu, care are o strălucire argintie, şi îl aruncă. Lama îmi ratează faţa cu doar câţiva centimetri, simt adrenalina, lama zboară în aer şi toate gândurile de reţinere se îndepărtează de mine. Închid ochii şi las timpul să curgă liber din mâinile mele, să se încolăcească în jurul lui Joeb în timp ce el se zvârcoleşte pe podea. Urlă.

Undeva în depărtare, o uşă se deschide brusc şi Elias mă strigă pe nume. Dar nu mă pot opri, nici măcar nu îmi pot forţa ochii să se deschidă. Joeb ţipă, vocea schimbându-i-se ciudat şi eu îl trag prin timp, îmbătrânindu-l atât de rapid, încât respiraţia lui nu poate ţine pasul. Mai mult şi mai mult. Nu mai am controlul de acum.

Nişte mâini mă apucă de braţe, exact când bocetul lui Joeb e întrerupt. În sfârşit, îmi deschid ochii şi îl văd pe Elias în faţa mea, cu chipul îngrozit. Mâinile îi sunt încă încolăcite în jurul braţelor mele, strângându-mă. În spatele lui, o formă boţită stă nemişcată pe podeaua de piatră.

Şocul se varsă în mine când văd cât de departe am mers, ce am făcut. Joeb e mort, ştiu asta: pielea îi este desprinsă şi gri, ochii îi sunt mari precum farfuriile şi

învolburaţi de un alb murdar, o culoare precum un material murdar. Stau încremenită şi inima îmi bate ca o tobă de război; îşi întoarce capul într-o parte. Cenuşa i se prelinge într-un flux continuu din gură. Groasă, gri şi din belşug.

Apoi, mă târăsc departe, la distanţă de cadavru şi de masa răsturnată. Încerc să fug – unde? Nu ştiu. În jurul meu, pare că întreaga lume a încetinit şi nu sunt sigură dacă din vina mea.

Nu îmi pasă. Nu mă puteam opri nici dacă voiam. Corpul meu ia singur decizii, ca şi cum are impresia că dacă mă mişc destul de repede, asta mă va ajuta să scap de ceea ce tocmai am făcut. Am ucis un om. *Criminalo!* Contează că Joeb m-ar fi ucis şi el la rândul lui?

Nu mă pot abţine să nu îmi amintesc ce mi-a spus Caro la palat. Că i-am furat inima doar pentru că am putut să o fac, pentru că am vrut puterea ei. Nu, nu voi ceda trucurilor şi minciunilor ei. Nu voi crede ce e mai rău despre mine.

Şi cu toate astea… ceva în inima mea mă trage înapoi. De ce sunt capabilă cu adevărat? *De ce* nu îmi pot aminti ce s-a întâmplat? De ce amintirile mele din vieţile anterioare sunt atât de greu de găsit?

Oraşul trece în viteză pe lângă mine, o casă întunecată, un câine vagabond şi o fereastră luminată trec atât de rapid încât nu le văd, ca şi cum puterea mea asupra timpului mă cuprinde în întregime, trimiţându-mă într-o cursă peste meleaguri şi întreg pământul încetineşte. Cumva, cu toate că au trecut doar câteva secunde, sunt în Montmere, cerând indicaţii pentru a ajunge spre hanul pe care Liam l-a menţionat, neavând alt gând decât să scap. Cu chipul brăzdat de lacrimi, alerg prin holul întunecat de la

intrarea în Green Hour, până ajung în camera noastră.

Apoi, trântesc uşa în urma mea, trag de hainele de pe mine, disperată să elimin orice urmă a lui Joeb de pe mine, orice care îmi poate aminti de ceea ce am făcut.

Când ajung în pielea şi în picioarele goale, îmi dau seama că Liam stă rezemat de peretele de vizavi aşteptându-mă treaz.

Cămaşa îi e descheiată şi părul îi e desfăcut, încadrându-i faţa ca nişte valuri moi.

Pulsul nu mi s-a potolit deloc de când am scăpat de la cabana Altheei. Pare că e şi mai puternic acum, acoperind zgomotul paşilor mei pe podeaua de lemn. O senzaţie – vină şi relaxare, panică şi frică, toate împletindu-se într-un sentiment care zvâcneşte, pe care încă refuz să îl denumesc – mă poartă de-a lungul camerei, mă face să cad în genunchi în faţa lui, suspinând.

Mă întind spre el, dorind să fiu atinsă, să dispară amintirea morţii.

Ochii lui Liam sunt imposibil de întunecaţi şi somnoroşi din pricina somnului. Camera e aproape neagră, dar cum adrenalina îmi curge prin vene, îl văd perfect: fiecare umbră a genelor lui pe obraji, felul în care gâtul îi zvâcneşte de la puls, buzele care i se deschid pronunţându-mi numele. Degetele i se răsucesc în părul meu.

Iar eu mă aplec ca să-l întâlnesc. Mâinile lui îmi urcă pe corp şi, în timpul unei respiraţii, buzele ni se întâlnesc.

Căldura se revarsă prin mine ca o cascadă. E cald, aproape febril, mâinile mele sunt în părul lui, iar buzele lui sunt lipite de ale mele. Îmi murmură numele. Mă pune pe pat, deasupra lui, ţinându-mă strâns aproape,

liniştindu-mi tremuratul şi umplându-mă cu un alt fel de durere. Are gust de sare şi de lemn de santal, iar mâinile îi sunt moi pe spatele meu, mişcându-se ca să mă cuprindă de talie. Mă ţine de parcă ar avea ceva preţios în mâini; atingerea blândă a limbii lui pe buzele mele îmi provoacă un suspin – un sunet moale, care se topeşte în aerul dintre noi – şi e diferit de orice am auzit până atunci.

Inima îmi încetineşte sincronizându-se cu a lui, cu bătăile inimii abia trezite din somn, puternică, fermă, şoptindu-mi din toate părţile în care corpurile noastre sunt strâns lipite unul de celălalt. Sângele meu frenetic dansează şi găseşte un sprijin în pulsul lui stabil, încetinind şi învolburându-se dintr-odată când tare, când mai încet.

Aş putea face ca acest moment să nu se termine niciodată. Liam nu s-ar teme, îmi pot da seama după modul tandru în care una dintre mâinile lui se ridică să-mi atingă obrazul, după uimirea icnetului său când se îndepărtează preţ de o secundă ca să respire, apoi îmi găseşte iar gura. Ar rămâne aici cu mine pentru totdeauna, ar sta dacă nu mă îndepărtez eu.

Dar nu pot. Nu pot opri întreaga lume. Nu pentru totdeauna.

Este unul dintre cele mai grele lucruri pe care le-am făcut vreodată, dar îi dau drumul. Mă îndepărtez. Stau încă pe patul lui, în poala lui, absorb privirea din ochii lui Liam, cuprins de ceaţa somnului, înfometat şi tandru totodată. Îmi permit să mă minunez de cât de fermecător este. Apoi îi ridic mâinile de pe talia mea şi le ţin între noi, o conexiune şi o barieră totodată, iar ochii îi devin conştienţi că toate astea nu au fost un vis.

22

Liam şi cu mine rămânem nemişcaţi vreme de ceea ce pare a fi un moment îndelungat. Regretul se învolburează în mine. Aştept ca el să vorbească sau ca faţa lui să-şi schimbe expresia de curiozitate somnoroasă de acum.

— Jules. Ce s-a întâmplat?

Nu sunt sigură dacă vorbeşte despre sărut sau despre ce s-a întâmplat înainte: motivul pentru care am fugit din Bellwood, motivul care m-a adus aici, care m-a aruncat în braţele lui, cauza pulsului meu accelerat. Braţele lui sunt îngheţate, degetele încă îi sunt strânse în jurul palmelor mele. Pielea îi radiază căldură. Cu blândeţe, îmi urmăreşte pometii, întorcându-mi mâinile până ce palmele dezvăluie tăietura pe care Joeb mi-a făcut-o în palmă.

— Sângerezi.

Atingerea lui este atât de blândă, încât ochii încep să îmi ardă din cauza lacrimilor nou formate.

— Vorbeşte cu mine. Elias şi cu mine nu am putut să o găsim pe Stef, te-am căutat cu rândul.

Mă gândesc dacă e mai bine să mint, dar nu pot duce nici greutatea a ceea ce s-a întâmplat. Am *ucis* pe cineva.

Adrenalina declanşată de sărut încă mă străbate; după o clipă de linişte fiorul delirant al sărutului se transformă în frică. E ceva mult mai înfricoşător în legătură cu toate astea decât orice altceva am făcut vreodată, ceva care distruge liniştea dintre noi, care nu se abate de la adevărul hidos care s-a petrecut. Dar nu am cum să ocolesc adevărul decât dacă mint. Mai mult, mai înfricoşător este că *nu vreau* să-l mint pe Liam.

Îi spun totul.

Când am terminat de povestit ce s-a întâmplat, Liam iese afară să vorbească cu Elias. După ce îl pune la curent în legătură cu Joeb, cu atacul şi cu moartea sa – tot acest episod întunecat – nu îi spune despre sărutul nostru; eu prefer să rămână aşa, prefăcându-mă că aranjez aşternuturile şi evitându-i privirea, iar Liam iese din cameră. Doar atunci când uşa se închide în urma lui, observ o bucată de pergament mototolit pe noptieră. Fără să mă gândesc, tremurând încă din cauza adrenalinei, iau biletul şi îl îndrept ca să pot citi.

Fiule,

Întoarce-te acasă de îndată. Alaiul Reginei a sosit şi nu mai pot găsi motive pentru absenţa ta. Ştii foarte bine că a luat măsuri pentru a-i pedepsi pe cei care nu îi sunt loiali. Nu voi permite ca o altă tragedie să se abată asupra casei mele.

Lord Nicholas

Frica mi se încolăceşte în stomac când citesc mesajul. I-am semnat oare condamnarea la moarte?

Zgomotul paşilor de afară mă face să tresar. Las biletul să-mi alunece printre degetele amorţite exact când Liam intră în cameră.

— L-am rugat pe Elias să ne lase câteva minute. Nu am ştiut dacă vrei companie sau mai bine te las să te odihneşti?

Îşi pierde vocea, o notă de speranţă din vocea lui îmi spune că vrea ca eu să rămân. Culoarea îi rămâne în obraji; părul îi e încă ciufulit pe acolo pe unde mi-am trecut degetele.

— Liam.

Cuvântul îmi scapă ca o răsuflare, ca şi cum aş fi fost lovită în piept; nu am nicio idee despre ce ar trebui să spun.

Dar nu trebuie să spun nimic. Îngenunchează în faţa mea, se întinde şi îşi întrepătrunde degetele întrale mele, strângându-mi mâna ca şi cum eu aş fi ancora care îl leagă de această lume. Îl strâng şi eu, înăbuşind suspinul care mi se adună în piept.

Râsetele lui Caro îmi răsună în minte. Îi văd gura cu dinţii dezveliţi zâmbind în derâdere, aud cum îmi promite că mă va domina şi îmi va distruge inima. Îmi amintesc de pofta diabolică din ochii ei când a pus pumnalul la gâtul lui Roan, gândindu-se că moartea lui mă va distruge.

O, cum ar râde dacă ar şti ce am făcut!

Liam încă se holbează la mine cu ochii blânzi, rugându-mă. Aşteaptă să spun ceva. M-a protejat încă de când eram copii, chiar şi atunci când l-am urât şi când m-am temut de el. Şi în tot acest timp, am avut dreptate să mă tem, chiar dacă nu ştiam de ce. În tot acest timp, el avea să fie acela care îmi va sfâşia inima.

Deget cu deget, îmi trag mâna dintr-a lui. Lacrimile îmi curg pe obraji, fierbinţi şi furioase din pricina a ceea ce ştiu că trebuie să fac pentru a-l salva. Acelaşi lucru pe care l-a făcut şi Papa, pe care Liam l-a făcut de-a lungul întregii mele copilării.

Trebuie să mint.

Poate că aşa e dragostea. Poate din cauza asta am reuşit să ţin inima Vrăjitoarei timp de secole.

Mă ridic în picioare şi mă mişc prin cameră, adunându-i hainele împăturite de lângă salteaua de dormit şi i le aşez în geanta de călătorie din piele.

Capul lui Liam se ridică auzind geanta trosnind.

— Ce faci? şopteşte.

Vocea îmi e groasă, lacrimi nevărsate mi s-au înţepenit în gat.

— Trebuie să te întorci în Everless. Eu…

Cuvintele mi se blochează în gât, de parcă nu ar vrea să-l decepţioneze pe Liam.

— Eu voi merge cu Elias în Connemor.

Liam se holbează la mine cu o privire goală. Înlemneşte.

— Vei merge?

În ciuda durerii, inima urlă în mine să-mi retrag cuvintele. Dar nu o pot face. Sărutul meu a fost ca şi cum i-aş fi desenat o ţintă pe piept – dacă nu se întoarce în Everless chiar acum, tatăl său îl va găsi. Şi apoi şi Caro.

— Ai avut dreptate, ar fi trebuit să fug.

Las hainele, mă întorc şi mă aşez lângă el. Corpul îmi este greu şi neliniştit, simt cum propria-mi neputinţă mă cuprinde. Nu pot face nimic, nimic, decât să îl conving să plece înapoi în Everless, unde e mai în siguranţă decât cu mine.

— Sunt sigură că Elias va încuviinţa să mă ducă.

— Desigur, spune Liam confuz. Desigur că ne va duce…

Îşi pierde vorbele în timp ce eu reuşesc să schiţez un zâmbet înlăcrimat. Mila şi regretul mi se cocoloşesc la piept, îmi amintesc de promisiunea lui Elias pentru mine de la Fortul Hoţilor. Că îl va ucide pe Alchimist ca să se asigure că Liam e în afara oricărui pericol.

— Liam.

Îmi cobor vocea, forţându-mă să respir astfel încât glasul să nu mi se piardă.

— Trebuie să te întorci în Everless. Să te prefaci că nimic din toate astea nu s-a întâmplat.

Liam îmi aruncă o privire goală şi nu spune nimic. Îmi e dor de inteligenţa lui acum, indiferent de cât de mult mă calcă pe nervi mintea lui rapidă ce se grăbeşte mereu la următorul răspuns, înainte ca eu să pot analiza problema. Liniştea e prea mult de suportat. Vocea îmi e în pericol să se spargă, aşa că nu mai spun nimic. Îmi încrucişez braţele la piept, încercând să potolesc durerea rece care îmi sapă în plămâni cu fiecare respiraţie.

— Vei merge singură? întreabă el.

— Da…

Acum simt cum vocea îmi piere. Înghit şi încerc din nou, rearanjându-mi cuvintele înainte de a-i spune adevărul.

— E timpul să ne despărţim.

— Asta vrei? continuă el.

— Da.

Apoi Liam nu mai vorbeşte o vreme. Se uită doar la mine, ochii fiindu-i într-o căutare continuă a unui răspuns. Într-un final, încuviinţează, la fel de dur precum lama în cădere a unei ghilotine, apoi îşi termină de adunat lucrurile din cameră. Stau şi mă uit la el în gol, ca o fantomă a propriei persoane.

Un moment pare îngheţat, apoi se întinde timid spre mine şi mă ia de mână, o strânge o dată înainte de a încuviinţa.

Cealaltă mână o pune pe chipul meu, apoi îmi urmăreşte pometii cu buricele degetelor, atât de rapid şi de blând încât abia dacă îmi pot da seama dacă e real sau dacă îmi imaginez.

Mă uit în ochii lui.

— Promite-mi că vei fi în siguranţă.

— Ţi-aş promite orice, îmi spune el.

Liam scoate jurnalul lui din teancul de lucruri, apoi

mi-l pune în mâini strângându-le, răsucindu-mi degetele în jurul lui. Îşi atinge buzele de fruntea mea într-o mişcare rapidă înainte să părăsească în linişte camera, fără să-mi lase nici măcar şansa de a-i şopti la revedere.

23

La un moment dat adorm, ghemuită şi sprijinită de tăblia patului, cu mâinile în jurul genunchilor; salteaua de sub mine e îmbibată în lacrimi. La câteva ore după ce Liam dispare, când mă trezesc în lumina umedă a soarelui, Elias stă posomorât la masă. Şi întreabă:

— Care e planul, Alchimistule?

O urmă de zâmbet trist, glumeţ i se instalează pe buze.

O lacrimă îmi alunecă pe obraz. O şterg şi, o secundă, mă mir de cât de diferiţi sunt Liam şi Elias. Amma şi cu mine eram şi noi, aparent, opusul una alteia. O străfulgere a râsului ei îmi răsună în minte.

Îmi fac curaj şi îi povestesc lui Elias cele întâmplate între mine şi Joeb, rima bolnavă, copilărească pe care mi-a oferit-o atunci când i-am arătat propoziţia ciudată din jurnalul meu. *Râul de roşu, roşu de sânge.* Îi spun lui Elias cum a sugerat că se referă la sângele Alchimistului. La moartea Alchimistului. Cu toate că Joeb m-a atacat şi nu puteam avea totală încredere în el, nu m-a minţit. Nu avea niciun motiv sau vreo intenţie să o facă.

— *Caută râul de roşu.* Tu crezi că se referă într-un fel la moartea ta? spune Elias încruntându-se. Ai murit de mai multe ori.

— Dar ştim că cel puţin o dată am murit într-un râu. Cel puţin, după cum spun poveştile.

Elias se lasă pe spate.

— Când Caro te-a forţat să-i mănânci inima în prima ta viaţă.

Încuviinţez.

— Poveştile spun că i-am oferit inima înapoi transformând-o în douăsprezece pietre. Ea mi le-a dat să le mănânc crezând că am păcălit-o, aşa cum l-am păcălit şi pe lord, apoi, de furie, m-a înecat în râu.

— Şi vrei să mergi acolo?

Dau din cap că da.

— Chiar dacă poveştile nu sunt adevărate, ele *conţin* adevăruri. Dacă încercam să mă orientez spre acea poveste, spre acel moment, pentru că atunci s-a întâmplat ceva important? O cale de a o învinge pe Caro? Poate *a fost* un truc încă de la început şi aveam de gând să o distrug acolo şi atunci.

Bag mâna în geantă şi scot însemnările lui Liam. Simt o durere în piept, dar le întind spre Elias şi le pun pe masă.

— Locul nu e niciodată numit în poveşti, dar el a găsit un cărturar obscur care a speculat faptul că locul ar fi valea lui Blythe.

— Atunci, să mergem spre valea lui Blythe.

***

Afară, dimineaţa a devenit înceţoşată şi rece, o oglindă a peisajului gri dinlăuntrul meu. Valea lui Blythe e la câţiva kilometri de Montmere, lângă un oraş numit Pryceton şi trebuie mai întâi să trecem prin oraş.

Pentru că Ayleston e înţesat de soldaţi şi civili ce caută să profite de pe urma arestării mele, Elias şi cu mine încercăm o nouă deghizare: ne rupem hainele şi ne mânjim materialul cu pământ, ca şi cum ne-am

petrece timpul în pădure, până ce arătăm ca nişte sângeraţi. Când ne facem apariţia din nou pe străzi ca să găsim o trăsură publică, observ grupuri de oameni care se adună în stradă, cu chipuri nefericite. Inima începe să îmi bată cu putere, bănuiesc că m-au văzut, dar apoi aud frânturi din conversaţiile lor.

— Mai mult de o mie de ani…

— Fie ca Vrăjitoarea să o blesteme pe criminala care a adus toate astea pe capul nostru şi să-i fure orele când doarme…

— Soldaţii vor începe să ne sângereze săptămâna viitoare…

Mă întorc spre Elias, dar deja vorbeşte cu cineva din mulţime. Când se întoarce, îmi spune că Regina a distribuit un anunţ. Soldaţii ei vor merge prin oraşele din Sempera şi vor începe să îi sângereze pe locuitori de ani, la întâmplare, dacă Jules Ember nu e găsită până la începutul săptămânii. Vor continua astfel până ce asasina va fi predată autorităţilor.

Stomacul mi se încleştează de furie.

— Asta nu poate fi Ina. Cu siguranţă e Caro. Un alt motiv pentru care trebuie să ne grăbim.

Din fericire, Elias a evitat să trecem pe lângă coliba lui Joeb atunci când am lăsat oraşul în urmă şi ne-am îndreptat spre locul de pe drumul principal, unde o căruţă publică de fân ne va duce spre valea lui Blythe.

În timp ce călătorim, în linişte, realitatea celor întâmplate seara trecută se adânceşte în inima mea. *Am omorât pe cineva.*

Nu ai avut de ales, îmi şopteşte o voce în ureche.

Îmi las capul să se scufunde în mâini. E adevărat că Joeb era în slujba lui Caro. Dar privind în urmă, toate acele circumstanţe nu mai par importante. Era viu şi acum e mort. Din cauza mea. Din cauza Alchimistului.

Cu asemenea gânduri, ziua trece ca o strivire agonizantă – ne mutăm dintr-o căruţă în alta şi copacii devin mai groşi; ne lăsăm capetele în jos atunci când trecem de grupuri de soldaţi. Momentul despărţirii mele de Liam încă reuşeşte să mi se strecoare în minte.

Într-un final, după-amiaza, târziu, Elias şi cu mine ajungem cât de departe se poate în căruţele publice. După ce coborâm, Elias îmi arată printre copaci capătul umbrit al unei trecători, apoi o hartă pe care o are. *A lui Liam,* îmi dau seama cu un junghi. Valea lui Blythe e în josul trecătorii. Simt cum ceva din mine ameţeşte, ca flacăra unei lumânări stinse şi mă răcesc. Tot acest efort de a ne ascunde. Toată călătoria asta disperată şi acum va trebui să mă confrunt cu propria mea moarte – prima mea moarte.

Dar voi găsi oare arma care îi va aduce moartea lui Caro?

Admir priveliştea, trăgând aer în piept şi încercând să-mi încetinesc bătăile sălbatice ale inimii. Aici a fost cândva un câmp străbătut de un râu, iar în ultimii o mie de ani, vântul şi apa au crestat o prăpastie, despicând pământul la o adâncime de treizeci de metri.

Văd un drum care merge de-a lungul unui canion gol acum, dar observ şi urmele roţilor de trăsuri care au răscolit recent noroiul. Nu putem pierde mult timp aici.

Jos de tot, râul e o fundă verde, plată. Cursul apei e lat şi râul curge încet aici. Nu e atât de adânc pe cât am crezut la început, dar marginile canionului sunt abrupte, tufişuri neregulate şi arbori piperniciţi iţindu-se în unghiuri ciudate. Nu e nicio urmă din magia întunecată pe care am simţit-o în vale. Dar totuşi, ceva

mă atrage, mă face să cercetez pereţii prăpastiei, căutând o cale de a coborî.

— Eşti sigură în privinţa asta, Jules? întreabă Elias, privind îngrijorat. Dacă trece cineva pe aici, va fi greu să fugim.

— Da, îi răspund, cu toate că îndoiala se ridică în mine imediat ce privesc spre strâmtoare.

Dar nu am de ales, trebuie să ştiu ce se află acolo jos, în trecutul meu.

— Pare că e o potecă un pic mai în faţă. Voi coborî eu ca să mă asigur că nu e nimeni acolo.

Mă ghemuiesc pe margine, agăţându-mă de creanga unui copac care atârnă şi încep să mă cobor. Nu văd ce se află dedesubt, dar ştiu că dacă îmi întind piciorul drept voi găsi un punct de sprijin. Şi îl găsesc. Acel bine cunoscut fior de recunoaştere, rece şi palpitant în acelaşi timp, îmi străbate şira spinării. *Am mai fost aici.*

Am murit aici.

O greaţă ameţitoare se mişcă prin mine încât aproape îngenunchez şi vomit.

— Jules, aud de deasupra vocea lui Elias îmbibată cu o urmă de grijă.

Dar sunt deja mult prea jos, pe marginea prăpastiei, ca să mă pot ridica singură, chiar dacă aş vrea. Îmi ridic capul şi îl văd pe Elias cum îngenunchează la margine, dar la coborâre poteca pare mai puţin evidentă sau poate că mă las eu ghidată de amintiri. Sprânceana lui Elias se încruntă.

— Voi coborî să mă asigur că nu vine nimeni, spune el. Sunt doar vreo patru sute de metri în direcţia asta.

Îşi ridică mâna, arătând spre direcţia în care curge râul. Tonul îi e uşor, dar nu poate să-şi ascundă

îngrijorarea din cuvinte.

— Ne întâlnim acolo jos?

Aştept, agăţându-mă de perete ca un păianjen, până ce zgomotul paşilor lui Elias se stinge în murmurul uşor al apei de dedesubt. Ajung la capătul prăpastiei şi mă întorc. Apa străluceşte în faţă, chemându-mă la ea.

Am murit aici, îmi amintesc din nou cu un tremur.

Vreau să-l strig pe Elias şi ochii mi se fixează pe silueta lui mică în depărtare. Dar chiar şi atunci, vederea mi se înceţoşează şi se schimbă într-un mod ameţitor. Simt vag cum mâna îmi intră în buzunarul mantiei şi scoate busola pe când culoarea cerului se schimbă din nuanţa spălăcită a unei după-amieze de primăvară în orbita albastră a unei seri de toamnă.

Frumuseţea simplă a râului mă năuceşte, deşi mă împiedic de mal; picioarele mă dor şi plămânii îmi urlă de la atâta alergat. Îmi umple ochii, forţându-mă să caut cu privirea la marginea apei orice formă de viaţă. Dar nu îl caut pe Elias, îmi dau seama atunci când văd că pomii nu mai înmuguresc, ci devin sterpi din pricina iernii ce are să vină.

Nu îl mai aştept pe Elias. O aştept pe Caro.

24

Mintea mea trează se ciocneşte de amintire, o explozie între gând şi sentiment care arde până ce una din ele e lăsată cu siguranţă în cenuşă.

Trebuie să-i înapoiez inima lui Caro.

Îngenunchez la marginea râului, pe jumătate ascunsă lângă o stâncă înclinată în cazul în care cineva ar trece pe acolo. Pot să îmi dau seama după nuanţa frunzelor din jur – roşii, ca şi cum ar sângera – că

suntem la sfârşitul verii. Vrăjitoarea a devenit deja o umbră la marginea viziunii mele, un zvon şoptit pe o stradă întunecată a satului. Doarme cu lupii în pădurile din est. Călătoreşte din oraş în oraş, deghizată, lăsându-i pe săraci să bea ceea ce i-a mai rămas din sânge. Îmi trec mâna pe suprafaţa stâncii de lângă mine, deasupra imaginii primitive desenate pe suprafaţa ei: un şarpe şi o vulpe.

Cu mâini tremurânde, scot săculeţul din piele din buzunarul rochiei şi îl ţin în palme, astfel încât gura să i se deschidă uşor. Săculeţul e surprinzător de uşor, luând în considerare ce conţine: inima Vrăjitoarei. Putere pură, viaţă pură tăiată în bucăţi.

Înăuntru, pietrele de un gri-deschis strălucesc, iluminând noaptea care se lasă în jurul meu. Îmi încălzesc mâinile chiar şi prin materialul săculeţului, căci îmi tremură la apusul soarelui; fărâme aurii se aprind şi mi se reflectă printre degete. Fire palide de lumină aurie solidă par să plutească deasupra fiecărei pietre – o adiere a inimii Vrăjitoarei, care se luptă pentru libertate.

O umbră se mişcă în depărtare.

Ca un răspuns, căldura erupe în săculeţ. Îl strâng la piept, chiar dacă simt pietrele de parcă ar fi cărbuni vii, aproape prea fierbinţi pentru a fi atinşi.

O formă întunecată, subţire, se face cunoscută dincolo de râu. Îmi ridic privirea şi strig uşor:

— Caro?

Se uită la mine de dincolo de apă. Furia i se recunoaşte după postura ei, după înclinarea severă a bărbiei sale – şi are o durere sălbatică în ochi, vizibilă chiar şi de la distanţa asta. Se apropie de râu până ce valurile aproape se înjumătăţesc la picioarele ei şi se opreşte.

Îşi ridică mâinile, iar pielea mă furnică în vreme ce puterea ei pluteşte în aer. Se naşte în mine instinctul de a fugi şi de a mă ascunde, dar mă forţez să rămân unde sunt. Mă ridic în picioare, gheaţa se arcuieşte pe suprafaţa apei, formând o potecă subţire, netedă – păşeşte cu delicateţe pe ea, rochia ei unduindu-se uşor pe suprafaţa apei. Când păşeşte pe nisip, gheaţa se topeşte în urma ei. Preţ de un moment îndelungat, singurele zgomote pe care le aud sunt râul şi vântul.

Ţin pietrele vii între noi.

— Nu credeam că vei veni, îi spun.

— De ce tocmai aici, dintre toate locurile?

Vocea îi e rece, controlată. Ochii i se plimbă dispreţuitori pe pietrele din mâinile mele.

— Ce înseamnă asta?

Înghit în sec. Înclin pietrele ca să le prindă lumina.

— Inima ta.

Ochii lui Caro se măresc. Ceva străluceşte în adâncul lor. Păşeşte mai aproape, până ajunge la un braţ distanţă. Ar putea întinde mâna să ia pietrele dacă ar dori. Dar nu o face.

Gura i se schimonoseşte într-un gest de durere sau de suspiciune. În lumina de acum, în soarele strălucitor care apune în spatele ei, silueta îi pare vagă, ca şi cum ar fi desprinsă dintr-un vis. Sau poate că sunt eu vlăguită de teamă.

Caro întreabă:

— Ce trebuie să fac?

Înghit un nod dureros pe care îl am în gât.

— Doar… să le mănânci.

Caro mă priveşte într-o manieră la fel de echilibrată şi de neiertătoare precum soarele din spatele ei. Ochii îi par întunecaţi, trăsăturile exagerate, umbrele găurindu-i obrajii şi învineţindu-i ochii. Mă

întind spre ea cu mâinile făcute căuş, până ce degetele mele aproape că îi ating pieptul.

Privirea verde, echilibrată a lui Caro se plimbă de la pietrele din mâinile mele către chipul meu. Ia cu delicateţe o piatră din mâinile mele. O apropie de buze. Şi se opreşte.

— Mi-ai luat totul. Totul.

Mâinile mi se încordează.

— Am făcut ceea ce era necesar pentru a te salva. Te rog, ai încredere în mine.

— Mincinoaso! şuieră ea.

O furie sălbatică, mistuitoare, îi explodează în ochi. Întinde cealaltă mână şi mă prinde de încheieturile mâinilor, prinsoarea ei zdrobindu-mă într-un mod fără legătură cu magia. Strig de durere, degetele mi se îndepărtează, lăsând pietrele să cadă pe sol cu un trosnet înfundat. Fără succes, încerc să mă smulg din prinsoarea ei, ea îmi duce piatra la gură şi mi-o împinge printre buze, apăsând-o, până ce trebuie să o înghit.

Durerea provocată de piatra care mi se dizolvă pe limbă e orbitoare.

— Caro, încerc să îi spun… Te rog.

Dar nu pot decât să mă zbat slăbită în timp ce Vrăjitoarea mă trage în râu, forţându-mă să înghit piatră după piatră. Vederea mi se transformă din roşu în alb, iar lacrimile îmi sângerează în apă.

— Asta a fost planul, nu-i aşa? mârâie Caro. Te-ai gândit să mă omori şi să îmi porţi inima cu tine pe veşnicie. Spune-mi că nu e adevărat, Antonia! *Cere-ţi scuze!*

Cuvintele ei mi se întrepătrund unele în altele în minte, semnificaţia lor – dar nu şi furia – fiind înecată de murmurul valurilor, de urletul propriului meu sânge

în urechi. Încerc să urlu, să mă lupt, dar un val mă loveşte în faţă şi apa nămoloasă a râului îmi inundă gâtul. Degetele mi se agaţă de un material.

Am impresia că pot vedea ceva care străluceşte roşiatic în apa care îmi acoperă gura şi nasul. O lamă de rubin incendiată de soarele care moare chiar la suprafaţa apei. Mă întind după ea, vederea mi se întunecă, dar buricele degetelor nu ating nimic; sunt nicăieri şi peste tot în acelaşi timp şi…

Mor.

25

Gâfâind, ţâşnesc din apă cu mâinile întinse în faţă ca să mă apăr de persoana care mă îneacă şi de întinderea luminoasă şi palidă a cerului de după-amiază care aproape mă orbeşte.

Acea mică durere e prea mult, pe lângă focul din gât şi durerea provocată de panica lipsei de oxigen, care-mi aruncă cuţite prin tot corpul. Îmi ridic braţul ca să blochez cerul şi abia atunci când mâna mă ascultă, protejându-mi ochii, îmi dau seama că ceva s-a schimbat. Membrele mă dor, dar am putere în ele. Şi e ceva solid sub mine – nisip – cu toate că sunt cu capul jumătate sub apă. Stomacul mi se răsuceşte. Corpul meu crede că e sugrumat şi înecat, cu toate că nu este.

Mă aventurez înainte cu un suspin de uşurare şi lovesc nisipul tare înainte de a mă rostogoli pe spate.

Rămân aşa destul de mult timp până ce durerea din gât şi din plămâni se risipeşte uşor, senzaţia alunecând din mine precum apa râului pe care o am pe obraji şi pe braţe. Prăpastia revine în centrul atenţiei, apa a revenit la verde-griul obişnuit şi nu e nici urmă

de Caro.

Preţ de câteva minute, tot ce pot să fac este să mă ridic uşor şi să respir, încercând să opresc panica, cu mâinile strânse în pumni în nisip. Urme de amintiri se agaţă de mine. Îmi amintesc de căldura pietrelor-inimă ale lui Caro. Degetele care se simţeau asemenea unor gheare în jurul gâtului.

Un nou gând străpunge neliniştea: am încercat să îi înapoiez inima lui Caro. Poveştile sunt reale.

Dar ce contează asta?

În timp ce întreaga amintire începe să se împrăştie, panica ce îmi poluează venele se înrăutăţeşte, nu se linişteşte, respiraţia mi se precipită din nou şi lacrimile îmi izvorăsc în ochi. Îmi amintesc motivul pentru care Elias şi cu mine am venit aici şi ce am văzut înainte de a fi ucisă de Caro, strălucind la suprafaţa apei.

Arma, colţul şi gheara. Pumnalul cu rubin, cel care se înlănţuie în mintea mea şi în realitate precum o sfoară – singurul lucru care m-ar putea ajuta să o ucid pe Caro, să pun capăt tuturor acestor lucruri. Dar cu cât încerc să mă agăţ mai tare de această amintire, să-i înţeleg rostul, cu atât mă îndoiesc mai tare de mine. M-am întins după pumnal când mă înecam în râu, într-o brazdă de negru. E posibil să fi fost doar o viziune, o imagine creată de mintea mea disperată? S-a pierdut în timp ori în altă parte? Sau nu e niciunde?

Orice speranţă aş mai avea piere rapid când îmi amintesc că Liam este în Everless. Şi Caro. Ştie? Ar putea arma să fie acolo, în ciuda a ceea ce mi-a spus Liam? De asta s-a dus ea acolo: să scape lumea de singurul lucru capabil să o omoare? Îmi închid ochii, mă rezem de stânca plată de lângă mal, ameţită de întrebările la care nu am răspuns…

Şi încep. Pentru că sub palmele mele, gravat în

piatră, se află ceva familiar. Formele brute ale unui şarpe şi ale unei vulpi. Cu blândeţe, urmăresc formele cu buricul degetului.

Lumea se transformă din nou, brusc şi cu un trosnet violent în mintea mea. Pădurea se micşorează din nou. Mai tânără. Degetele mele urmăresc încă formele pietrei, erodând-o, dar acum fac ca piatra să se topească pentru prima dată. O transform în praf doar cu o atingere uşoară.

De undeva din spatele meu, o voce strigă:

— Bună.

Îmi întorc brusc capul. Tremur, cu genunchii strânşi la piept. Dar e doar o fată cu păr negru, drept şi cu ochii la fel de verzi precum iarba, care stă la câţiva metri de mine.

— Ce desenezi? întreabă ea.

Uşor, îmi întind picioarele. Ea se apropie de mine şi se apleacă deasupra pietrei.

— Un şarpe?

— Aşa îmi spuneau mie. În satul meu. Aşa sau o vrăjitoare.

Fata îngenunchează lângă mine, uitându-se la rochia mea acoperită de mizerie şi plină cu găuri.

— De asta ai fugit?

Încuviinţez.

— Şi nu mă mai întorc niciodată. Nu mă poţi obliga.

Îmi zâmbeşte.

— Tatăl meu îmi spune că sunt o vulpe, pentru că sunt isteaţă. Într-o zi, voi şti la fel de multe trucuri precum o vulpe. Vei face una şi pentru mine?

Căldura mă cuprinde, traversându-mă în jos spre mâini, în timp ce le mişc pe suprafaţa pietrei. Ochii fetei strălucesc în timp ce mă priveşte cum gravez o vulpe lângă liniile curbate ale şarpelui.

— Tatăl meu a spus că poţi veni acasă la noi.

Îşi strânge mâna în jurul mâinii mele, iar palmele noastre scot o scânteie atunci când se întâlnesc.

— Nu am niciun ban…

Îmi retrag mâna rapid, dar ea o prinde iar.

— Nu trebuie să îţi faci griji în legătură cu asta. Tatăl meu are destui.

Se întoarce şi arată spre o siluetă care se află la distanţă, apoi se întoarce iar spre mine, scoţând un portmoneu din buzunar ca să îmi dezvăluie luciul monedelor aurii dinăuntru. Portmoneul e gravat cu imaginea unui copac înflorit.

Mă întind şi iau ceva din păr. O fundă albastră de mătase.

— Trebuie să îţi dau ceva dacă voi veni să locuiesc cu tine.

Zâmbindu-mi, ia funda şi mă ajută să mă ridic în picioare.

— Nu mai trebuie să te temi. Sunt specială, la fel ca tine. Şi tatăl meu este. Nu suntem precum ceilalţi oameni.

Lumea se transformă iar în faţa ochilor mei. Revin înapoi în valea lui Blythe – sunt eu, Jules Ember.

Dau frâu liber unui strigăt strangulat, lipsit de cuvinte, frustrat, fără să îmi pese cum se aude deasupra, pentru că nu mai vreau să ajung în trecutul meu, în oglinda lui spartă, înotând printre cioburi din interior care nu se potrivesc. Când nu mai am putere să plâng, mă ridic stângace în picioare şi privesc în jur, încercând să decid ce să fac în continuare.

Cu toate că mintea îmi e zdruncinată, îmi dau seama că Elias ar fi trebuit să fie deja aici. Ar fi trebuit să ne întâlnim lângă malul râului. Elias mă poate ajuta. Elias poate înţelege ceva din toate astea.

Apoi mă cuprinde panica. Privesc spre locul unde el a spus că va ajunge. Nu se vede decât râul, strălucind inofensiv în soarele după-amiezii, nimic care ar putea indica faptul că aceste ape m-au învăluit odinioară şi le-am înghiţit, umplându-mi plămânii cu moarte.

Mă reped spre locul unde Elias a spus că va coborî, unde a zis că va ţine de şase.

Fiecare pas presupune un efort, picioarele mele grele se afundă în nisip. Dar cu toate astea, nu îmi ia mult să ajung la cotul râului, mă ajut de nişte trepte înguste din râpă, încolăcite de rădăcini de copaci. Acolo unde ar trebui să fie Elias, nu e nimeni. Nici măcar o urmă de pas în nisip.

Dar aud ceva deasupra, dincolo de marginea micului canion. Un amestec de voci, bărbaţi şi femei care strigă şi nechezatul alert al cailor. Sunt mult prea departe de mine ca să înţeleg ce-şi spun, dar am impresia că îi pot distinge vocea lui Elias – calmă, trufaşă.

La început, simt o uşurare, apoi aud strigăte în numele Reginei. Un fior mă străbate şi îngheţ.

În timp ce stau aşa, încremenită de teamă, îmi dau seama că agitaţia pare să se îndepărteze în direcţia micului sat de fermieri pe lângă care am trecut când am ajuns aici. Un alt fel de frică pune brusc stăpânire pe mine – dacă Elias a fost capturat, dacă e pedepsit şi târât din vina mea? Gândul mă face să caut stângace scările, urcând până ce pot să mă uit cu grija deasupra.

Inima mi se contractă de panică. La jumătatea câmpului, văd un grup de soldaţi din Shorehaven care îl încercuiesc pe Elias, înarmaţi cu săbii. În mijlocul lor, Elias stă cu mâinile ridicate, cu capul înclinat spre o siluetă înaltă. Vânătorul.

Cuţitul vânătorului e pus la gâtul lui.

Mă mişc fără să gândesc, ridicându-mă peste margine şi încep să alerg, să alerg spre ei, pământul rostogolindu-se sub picioarele mele. Când sunt suficient de aproape de ei încât să se întoarcă şi să uite la mine, îmi arunc mâinile în aer.

Invoc toate puterile timpului, fac lumea să sară la comanda mea, indiferent care ar fi consecinţele.

Şi se întâmplă. Timpul fuzionează în jurul meu, în jurul *lor.* Soldaţii încetinesc, degetele lor întinzându-se spre săbii, cu expresii de mirare şi de frică pe chip. Îi îngheţ pe toţi în poziţiile lor, pe toţi, cu excepţia lui Elias, care începe să alerge spre mine…

Dar ceva nu este în regulă, pentru că atunci când zăresc ochii Vânătorului prin găurile din masca lui, mă clatin – iar el se mişcă precum un peşte ce străluceşte la suprafaţa râului o dată, de două ori, şi se eliberează din prinsoarea timpului. Dă o comandă silenţioasă soldaţilor lui – mâna lui gesticulează un semn pe care nu îl înţeleg – iar cuvintele lui par să penetreze sigiliul pe care l-am creat. Soldaţii cad într-o parte, în afara prinsorii timpului. Vraja mea se destramă.

Mă mişc încercând să pregătesc încă un atac, dar Vânătorul se năpusteşte asupra mea, pare aproape că zboară deasupra Pământului. Mă înjunghie o teroare pe care nu am mai simţit-o de când Caro l-a ucis pe Roan.

E absurd, dar primul gând care îmi vine în minte este că sunt recunoscătoare că Liam nu-i aici. Că am făcut ceea ce era corect, trimiţându-l înapoi înapoi în Everless. E în siguranţă, cât timp nu e deconspirat. Trebuie să mă asigur că rămâne în siguranţă. Dacă sunt capturată, dacă cumva Caro suspectează faptul că îl iubesc…

Iau decizia tăcută de a nu fi capturată în viaţă.

— Jules! se aude vocea lui Elias.

Graba din vocea lui mă face să-mi desprind privirea din ochii Vânătorului şi să-l privesc pe el. Îmi dau seama de două lucruri simultan: şi-a scos pumnalul şi faţa îi e plină de durere. Îmi amintesc de promisiunea noastră: că mă va ucide înainte să îi permită lui Caro să mă captureze. Văd că şi el îşi aminteşte.

Respiraţia mi se taie când el ridică braţul şi lasă lama să zboare. Drept şi adevărat. Se arcuieşte prin aer şi văd, mai mult decât simt, metalul care mi se înfige în piept.

Durerea loveşte peste tot în acelaşi timp. Mă împiedic din spate. La câţiva metri de mine, Vânătorul se opreşte brusc. Vag, reţin faptul că armăsarul lui aruncă noroi cu copitele spre mine. Vederea mi se întunecă – văd doar negru, negru, negru. Căldura mă părăseşte, împreună cu durerea, chiar şi atunci când cad într-un genunchi.

Mă gândesc la Liam, care trece prin porţile din Everless. În siguranţă, în siguranţă fără mine.

Şi ceva pune stăpânire pe mine. Timpul pe care l-am jonglat ca să îi capturez pe soldaţi mi se târăşte prin mâini, prin vene, umplându-mi pieptul şi capul. Timpul pur şi ameţitor se aşterne peste mine, un fior care îmi trece pe şira spinării, îmi aud propria inimă cum bate, vuietul sângelui din vene.

Durerea mă loveşte din nou asemenea unui val şi lumea revine înapoi, plină de culoare, în jurul meu.

Mă ridic.

Cu toate că nu îl controlez, simt cum timpul se desface din mine precum un şarpe care îşi leapădă un strat de piele. Durerea din pieptul meu e brusc mai mică, apoi dispare. Sângele se retrage în rană.

Lacrimile din ochii mei, pe care nu le observasem când au căzut pe obrajii mei, se usucă, eliberându-mi privirea pentru a vedea o strălucire argintie în aer care se îndreaptă spre Elias.

Însuşi timpul se cutremură. Stau în picioare, nevătămată, Vânătorul se repede spre mine, iar pumnalul este în mâna lui Elias. Se uită la el, ameţit, expresia de pe chipul lui e asemenea unei persoane care încearcă să-şi amintească.

— E înarmat! strigă unul dintre soldaţi.

Sunt prea uimită, prea lentă ca să opresc ceea ce urmează să se întâmple, chiar şi atunci când încep să realizez cum se vor desfăşura evenimentele. Soldaţii înaintează ca un tot. Săbiile strălucesc. Şi Elias cade la pământ, pumnalul lui lovind fără ţintă trifoiul.

Nu!

Timpul explodează din mine din nou. Abia dacă îl mai pot controla, nevătămată, vie de frică şi de furie. Chiar atunci când explodează, alerg pe lângă silueta îngheţată a Vânătorului, pe lângă soldaţii aflaţi în poziţia lor violentă, spre locul în care Elias îngenunchează în noroi, ţinându-se de o rană adâncă într-o parte.

Dacă îi mai pot ţine puţin aşa, îl pot salva.

Cad în genunchi în faţa lui şi îi ating umărul ca să îl scot din starea îngheţată. Se trezeşte la viaţă, clipind, faţa contorsionându-i-se brusc de durere. Un fior de recunoştinţă pentru că şi-a ţinut promisiunea trece prin mine, urmat îndeaproape de un regret adânc şi apăsător. Încă o persoană a murit din pricina mea, cu toate că e clar după privirea confuză pe care mi-o aruncă că nu îşi aminteşte să fi aruncat pumnalul.

— Voi întoarce timpul ca să te vindec, îi spun, punându-mi mâinile pe coastele lui, deasupra rănii.

Elias tresare şi încuviinţează, iar eu închid ochii şi invoc timpul o a treia oară, sperând să-l grăbesc în jurul rănii lui Elias şi să o vindec înainte să sângereze prea mult. Dar gândurile îmi sunt prea răvăşite, inima îmi bate prea tare. Imagini cu trupul Ammei îmi străfulgeră prin faţa ochilor. Vocea mea interioară, dureroasă urlă la mine că sunt un eşec, o glumă pentru Alchimist, că am făcut totul greşit încă din ziua în care l-am părăsit pe Papa pentru a merge în Everless. Lacrimile îmi curg pe chip. Îmi muşc buza şi încerc să mă concentrez asupra rănii lui Elias, dar mâinile îmi tremură de durere, de furie şi de îndoială. Sunt epuizată în interior, goală şi nefolositoare.

— Jules. Doar Jules.

Vocea lui Elias e aspră de durere, dar o urmă din umorul lui de odinioară e încă prezentă acolo, cumva.

Mă uit la el, cu lacrimi în ochi. Pot să simt cum rana i se vindecă, dar nu îndeajuns de rapid. Nu destul. Sângele i se prelinge într-o parte şi umezeşte pământul, pătând de roşu grâul de sub el.

— E doar o zgârietură. Voi fi bine, spune el şi îmi strânge uşor încheietura mâinii.

Îi urmăresc privirea; deasupra noastră, soldaţii şi Vânătorul sunt încremeniţi în aer, ameninţându-ne precum norii de furtună.

— Aşa e. Trebuie să fugi.

— Nu te pot lăsa aici!

Plâng fără să îmi pese cât de disperată par.

— Poţi şi ai să o faci, îmi spune, dându-mi mâna la o parte. Mă îndoiesc că Caro mă va ucide. Cel puţin, nu imediat.

— Nu mă alină, mârâi la el.

Simt cum transpiraţia mi se adună deasupra sprâncenelor în timp ce îmi dirijez toată concentrarea

pentru a-i vindeca rana. Dar nu este de ajuns. *Eu* nu sunt de ajuns.

— Du-te, Jules. Termină ce ai început.

Îmi zâmbeşte cu jumătate de zâmbet modest.

Să-l las în urmă e ultimul lucru pe care vreau să îl fac, dar simt cum prinsoarea mea asupra timpului se diminuează.

În curând, soldaţii şi Vânătorul îşi vor reveni. Şi lucrurile vor fi mai rele pentru Elias, pentru amândoi, dacă sunt aici cu el.

Oriunde aş fugi, trebuie să mă duc singură.

Elias încuviinţează, umorul pierindu-i de pe chip.

— Acum pleacă, Jules.

Ultimele lui cuvinte sunt ultima rază de lumină în întunericul care se formează.

26

Zborul. Uitasem cum se simte.

Armăsarul Vânătorului galopează sub mine. Zgomotul copitelor lui, durerea din picioarele mele, chinuindu-mă să stau în şa, mă ajută să uit de ceea ce am făcut – călătorim ore întregi înainte să îmi amintesc de rana lui Elias. Îmi îngădui să plâng, să dau vina pe vântul biciuitor şi nu pe mine, pentru că l-am lăsat pe prietenul cel mai bun al lui Liam în braţele duşmanului meu.

Sau, cel puţin, în braţele soldaţilor, pentru că Vânătorul e pe urmele mele. Singurul lucru care mă salvează este că i-am furat calul, care e evident superior armăsarilor soldaţilor, cu toate că eu sunt un călăreţ slab. Ore întregi, mă conduce pe drumul îngust care trece prin pădure, rămânând în urmă, apoi accelerând, ţinând întotdeauna pasul, dar

nerecuperând niciodată decalajul.

Pădurea se micşorează în jurul nostru acum şi zgomotul calului Vânătorului în urma mea se stinge. Mă opresc, atentă la foşnetul vântului în întuneric, care poartă mireasma focurilor de gătit aflate în depărtare. Cu toate că Vânătorul a rămas în urmă, am lăsat urme pe serpentinele din pădure...

Am nevoie de un loc în care să mă ascund.

Lumina lunii printre copaci iluminează un tărâm cunoscut; sunt iar pe domeniul Gerling, nu departe de Laista şi, cu fiecare pas, mai aproape de Everless. În depărtare, văd un adăpost: o zonă înconjurată de ziduri pe vârful unui deal, precum o mică fortăreaţă, cu steaguri verzi şi aurii ridicându-se la poarta din fier forjat. Un fior mi se strecoară pe spinare când văd culorile familiei Gerling.

Nu am mai fost niciodată aici, dar ştiu imediat ce este – cimitirul familiei Gerling, înconjurat de ziduri, aflat la doar opt kilometri de Everless, învăluit acum într-o ceaţă rece. Nu-l recunosc din amintirile Alchimistului, ci din poveştile pe care Papa obişnuia să mi le spună când eram mică şi din zvonurile servitorilor din Everless.

Se spune că dacă consumi timpul rămas în sângele morţilor poţi muri... dar, cu toate astea, există mereu oameni destul de disperaţi care să încerce să îi dezgroape pe cei morţi pentru a vedea cu ochii lor. În locuri precum Crofton nu are nicio importanţă, niciunul dintre cei morţi nu mai are timp care să-i fie furat, dar mormintele nobililor sunt mereu departe de civilizaţie, la distanţă, înalte şi bine zidite. Inaccesibile precum piscurile munţilor.

Descalec, îmi simt picioarele amorţite din pricina călăritului şi leg frâiele calului de un copac, destul de

departe de cimitir, încât nimeni să nu-l observe.

Alerg restul drumului până la locul unde începe cimitirul Gerling. Ceaţa se varsă peste zid, arcuindu-se, precum un deget care mă cheamă înăuntru.

De fiecare parte a intrării se află câte un ungher în care stau gărzile din Everless flancând poarta. Ar trebui să fie acolo şi acum, asigurându-se că membrii familiei Gerling rămân nederanjaţi de cei care încă trăiesc, dar mă gândesc că mai mult ca sigur au fost chemaţi să mă caute prin Sempera. Îi trimit un cuvânt de mulţumire Vrăjitoarei pentru asta – dacă Caro nu m-ar fi vânat, probabil că n-aş fi putut să intru nederanjată. Mă caţăr pe poartă şi aterizez în cimitir.

Înăuntru, zidurile înalte ascund o mare parte din cer, iar liniştea dimineţii devine ciudată şi nefirească. Pietrele funerare de marmură şi de granit ies în evidenţă din ceaţă, marginile întunecate şi ascuţite ivindu-se de nicăieri. Un alt fior îmi străbate pielea când stau în preajma lor. Sunetele obişnuite de primăvară – cântecul păsărilor, foşnetul vântului – nu se aud; dacă nu ar fi ceaţa care pluteşte uşor în jurul meu, m-aş întreba dacă nu cumva timpul s-a oprit. Pentru cei morţi, bănuiesc că aşa e.

Nu simt nimic, cu excepţia unui sentiment ciudat de nelinişte, ca şi cum aş fi privită.

O pată de culoare îmi atrage privirea – purpuriu aprins în contrast cu verde şi gri. Mă apropii de ea. O piatră funerară – un obelisc mai înalt decât mine din marmură albă pură – domneşte peste pământul proaspăt săpat şi în jurul ei sunt împrăştiate flori roşii, albe şi verzi, şiraguri delicate de perle şi pietre semipreţioase, mici sculpturi ale Vrăjitoarei din cupru şi aur şi câteva cupe de alamă cu vin pe jumătate băut. Un miros de flori proaspăt tăiate şi de parfum pluteşte

deasupra miresmei de ploaie şi de pământ şi mă apropii mai mult ca să citesc cuvintele gravate pe piatra funerară.

Ochii găsesc numele *Roan Gerling* în ceaţă. Mă atrage inexorabil. Atât de potrivită pentru băiatul pe care l-am cunoscut, care era mereu pregătit să zâmbească, să râdă.

Durerea mea pentru Roan ocupă un loc ciudat, necercetat, în pieptul meu, o cameră mică în care m-am temut să intru de când am fugit din Everless acum o viaţă – cu toate că au trecut doar două săptămâni. Şi cu toate astea, când îmi permit să stau locului şi să privesc, să privesc cu adevărat spre mormântul lui Roan şi să îmi amintesc că este mort, că nu mai este; durerea se loveşte de mine ca şi cum toate s-ar întâmpla din nou. Ultima lui pledoarie confuză, şoptită, întreruptă de pumnalul lui Caro. Opacitatea ochilor lui în timp ce se prăbuşeşte; greutatea completă şi eternă a tăcerii după ce s-a stins. E mort. S-a dus. Din cauza lui Caro.

Fără să vreau, mă prăbuşesc în genunchi, toată puterea se scurge din mine. Brusc simt prezenţa celor morţi – mă simt ca şi cum m-ar înconjura, o mulţime de ochi invizibili, o adiere tăcută a celor fără respiraţie. Greutatea aşteptării şi o aducere-aminte a eşecului meu. Cum că eu, cea care m-am întors mereu atunci când ei nu au reuşit, pot cumva să îi salvez, să îi mântuiesc. Papa, Roan, Amma. Şi cei pe care nu i-am cunoscut prea bine – Rinn, femeia care m-a învăţat numele mamei mele, captivă în bucla nesfârşită de timp din Briarsmoor; Althea, vrăjitoarea, şi chiar şi Joeb, fiul ei.

Elias, care probabil e deja mort.

Cine ştie câţi alţii, întinzându-se în urmă prin istoria

Alchimistului.

Şi cu toate astea, nu m-a frânt. Secole întregi am luptat oarbă, fără să câştig şi fără să îi permit să mă înfrângă în totalitate şi, timp de secole întregi, semperanii au murit pentru asta.

Amintirea morţii mele mă străfulgeră din nou şi brusc simt un suflu de naivitate, de ruşine.

Mincinoaso! Mi-ai luat totul.

— Şi tu mi-ai luat totul.

Rostesc cuvintele cu voce tare, cu toate că îmi ies ciudat din gură. Stau şi le întorc pe toate părţile în mintea mea. Acum, când sunt nemişcată, momentul ciudat în care am alunecat pe marginea râului, cel cu desenul şarpelui şi al vulpii, îmi apare din nou în minte. Pentru că fetiţa era Caro, desigur. Iar bărbatul din depărtare, tatăl ei…

Care m-a invitat să trăiesc cu ele.

Mi se face greaţă şi mă ridic în picioare.

Nu voi permite să cad pradă superstiţiei de a sta atât de aproape de morminte, de a-mi spune că Roan a fost otrăvit, că timpul mort se poate ridica din pământ precum un lucru viu ca pe urmă să mi se închege în sânge. Dar nu, nu pot să mă îndepărtez. Căci odată ce ceaţa se ridică în lumina soarelui de dimineaţă, un şir de pietre funerare se face văzut în spatele pietrei lui Roan. Rânduri şi rânduri de pietre funerare. Curioasă, urmez rândul până ce dau peste un nume familiar:

Lord Ulrich Ever

Piatra lui funerară e simplă, aproape goală, cu excepţia unui copac familiar care înfloreşte, aceeaşi formă gravată pe portmoneul de monede pe care Caro mi l-a arătat când m-a găsit.

Lumea se scufundă în ceaţă. Prin verde şi gri, văd încă un chip. Pe cel al lui Papa. Aud vocea lui Caro.

Tatăl meu.

Lord Ever.

Tatăl lui Caro.

Cum ar fi putut Liam – cum aş fi putut *eu* – să ghicească? Cu toate astea, simt adevărul până în măduva oaselor.

Un murmur de mişcare şi de sunet, atât de subtil încât nu sunt sigură dacă e real sau mi l-am imaginat, îmi tulbură gândurile.

La început, am impresia că am alunecat într-o altă amintire, dar cerul îşi păstrează aceeaşi nuanţă de gri spălăcit. Mă uit într-o parte, mă uit în cealaltă, căutând o altă fiinţă în viaţă în cimitir. Nu e nimic, dar simţurile mi se ascut, conştiente că, printre zecile de pietre funerare imense, ceaţa care a rămas poate ascunde cu uşurinţă un intrus. Poate e doar un alt prieten cu inima zdrobită sau un iubit care a fugit când m-a văzut.

Apoi, ceva mă atinge pe spate, ceva rece, mic şi ascuţit, care mă face să devin rigidă.

— *Întoarce-te,* se aude o şoaptă joasă şi aşa fac.

Şi îl văd pe Vânător, care stă în faţa mea.

Un urlet mi se adună în plămâni, dar sunt hotărâtă să nu-i dau frâu liber. Stă acolo, cu mască şi cu glugă pe cap, la o distanţă de un braţ de mine, iar vârful pumnalului său e la un centimetru de pieptul meu. E periculos de nemişcat; nici măcar nu îl văd cum respiră. Ca şi cum ar fi o fantomă, o armă a morţilor venită să-l aducă pe Alchimist în faţa justiţiei.

Vânătorul atacă – e numai carne, muşchi şi oase – şi e mult prea real. Abia dacă mă feresc la timp. Simt greutatea şi căldura unei persoane de sub mătasea neagră, aud cântecul pumnalului în aer, apoi trosnetul uşor, dezgustător, când penetrează pământul. Mă atacă din nou.

Mă împiedic din spate, încă rigidă şi înceată de când m-am ghemuit pe pământul rece. Ating cu spatele o piatră funerară şi cad pe jumătate în spatele ei, ghemuindu-mă în aşa fel încât următorul atac al Vânătorului îmi ratează la milimetru faţa. Îmi regăsesc puterea în picioare şi merg cu spatele; nu vreau să mă întorc cu spatele la el şi ridic mâinile când mă îndepărtez. Chipul învăluit în umbre al Vânătorului îmi absoarbe ochii. Încerc să privesc în altă parte. Înfiorată, îmi amintesc de silueta care a încercat să mă înece. Într-un fel întunericul acela unde ar trebui să fie ochii e mai înfricoşător decât orice alt chip.

Mă atacă din nou cu cuţitul, dar de data asta reuşesc să-i lovesc lama din mână. Vânătorul nu ratează nicio clipă; mă atacă cu mâinile înmănuşate în piele, ţintindu-mi gâtul.

Ne lovim amândoi de pământ, el fiind deasupra mea. Prin mătasea neagră a mantiei Vânătorului pot să simt duritatea armurii, piele sau metal, înfăşurată în jurul toracelui său şi a braţelor; fiecare lovitură primită în timpul confruntării înrăutăţeşte durerea, bocancii cu vârf de metal ai Vânătorului croindu-şi drum spre gleznele mele, coatele lui lovindu-mă în coaste, mâinile înmănuşate se întind spre gâtul meu, mai puternice decât propriile-mi mâini încolăcite în jurul încheieturilor lui. Un suflu de istovire îi scapă de sub mască şi abia dacă îl pot auzi de propria respiraţie şi de bătăile inimii care îmi răsună în urechi.

Vânătorul rămâne nemişcat deasupra mea, mâinile lui mici, înmănuşate, feroce de puternice opun rezistenţă mâinilor mele în încercarea de a-mi ajunge la trahee. Pieptul lui apasă pe al meu şi, pentru prima dată, capul mi se limpezeşte îndeajuns încât să-şi dea seama că e mai mic şi mai uşor decât credeam.

Vânătorul sare de pe mine apoi, ţâşnind spre locul în care cuţitul i-a căzut în iarbă, la câţiva metri distanţă, şi revine spre mine ca să mă înfrunte; iar pe urmă, fără să lase arma din mână, ridică o mână ca să dea gluga pe spate.

Respiraţia mi se blochează în piept. Recunosc acel păr scurt, cârlionţat – îşi scoate masca, lasă mătasea să pice pe pământ.

Ina.

27

Mă ridic fără să vreau, iar cuţitul se învârte şi se opreşte în direcţia mea. Ina Gold, sora mea, regina din Sempera, stă în faţa mea, cu chipul calm şi totodată aprins de furie. Respiră greu printre buzele deschise şi iar obrajii îi sunt purpurii. Dar mâna ei este neclintită în timp ce ridică lama spre mine.

— Ina.

Respiraţia îmi e răguşită. Uşurarea, bucuria şi frica se zbat în pieptul meu.

— Ina, cum...?

— Nu vorbi, mârâie ea într-o şoaptă nervoasă. Cum îndrăzneşti? Cum îndrăzneşti să vii aici, unde e îngropat Roan?

Îmi închid gura şi o deschid din nou, încercând să respir, încercând să gândesc. Ina. Prietena mea, sora mea. Cum să-i explic când ea mă priveşte cu atâta ură în ochi? Regretul se rostogoleşte în mine: credeam că minciunile ar putea să o protejeze. Am făcut-o din dragoste, dar nu ar fi trebuit niciodată să o las să creadă că sunt o criminală. Pentru că, acum, aerul dintre noi pare dens şi impenetrabil, furia şi ura din ochii ei sunt mai dureroase decât toate loviturile pe

care le-am primit una de la cealaltă.

— Nu l-am omorât eu, spun într-un final.

Rostite cu voce tare, cuvintele sună jalnic, cu toate că ştiu că sunt adevărate.

Mâna Inei tresare, dar privirea ei rămâne de neclintit şi arzătoare.

— Sigur că nu, spune ea cu o voce acidă. Bănuiesc că el şi mama mea au decis să se sinucidă.

— Ina, puteai să mă omori. Acum câteva minute, aici şi la râu, bombăn eu.

Simt cum mă furnică întreg corpul şi mă ridic din iarbă în picioare uşor-uşor, fără să îmi iau ochii de la ea.

— Dar nu ai făcut-o.

— Nu. Vei avea parte de proces.

Ochii Inei se mută rapid de la mine la câţiva metri în spatele meu, la mormântul lui Roan şi apoi revin la mine. Din nou, preţ de un moment, am impresia că simt prezenţa morţilor în jurul meu, privirea lui Roan, a lordului Ever şi a tuturor celorlalţi, a morţilor de aici şi nu numai, din această viaţă, din cea de dinainte şi din cea de dinaintea ei, întinzându-se cu cinci sute de ani în urmă. Ina vrea doar acelaşi lucru pe care îl vreau şi eu. Adevărul.

— Roan era prietenul meu, îi spun Inei şi emoţia îmi blochează vocea; mă forţez să o îndepărtez şi să fiu puternică pentru ea.

Şi ea a pierdut totul şi îi sunt datoare să rămân fermă. Aşa cum a făcut şi Liam când mi-a spus pentru prima dată de Alchimist, îi dau adevărul cu porţia.

— A fost omorât ca să poată ajunge cineva la mine. Pentru că cineva a crezut că asta mă va răni.

— Cine? îmi cere ea cu dispreţ, cu toate că lacrimile îi tremură în ochi, ameninţând să curgă în

orice moment.

Face un pas spre mine; mă forţez să nu mă îndepărtez, chiar dacă cuţitul se apropie.

— Am vorbit cu ceilalţi servitori. Mi-au spus cât de mult îi urai pe cei din familia Gerling. Şi cât de mulţi credeau că îl iubeai pe Roan încă din copilărie.

Îmi forţez vocea să rămână calmă.

— E adevărat. Nu îl uram pe Roan. Nu l-am urât niciodată. Cea care l-a ucis…

Cum îi pot spune asta? Cum ar putea să mă creadă? Dar ochii Inei rămân aţintiţi asupra mea, echilibraţi şi cercetători, aşa că îmi menţin privirea în ochii ei şi îi spun:

— Caro l-a ucis, Ina. Ea l-a omorât şi pe el, şi pe mama ta.

Culoarea piere din obrajii Inei, dar nu lasă jos pumnalul.

Îi privesc chipul cu atenţie, fiindu-mi frică să sper, iar ea îmi cântăreşte cuvintele. Gândurile i se citesc pe chip precum norii împrăştiaţi pe cer.

— De ce? şopteşte Ina într-un final.

Vocea îi este tăcută, dar penetrează cu uşurinţă liniştea grea, tensionată dintre noi, din cimitir.

— De ce ar face aşa ceva?

Mă agăţ de faptul că nu m-a făcut nebună, păstrând acea fărâmă de speranţă şi ţinându-mă de ea cu toată puterea. În capul meu încep să se învârtă diverse lucruri pe care aş putea să i le spun, unul mai absurd decât altul. Dar acum, când i-am spus Inei o parte din adevăr, nu mă pot opri. Ar fi greşit să îi ascund mai multe. Trag aer adânc în piept şi îmi întorc palmele spre sora mea.

— A vrut să îmi facă rău, îi spun încet. E dificil să-ţi explic de ce, dar Caro şi cu mine ne cunoaştem de

multă vreme. Dinainte ca tu să vii în Everless. Nu pot spune că înţeleg toate astea, dar am încercat.

Trag aer în piept.

— Dar gândeşte-te puţin. Poţi să îmi povesteşti despre prima zi în care ai întâlnit-o pe Caro?

Ina mijeşte ochii. Nu înţelege. Dar pe măsură ce se lasă liniştea, faţa începe să i se brăzdeze, ochii să i se lărgească. Pot să ghicesc cum caută în amintirile ei din prima zi în care servitoarea frumoasă, cu voce blândă şi ochii verzi, i-a păşit în viaţă. Şi nu poate găsi un răspuns, pentru că...

— A fost mereu acolo... îi spun, lăsând finalul propoziţiei să plutească precum o întrebare. A fost mereu acolo, nu-i aşa?

Ina nu îmi răspunde, dar pot vedea cum cuvintele o izbesc, pot vedea adevărul din ele după modul în care acestea o fac să tresare uşor.

Continui.

— Pentru că *a fost* mereu acolo. A fost lângă mama ta încă dinainte ca noi să ne fi născut. Nu s-a schimbat niciodată. Mereu cu ochii pe orice şi pe oricine. Privind. Aşteptând.

Ina mai tace un moment, mâinile i se strâng în jurul mânerului lustruit al pumnalului; nu îmi pot imagina cum trebuie să fi fost pentru ea să crească singură într-un palat, iar mama şi prietena ei să dispară în mod ciudat la diverse intervale de timp. Îmi amintesc atitudinea pe care regina decedată şi Caro o aveau, interdependenţa bizară, tăcută, orbitând una în jurul celeilalte fără ca măcar să schimbe un cuvânt. Îmi imaginez că Ina s-a obişnuit cu o astfel de situaţie, după ce i-a fost martoră zilnic, dar pot vedea cum întrebările încep să i se formeze în minte, pe când îmi întoarce cuvintele pe toate părţile.

Apoi, cu toate astea, pare să le dea deoparte. Îşi ridică bărbia spre mine.

— Aşteptând pe cine?

— Pe mine, îi spun.

Într-un fel, e adevărat.

— Caro şi cu mine… suntem inamici. Nu am recunoscut-o când a apărut prima dată în Everless şi nici ea pe mine, dar într-un final şi-a dat seama cine sunt.

Trag aer adânc în piept, deşi mă doare, încercând să-mi reţin lacrimile care mi se adună în ochi.

— L-a omorât pe Roan ca să îmi facă rău, pentru că avea impresia că îl iubesc. Şi mama ta, răposata regină, ştia acest lucru, aşa că a ucis-o şi pe ea, asigurându-se că vina avea să cadă pe mine.

O lacrimă îi alunecă silenţioasă pe obraz Inei şi am impresia că şi mâinile i se mişcă un pic.

— Atunci, cine eşti tu? şopteşte ea.

— Ina, încep eu încercând să găsesc o modalitate de a aborda subiectul, astfel încât să nu îmi sperii sora ori să o fac să se îndepărteze de mine sau să o fac să folosească cuţitele alea. Ce-ai spune dacă ai afla că Alchimistul şi Vrăjitoarea sunt încă în viaţă?

Clipeşte.

— Mama m-a crescut cu credinţa în vechile legende, însă…

— Şi tatăl meu a făcut la fel, îi spun, vocea mea transformându-se într-o şoaptă fără să vreau. Şi crezi că amândoi cutreieră pământul în continuare? Că e posibil să fie încă printre noi?

Ina îşi mişcă picioarele, jenată.

— Ce vrei să spui?

— Ştiu ca sună ciudat, îi spun. Mă simt şi eu ciudat, dar te rog să mă crezi, Ina.

Înghit.

— Eu sunt Alchimistul. Şi Caro… Caro e Vrăjitoarea.

Într-un final întreabă:

— Ce am simţit în vale? Când te-am atacat pe tine şi pe prietenul tău? Aia a fost… magie veche?

Încuviinţez furioasă. Lacrimile îmi inundă din nou ochii.

— Ina, ştii povestea în care Alchimistul i-a oferit Vrăjitoarei inima înapoi şi i-a dat douăsprezece pietre să le mănânce?

Încuviinţează sfios.

— Cele douăsprezece pietre erau inima Vrăjitoarei, împărţită în douăsprezece părţi. Am fost ucisă, dar am renăscut.

Ochii Inei strălucesc.

— Eu sunt Alchimistul, îi spun, fără urmă din autoritatea care ar trebui să însoţească aceste cuvinte.

Îmi retrag mâna şi o cuprind în braţe, ca şi cum aş pune capăt dezintegrării.

— A douăsprezecea parte, ultima. Caro vrea să mă omoare şi să îşi ia înapoi ceea ce i-am furat în prima viaţă.

— Inima, răspunde Ina.

— Da. Dar mai întâi trebuie să o distrugă. De asta…

Dar nu pot continua. Lacrimile care m-au ameninţat se eliberează într-un final şi mi se rostogolesc pe obraji una după cealaltă.

— De asta l-a omorât pe Roan, termină Ina propoziţia cu o voce blândă şi neîncrezătoare. Pentru că ţineai la el.

Încuviinţez. Nu pot să fac mai mult de atât, nu o pot întreba din nou dacă mă crede, riscând să-mi spună că nu.

— Jules…

Face un pas spre mine, se apropie. Îşi întinde mâinile fără să mă atingă, dar ceva s-a schimbat în ea, între noi. Ochii îi sunt blânzi, încă nesiguri, dar ura care ardea atât de luminos s-a dizolvat. Acum nu mai e nici Vânătorul, nici Regina, ci doar o fată, doar prietena mea slăbită şi îndurerată.

— Îmi pare rău că nu ţi-am spus, îi răspund cu vocea încă înecată în lacrimi. Ar fi trebuit să o fac, ar fi trebuit să încerc mai mult, dar nu mi-am dat seama, eu…

Confuzia îi străluceşte în ochi.

— De ce eu? De ce mi-ai spune mie?

Aproape că îi răspund cu un râs, pentru că asta e cea mai înfricoşătoare parte a adevărului. Dar mă întăresc să pot continua.

— Când ne-am cunoscut, mi te-ai confesat că voiai să afli secretul naşterii tale. Încă mai vrei să-l ştii?

Încuviinţează ezitant.

— Presupun că da.

— Îţi aminteşti când am mers la orfelinat şi bărbatul de acolo mi-a spus despre Briarsmoor? Ne-am născut acolo, Ina. Amândouă. În aceeaşi zi. Din aceeaşi mamă.

Respir greu.

— Suntem gemene, iar părinţii noştri au pierit în timpul perturbărilor temporale despre care ni s-a spus.

— Regina m-a găsit acolo, spune Ina.

Vocea îi este încă plată, lipsită de sentimente, dar cred că e o victorie faptul că nu a fugit încă sau că nu s-a năpustit asupra mea. E aici, încă ascultă şi asta trebuie să însemne ceva.

— Aveam o piatră în gură.

— Un semn al Alchimistului, îi spun. Eu eram, eu

am avut piatra, dacă a existat vreodată vreuna cu adevărat. Dar Papa, unchiul meu, unchiul *nostru...*

Îmi dau seama tresărind de ceea ce Ina nu a avut niciodată.

— ... m-a dus departe. Nu şi-a dat seama că Regina te va lua pe tine în schimb. Nu a avut cum să îşi dea seama.

— Aşadar, Caro a crezut, spune Ina, împiedicându-se de fiecare cuvânt. A crezut că eu...

— Da.

Îndrăznesc să mă apropii un pas de că, îndeajuns de aproape încât să o ating, şi ea nu se îndepărtează.

— Voia să te omoare, dar apoi a aflat că eu sunt Alchimistul, nu tu.

Ina mă priveşte un moment îndelungat, frica, scepticismul şi încă ceva licăresc sub vălul transparent de pe chip. Inima mă doare de cât de vizibile sunt toate sentimentele ei. Cât de teribile trebuie să fi fost ultimele zile pentru ea, iar eu am alergat prin toată Sempera, urmărindu-mi amintirile, abandonând-o lui Caro. Dar apoi, brusc precum o furtună, trăsăturile i se transformă în furie.

— Mincinoaso. *Mincinoaso!*

Îmi pune din nou pumnalul la gât.

— Credeai că voi crede asta?

Îmi închid ochii. Poate că ăsta e sfârşitul – în mod sumbru, am impresia că e mult mai bine să mor de mâna Inei decât de mâna lui Caro. Poate că frica de moarte îmi amorţeşte creierul, pentru că încă o idee îmi perturbă mintea.

— Ina, pot să îţi arăt adevărul. Dacă fac asta, mă crezi?

Clipeşte.

— Cum?

Ina vrea să mă creadă, sunt sigură. Îmi închid ochii şi iau cu blândeţe mâna Inei în a mea. *Amintirile sunt momente, iar momentele înseamnă timp,* cred, canalizând cuvintele lui Stef şi îmi imaginez că o trag pe Ina înăuntru.

Uşor-uşor, începe să funcţioneze.

Cu mâna Inei în palmă, mă scufund în amintiri, una după alta cernându-se neclare la suprafaţa minţii mele. Caro la Everless, privind lichidul auriu al timpului meu dansând pe podea; Briarsmoor, primul schelet, apoi urletul de jale al mamei noastre, Naomi; Roan în genunchi, lama lui Caro pusă la gâtul lui.

Îmi smulg mâna din mâna Inei şi mă împleticesc înainte, în cimitir. În faţa mea, Ina se holbează la mine, cu ochii larg deschişi şi sticloşi.

— Îmi pare rău, Ina, îi spun şi îi ating uşor braţul, simţind duritatea armurii de sub mantia Vânătorului.

Ştiu că nu pot pune tot ce simt în cuvinte, regretul şi durerea pentru Roan şi Regină, cât de rău îmi pare că ea a fost prinsă în situaţia asta, că a fost rănită în cele ce au urmat.

— Îmi pare rău pentru tot.

Pleoapele i se închid preţ de un moment, pieptul i se ridică şi i se lasă rapid sub mantie. O văd cum încearcă să se controleze şi asta schimbă ceva în mine. Dar într-un final, cedează şi lasă emoţia să i se vadă pe faţă. Picioarele îi sunt moi şi cade la pieptul meu, într-un mod care mă asigură că a aşteptat de mult timp să facă asta.

O prind. O prind şi nu îi dau drumul.

28

Stăm ore întregi discutând despre familia Gerling.

Îi spun Inei ce s-a întâmplat începând din seara în care am vizitat-o pe vrăjitoarea din Laista. Îmi spune că Elias îşi va reveni – şi numai datorită dorinţei ei de a străluci, o cred. Când epuizăm toate subiectele, ziua e pe terminate, luna strălucitoare a răsărit. O latură anostă a mea e uimită cum douăsprezece vieţi şi toate cele prin care am trecut de când am scăpat din Everless pot fi povestite într-un timp atât de scurt.

Ina continuă:

— Mereu am crezut că e ceva special la tine. Încă de când te-am cunoscut în Everless. Ceva secret, ceva trist.

Amintirea timpului petrecut împreună în Everless – atât de simplu faţă de cel de acum – îmi face inima să tresară şi îmi cobor privirea. Poate, precum Ina, îmi port şi eu emoţiile pe chip, doar că eu nu am trăit decât o viaţă de secrete şi de tristeţe, aşa că nu aş avea de unde să-mi dau seama de diferenţe.

— Nu am ştiut atunci despre... mine. Tocmai murise tata. Abia începeam să înţeleg, dar nu ştiam.

— Nu trebuie să-mi dai explicaţii. Nu înţeleg totul despre Alchimist şi Vrăjitoare, dar am încredere în tine.

Aproape că o întreb de ce. Cel mai incredibil lucru din toate astea e fărâma de încredere pe care mi-a dat-o. Dar lacrimile mi se înfundă în gât şi nu spun nimic.

— Cel puţin asta explică de ce Caro s-a schimbat după ce mama a murit, spune Ina. Acum nu vorbeşte decât despre răzbunare. Vrea să fac o armată, Jules. Să iau soldaţi din fiecare oraş şi sat din Sempera. A vorbit despre invadarea altor naţiuni, despre aducerea fier-sângelui pe ţărmurile lor. A sângerat timp de la oameni inocenţi. Niciodată nu a fost atât de însetată de sânge.

— Ba a fost.

Deodată, nu mă pot uita în ochii Inei, aşa că mă uit în jos, la iarbă.

— Doar că nu a arătat-o până acum. Caro a spus că va ucide oameni până îl va găsi pe cel care mă va distruge. Orice persoană pe care o iubesc sau care mă iubeşte pe mine e în pericol. Atât de mulţi oameni au încercat să mă protejeze şi au murit din cauza asta!

Ina se uită la mine, apoi priveşte în depărtare.

— Crezi că totul a fost o minciună?

— Nu ştiu.

Prietenia mea cu Caro a durat doar câteva săptămâni înainte să îmi dau seama cine era ea cu adevărat în Everless, dar Ina o cunoştea de ani buni. Îmi amintesc faţa fetiţei care s-a apropiat de mine la râu. Dulce şi deschisă. Dar oricât de mult încerc să reţin imaginea ei, o altă imagine – Caro mai în vârstă – o şterge.

Ina reuşeşte să schiţeze un zâmbet trist.

— Când mă gândesc la ceea ce am împărţit, sunt sigură că a fost real. Cel puţin o parte. Îi păsa de mine.

— Te-a pus în pericol, trimiţându-te după mine sub înfăţişarea Vânătorului.

Ina dă din cap.

— Eu *voiam* să vin să te caut. A fost ideea mea să îmi pun costumul.

Se uită în depărtare în timp ce vorbeşte.

— Orice lucru oribil ar fi făcut, Caro a văzut mereu o parte din mine pe care nu a văzut-o nimeni. A fost singura care nu m-a tratat de parcă aş fi o păpuşă de porţelan. De parcă… ar fi văzut puterea din mine.

Face o pauză, gândindu-se.

— Asta poate pentru că a crezut mereu că eu sunt Alchimistul.

— Sunt sigură că nu de asta, îi răspund rapid,

vorbind sincer cu fiecare fibră din corpul meu.

Ina suspină.

— Dacă totul nu a fost o minciună, atunci lucrurile stau mai rău. Ea trebuia să fie prietena mea, şopteşte ea cu o voce blândă şi distrusă.

Obrajii îi strălucesc de lacrimi.

Mă holbez la faţa Inei mai mult decât trebuie, încă copleşită de informaţia că ea crede în mine – cumva, în ciuda tuturor lucrurilor, ea crede în mine, aşa cum credea şi Amma. Se uită la mine cu încredere şi speranţă, ca şi cum aş putea şti ce să fac mai departe. Un dor brusc şi aprig de Liam mă cuprinde. Liam, cel care ştia mereu ce e de făcut mai departe.

— Ce ai să faci cu Liam? mă întreabă ea.

Oare poate să-mi citească pe chip?

— Ţii la el, nu-i aşa? Îl iube…

— Nu spune asta, o întrerup rapid, iar frica din vocea mea o linişteşte. Te rog.

Dar Ina nu a fost niciodată genul de persoană care să tacă din gură. Uşor, întreabă:

— Crezi că el este cel a cărui moarte ţi-ar distruge inima?

Înghit în sec.

— Nu ştiu.

Cu toate că instinctiv sunt revoltată de falsitatea vorbelor mele.

— Dar ce facem acum, Jules? Cum te pot ajuta?

— Trebuie să găsesc arma care o va ucide, îi spun uşor.

Mandibula Inei se încleştează.

— Trebuie să te întorci în Everless.

Îi strâng mâna, dorindu-mi doar să rămân aici, lângă sora mea. Vreau să merg cu Ina mai mult decât orice, dar îmi doresc şi să stau aici, alături de ea

câteva momente în plus, căci nu ştiu ce urgie va abate Caro asupra mea atunci când va trebui să o înfrunt.

— Vrei ca eu să îl văd pe Liam, bombăn eu ca să ascund ceea ce gândesc cu adevărat.

Caro mă cunoaşte. Probabil ştie că mai devreme sau mai târziu mă voi întoarce în locul în care a început totul.

Ina râde, îşi reazemă capul pe umărul meu.

Un fir de fum care se ridică în aer în faţa mormântului lui Roan îmi atrage privirea. Intrigată, mă apropii şi văd că piatra pe care mi-a dăruit-o Stef stă într-o baltă de vin vărsat. Se dizolvă.

Ina mă urmează.

— Fier-sângele s-a aprins?

— Nu. Era un cadou transmis de Alchimist în urmă cu multă vreme. Un simbol ca să îţi arate adevăratul chip al răului.

Fumul pluteşte în aerul de deasupra, fără să se mişte. Sedusă de idee, mai adun câteva cupe de vin din jurul mormântului lui Roan, le vărs într-o singură cupă, apoi vărs ceea ce a mai rămas din piatra neagră. Exact cum aş face când ar trebui să pun o zi-fier în ceaiul de după-amiază al lui lady Sida.

Imediat, vinul începe să sfârâie şi să scoată scântei. Fumul devine mai dens, răsucindu-se. Sunt şocată, fumul pare să capete formă în faţa noastră, transformându-se uşor în înfăţişarea chipului unui bărbat. Buzele îi sunt subţiri. Sunt două orbite goale, întunecate, în locul unde ar trebui să-i fie ochii. Ina şi cu mine inspirăm în acelaşi timp.

— Asta e… Cine e ăsta? întreabă Ina fără suflu. Nu am văzut niciodată aşa ceva.

— Adevăratul chip al răului, îi răspund, dezgustată de chipul care pare că îşi deschide gura ca să râdă,

apoi se risipeşte brusc, stingându-se ca şi cum nu ar fi existat niciodată.

Clipesc.

Cine altcineva ar putea fi, dacă nu Ever?

Ina mă strânge de mână. Astfel îmi revin din gânduri.

— Ai dreptate, mă voi întoarce în Everless, îi spun cu intenţie de data asta. Dacă arma nu este acolo, atunci e posibil să găsesc alt adevăr care mă va ajuta să o înving.

Toate capătă un sens destul de sumbru. Trebuie să închei lucrurile acolo unde au început – şi să înţeleg ceva din toate astea; acolo de unde a început povestea Alchimistului şi a Vrăjitoarei.

— Şi apoi ce faci, Jules?

Mă uit la Ina şi să îmi văd propria frică şi speranţă reflectate în ochii ei.

— Şi să pun capăt chestiei ăsteia, şoptesc.

Ina pare solemnă.

— Nu trebuie să o înfrunţi, nu încă, nu dacă nu eşti pregătită. Poţi să te întorci în Shorehaven cu mine…

— Sunt sigură.

E singurul lucru de care sunt sigură şi mă agăţ de asta, chiar dacă teroarea mă cuprinde. Gândul la ceea ce Caro ar putea face dacă ar afla că Ina ştie adevărul mă răscoleşte profund.

— Sunt gata.

— Atunci, te voi ajuta.

Ina rămâne nemişcată o secundă, apoi îmi ia mâinile într-ale ei. Desface ceva de la piept şi apoi îşi dă jos mantia neagră de pe umeri, o umbră de material. Pe dedesubt poartă o tunică simplă şi colanţi, exact cum obişnuiam să purtăm eu sau Amma în Crofton. Pliază mantia pe braţ şi întinde mâna la

spatele gâtului ca să desfacă bucata de mătase întunecată care îi acoperea nasul şi gura, apoi îmi întinde deghizarea ei.

— Ca să poţi intra în Everless, îmi spune drept răspuns la privirea mea tâmpă. Nu îl vor opri pe Vânător.

Căldura îmi cuprinde tot corpul. Nimeni n-a avut vreodată atâta încredere în mine cât are Ina acum, chiar dacă întoarcerea în Everless e cel mai periculos lucru pe care l-am făcut vreodată.

— E genial, Ina! Mulţumesc.

Îşi muşcă buza, dusă pe gânduri.

— Voi trimite un mesaj lui Caro ca să o ţin departe de oraş. Mă voi gândi eu la ceva. Nu pot să-ţi garantez că va fi pentru mult timp, dar e mai bine decât deloc. Îţi vei avea timp să cauţi, cel puţin.

Mă uit la Ina – o privesc cu adevărat. Nu mai este prinţesa nevinovată, plină de zâmbete, care a sosit în Everless cu mai puţin de o lună în urmă. Acum are o urmă de gravitate pe chip, o tărie în umerii ei colţuroşi şi în felul în care îşi ţine bărbia ridicată.

Chiar şi în acest costum simplu, arată ca o regină.

Îmi dau seama că nu trebuie să mă tem pentru ea sau, mai bine zis, că nu ar trebui să mă tem pentru ea, căci nu este un copil care are nevoie de protecţie.

Sora mea îşi menţine privirea echilibrată şi puternică.

— Să fii în siguranţă, Jules. Vrăji…

Se opreşte brusc, întrerupându-se cu un râs mic, apoi mă trage într-o îmbrăţişare strânsă.

— Bănuiesc că nu mai am nevoie de Vrăjitoare acum, Jules. Te am pe tine.

Când îmi încalec calul, Ina deja a plecat. Încrederea

pe care a adus-o cu ea dispare în bătaia vântului şuierător. Everless pluteşte în depărtare, o pată neagră pe cer. Aici am legat pentru prima dată timpul de sânge. De atunci, un soi de putere antică, implacabilă, m-a tras înapoi spre ţinut – poate că m-a ademenit înapoi iar şi iar, încă de când Papa şi cu mine am păşit în afara zidurilor sale cu atâţia ani în urmă. Un fir de mătase a fost împletit în acele grădini, turnuri şi coridoare; celălalt capăt a fost îngropat adânc în inima mea, trăgându-mă acum înapoi.

Dacă există un răspuns undeva în Sempera sau vreo armă îngropată pe undeva, orice cale ascunsă de a o înfrânge pe Caro, acela pare a fi locul potrivit.

Apuc frâiele calului şi o zoresc înainte, spre domeniul Gerling.

29

Călătoresc singură şi încet prin spaţiul întunecat dintre Everless şi mine. Atracţia domeniului devine din ce în ce mai puternică în pieptul meu cu fiecare pas. O tăcere ciudată a eliminat orice alt sentiment, orice altă slăbiciune din corpul meu. Ca şi cum şi oasele mele ştiu că mă apropii de capătul drumului.

După ce am mers atât de mult pândind din umbre, e ciudat să călătoresc la vedere, chiar dacă port uniforma Vânătorului. Costumul mi se potriveşte perfect: mantia neagră e rece şi uşoară, iar gluga îmi acoperă ochii. Călătoresc de-a lungul drumului pentru prima dată de mult timp, în vreme ce ziua alunecă în noapte. Oamenii şi căruţele care trec pe lângă mine mă salută cu respect.

Gânduri mi se rostogolesc în minte, planuri şi strategii referitoare la ce se va întâmpla când voi

ajunge pe domeniul Gerling. Din tot ce am vorbit cu Ina în cimitir, un lucru iese în evidenţă din mijlocul vâltorii, un lucru important în jurul căruia se învârt toate celelalte.

Secretele Everlessului vor pune capăt acestei situaţii pentru totdeauna.

Vederea domeniului Gerling mă lasă şi acum fără respiraţie, chiar şi după tot ce am văzut. Primul meu cămin, al lui Jules, locul unde Alchimistul şi Vrăjitoarea au suferit şi s-au îndepărtat de acel prim lord, potrivit poveştilor. Alung amintirea persistentă a copilăriei. Trebuie să mă concentrez pe ce află înaintea mea, nu pe ce am lăsat în urmă.

Realizez cu greu că m-am oprit din călărit, m-am oprit în mijlocul drumului aflat la poalele Everlessului. Pare atât de întunecat, de gol, cu doar câteva lumini ce strălucesc la ferestrele lui. *Haos*, spunea Liam, vistieriile sunt goale şi servitorii care nu au fost alungaţi trăiesc în uitare, în timp ce rudele care au rămas, ca nişte vulturi, se întrec să pună mâna pe putere. E şi el undeva acolo, înăuntru? Acum că a rămas doar el, cu mama şi cu tatăl lui, cum o fi să mergi prin acele holuri ce răsună de ecoul fratelui său mort?

O briză rece mă îmbrăţişează, iar inima îmi zvâcneşte. Liam e înăuntru acum. Mă concentrez asupra unei lumini fade, strălucitoare, din turn şi, deodată, sentimentele mele se contopesc în ceva pur, curat şi simplu.

Îl iubesc.

Calul meu se avântă înainte.

E aşa cum Ina spunea că va fi. Deghizată în uniforma Vânătorului, merg drept până la porţile din

Everless. Şase gardieni îmbrăcaţi în nişte uniforme familiare, verzi cu auriu, flanchează intrarea, câte trei de fiecare parte. Tresar atenţi când tropăitul paşilor calului pe piatra cubică ajunge la ei. Mă simt ca şi cum plutesc în afara corpului, ca şi cum observ scena de la distanţă, aşa cum se întâmplă des atunci când controlez timpul. Le pot vedea frica când încep să intru în unghiul lor vizual – o siluetă care tocmai a răsărit din negura nopţii. Frica nu se risipeşte nici când mă apropii îndeajuns de mult de ei încât să vadă gluga Vânătorului.

Din fericire, înainte să îmi fac griji dacă e nevoie să vorbesc, salută la unison. Un alt gardian face semn înnebunit compatrioţilor săi de pe zid. Un moment mai târziu, porţile uriaşe se deschid doar pentru mine.

Şi, cu spatele drept, singură şi în forma unui războinic, păşesc înăuntru.

Castelul pare să-mi respire înainte, forma lui întunecată pare a avea ceva viu, în timp ce traversez pajiştea, zgomotul paşilor calului meu fiind înghiţit de linişte. E primăvară, ar trebui să fie flori, revoltându-se de la ferestrele dormitoarelor şi în grădinile care înconjoară palatul. Grădinarii ar trebui să se lucreze acum, folosindu-şi magia lor frumoasă în noapte, astfel încât membrii familiei Gerling să se trezească cu o pajişte imaculată, un jilţ neîntrerupt de flori şi de verdeaţă. Dar în schimb, totul este întunecat şi aproape tăcut. Atât de tăcut, încât pot auzi sunetul mut al lacului de cealaltă parte a castelului, valurile cum se lovesc monoton şi constant de malul pietros – aici, în urmă cu mai puţin de o lună, îi plângeam moartea lui Papa.

Şi cu toate astea, nu e gol. Mă apropii mai mult şi siluetele gărzilor se fac văzute peste tot pe domeniu –

cocoţaţi pe marginea clădirii şi pe marginea zidurilor, cuibăriţi în diversele aflorimente ale castelului şi trecând prin faţa ferestrelor. Inima îmi bate cu putere. Sunt mai multe gărzi decât am văzut vreodată aici, chiar şi decât atunci când Ina şi Regina au sosit pentru prima dată la sfârşitul iernii. Şi brusc, ştiu că sunt aici pentru mine. Aşteptând iepurele să se întoarcă în capcană. Brusc, simt că mantia Inei nu este o armură suficientă.

Dar mă forţez să nu arăt teamă, în timp ce mă apropii de curtea care separă pajiştea de castel. Gărzile care sună la intrare mă primesc cu aceeaşi frică ca şi cei de la poartă. Odinioară e posibil ca asta să îmi fi oferit un anumit fior de putere, dar acum nu face decât să mă umple de frică. Alunec de pe spatele calului meu împrumutat şi îi înmânez frâiele celui mai apropiat gardian, care e atent să nu îmi atingă mâinile. Când intru într-un final în castel, respir, iar un soi de tensiune mi se revarsă din piept.

Sunt acasă.

În afară de gardianul bizar ce stă într-un colţ sau care patrulează de-a lungul unui hol, coridoarele sunt complet goale. Foarte multă muncă a servitorilor avea loc noaptea: holurile erau curăţate şi şterse, şemineele, alimentate cu lemn, torţele, menţinute aprinse. Dar nimic din toate astea nu se întâmplă acum. Everless s-a schimbat chiar mai mult decât atunci când m-am întors după zece ani petrecuţi departe de el. Domeniul a fost mereu aspru şi crud cu cei de jos, ştiu asta. Dar acum e diferit, holurile sunt goale şi moarte, uşile închise în faţa unei ameninţări mai întunecate şi mai periculoasă decât orice altă cruzime a aristocraţilor. În ciuda vidului de peste tot, mă simt privită. Un fior îmi trece pe spinare, crescând

până ce îmi înghite toate planurile.

Fugi, Jules! îmi spune o voce cunoscută. *Fugi şi nu privi înapoi.*

Resping această voce, dar ea îmi şopteşte dintr-un colţ întunecat al minţii.

Îmi revin şi continui să înaintez pe holul principal. Draperiile sunt trase şi prăfuite, alcovurile de flori, goale. Mă nelinişteşte destul de mult, iar imediat ce ajung lângă un gardian care supraveghează aripa de est, mă cuprinde un sentiment de uşurare. Îl prind de braţ.

Tresare şi se întinde după pumnal, dar îşi lasă imediat mâna jos când îmi vede masca şi gluga. E tânăr, îi văd tuleiele unei mustăţi pe buza de sus, iar sigiliul din Shorehaven îi străluceşte pe vestă. Omul lui Caro, nu al familiei Gerling.

— Unde este toată lumea? întreb fără să gândesc, fricii instinctive de soldaţi luându-i locul unei panici mai adânci.

— *My... my lady,* se bâlbâie bărbatul, interdicţia pe care aţi cerut-o. Niciun rezident din Everless nu are voie să iasă din casă după apusul soarelui.

Îmi las braţul jos, teama agitându-mi stomacul. Cât de mult au suferit oamenii din Everless, atât nobili, cât şi servitori, în numele meu?

Mă îndepărtez de el, forţându-mă să îmi menţin capul sus şi paşii egali, indiferent de cât de descurajată mă simt. Nume, porunci mi se învârt prin minte – *Tam, Bea.* Mă simt sfâşiată, trasă în direcţii diferite: spre bucătărie, spre dormitoarele servitorilor, spre grajduri. Dar o direcţie e mai pregnantă şi mai urgentă decât restul – siguranţa care mi se caţără cu ghearele în piept. Liam.

Trebuie să-l găsesc pe Liam. Să îi spun ce ştiu. Să

mă asigur că e teafăr.

Deşi totul în mine strigă să găsesc arma mai întâi, ştiu că dacă lucrurile nu decurg în favoarea mea, asta ar putea fi ultima şansă de a-l vedea, de a-i spune ce simt. De a-mi lua rămas-bun.

Când sunt sigură că gardianul nu e în câmpul meu vizual, încep să alerg. Nu mă opresc până ce nu ajung în aripa care găzduieşte camerele familiei Gerling, la fel de întunecate şi de liniştite ca restul domeniului.

Nu am mai fost aici de când eram copil, chiar şi atunci doar o dată sau de două ori, atunci când Roan era pedepsit să stea în camera lui după o mică năzdrăvănie şi obişnuia să îşi trimită prietenii servitori să-i aducă gustări din bucătărie. Amintirea îmi revine de nicăieri, iar mâhnirea pentru copilăriile noastre pierdute mă loveşte ca un berbece în coaste. Mă sprijin de uşă şi apoi îngheţ, în timp ce sunetul vocilor pluteşte din celălalt capăt al holului.

Privesc peste umăr şi îmi dau seama că uşa cea mai mare şi cea mai grandioasă, care poate duce doar spre camera lordului Nicholas, e întredeschisă şi o lumină palidă străluceşte înăuntru.

— Întreb din nou, mârâie cineva – o voce aspră de la băutură pe care o recunosc ca fiind a lordului Nicholas. Cum poţi să mai ai autoritate după tot ce s-a întâmplat? Numele Gerling e compromis.

— Asta e casa mea încă. Nu a lui Caro, nici a lui Ivan.

Vocea lui Liam. Amestecul de uşurare şi de frică mi se întrepătrund în piept, iar eu mă dau mai aproape de uşa lordului Nicholas fără să realizez. Un fior teribil trece prin mine, căci ceva loveşte uşa, ca o cupă trântită pe masă. Apoi, se aud câţiva paşi şi înainte să pot gândi sau să mă mişc, Liam iese nervos pe hol. Bag

de seamă doar că pare tras la faţă, umbre precum vânătăile întunecându-i ochii, apoi coteşte pe hol, preocupat de un soi de durere personală, extrem de evidentă pentru mine.

Mă mişc fără să vreau, îi urmăresc umbra lui Liam pe hol şi în camera lui. Uşa este larg deschisă, dezvăluind o cameră micşorată de rafturile de cărţi aliniate pe fiecare perete, numeroase cărţi revărsându-se în grămezi sub ferestre. Când uşa se închide în urma noastră, preţ de un moment aud doar bătăile propriei inimi, vuietul sângelui în urechi; văd cum Liam se întoarce cu faţa la mine; faţa îi este umbrită de lumina schimbătoare a lămpii de lângă patul lui, dar nu îndeajuns de umbrită încât să îi ascundă frica ce îi înfloreşte în ochi înainte să se calmeze.

Un fior se mişcă vizibil în el şi se dă înapoi în mijlocul camerei luminate de lumânări. Îl urmez aproape inconştient. Nu am mai fost niciodată în camera asta până acum şi, cu un junghi, îmi dau seama cât de puţine lucruri ştiu despre viaţa lui. O mie de detalii avide mă lovesc deodată. Totul e mai dezordonat decât mă aşteptam. Covorul e îndoit într-un colţ; probabil că se împiedică de el constant, fiind îngropat cu capul în cărţi. Mai sunt un birou şi o noptieră, ambele acoperite de foi şi un pat. Cuverturile de pe patul lui sunt uzate şi neîngrijite şi mă întreb dacă le-a avut de când era copil. Totodată sunt şifonate şi răsucite, iar făcând legătura cu cercurile negre de sub ochii lui mă gândesc că nu a dormit.

— Liam, îi şoptesc eu.

— Mă gândeam că te voi vedea aici curând, îmi spune el cu o voce joasă şi aspră. Ai venit să mă omori, Regina mea? Sau, Caro, tu eşti?

La început, sunt confuză, apoi îmi dau seama că

Liam crede că sunt Vânătorul. Face un pas spre mine, cu mâinile deschise şi fără nimic altceva. Tremură uşor, dar ochii îi ard de furie şi de viaţă.

— E adevărat ce spune lumea, mârâie el. Eu am ajutat-o pe Jules Ember să scape din Everless. Am călătorit cu ea. O iubesc.

Respiraţia mi se opreşte în plămâni, cuvintele lui Liam mă lovesc pe rând, adânc în piept. *Iubire.* Impactul acestor silabe mă cutremură, relaxându-mi braţele din înlemnirea lor. Încă am un nod în gât, dar ridic mâinile şi îmi desprind masca. Apoi, îmi las gluga jos, scoţându-le pe amândouă în acelaşi timp şi îmi ridic chipul în lumina lumânării.

Liam împietreşte.

— Jules…

Numele meu îi scapă precum o şoaptă.

— Am crezut…

Cuvintele mele vin şi ele rapid, într-o singură răsuflare.

— Asta era singura modalitate prin care puteam intra, eu…

Din trei paşi rapizi, traversează camera şi mă cuprinde în braţe, apăsându-şi faţa în părul meu. Mâinile mele se ridică în jurul taliei lui şi îl cuprind, simţindu-l cum tremură. Parcă au trecut ani de când ne-am despărţit – o viaţă întreagă, o eternitate de cuvinte nerostite. Faţa mea în pieptul lui, îl inspir adânc, apoi îmi ridic capul şi îi găsesc buzele cu buzele mele.

Suspină aproape de gura mea, prinde stâlpul patului cu o mână şi cu cealaltă mă strânge mai tare de umeri, trăgându-mă mai aproape de el. Îmi duc palmele la spatele lui şi îi trag cămaşa în sus, degetele mele periindu-i spatele gol, cald, surprinzător de

moale. În timp ce buzele noastre se mişcă împreună, îmi smulge gluga Vânătorului, rupându-i încheietoarea şi lăsă mantia neagră de mătase să cadă la picioarele noastre. Suspin – nu mă pot abţine – în timp ce el mă ţine mai strâns.

Ultimul nostru sărut a avut loc într-un vis de panică, pentru mine, şi de somn, pentru el, un sentiment de irealitate încolăcindu-se în jurul nostru, blocând orice teamă de urmări.

Nu e nimic de genul ăsta acum.

E miezul nopţii, amândoi suntem neînfricaţi, enervant de treji. Acum nu e nimic blând, nimic uşor. E un soi de disperare în felul în care Liam îşi mişcă buzele împreună cu ale mele, de parcă mi-ar rosti numele, dar sângele îmi fierbe atât de tare încât nu îl pot auzi. Îi răspund, cu toate astea, prinzându-i buza cu dinţii, înfigându-mi degetele în spatele lui în efortul de a-l trage mai aproape de mine. Îi pot simţi întreaga fiinţă, forma corpului lui lipită de mine. Şi îl vreau mai aproape, pentru toate dăţile în care l-am respins.

Îmi întind braţele pe spatele lui, simţindu-i muşchii cum i se mişcă pe sub piele. Se rupe din sărutul nostru şi un scâncet de protest îmi scapă, dar apoi, buzele lui sunt pe obrazul meu, pe bărbia mea. Îmi înclină capul pe spate, trecându-şi mâinile prin păr şi sărutându-mă pe gât, buzele lui lăsând urme de foc de-a lungul gâtului meu şi toate motivele pentru care m-am temut de el – m-am temut pentru el – toate motivele care ne-au ţinut departe unul de celălalt se transformă în scrum.

În acest moment, nu sunt Alchimistul. Sunt doar Jules, singură, înspăimântată şi plină de speranţă şi de dorinţă, iar Liam Gerling se întinde spre mine, o mână care trece prin întuneric. A fost acolo încă de când l-am

sărutat în Montmere sau chiar înainte de asta, poate încă de când m-a găsit în Shorehaven, când m-a salvat din Everless. E o parte a inimii mele care e încă umană, a mea pe deplin, iar cândva, pe parcurs, partea aia a ajuns să îi aparţină lui.

Simţim trepidaţia, chiar şi frica din respiraţiile aspre pe care le schimbăm acum între noi. Sunt o sută de posibilităţi mărunte şi umane cu care m-ar putea distruge. La fel de multe precum cele cu care îl pot distruge eu – ceea ce probabil am să fac. Poate că asta e dragostea de fapt, poate nu e nimic altceva de făcut decât să îmi deschid braţele în faţa lui. Aşa că îmi deschid braţele, fără să mă tem de fulgerele din inima lui.

Tot ce ştiu este că m-am săturat să aştept.

O vreme, dorm liniştită – un somn care pare a fi cel mai bun din câte am avut parte în ultimii ani.

Dar nu poate dura mult.

Prea devreme, mă trezesc. Preţ de un moment, nu îmi amintesc unde sunt şi de ce; ştiu doar că mă simt în siguranţă. Fericită. Dar e o siguranţă condiţionată, o fericire condiţionată. O conştiinţă că în afara limitelor acestui spaţiu mic, lumea încă aşteaptă, gata ca să mă prindă iar în pericolele ei.

Liam se mişcă lângă mine şi restul îmi revine în minte în valuri. Stă într-o parte, cu spatele, iar umerii îi strălucesc argintii în lumina lunii care se revarsă prin fereastră. Zgomotul respiraţiei lui e blând în întuneric, îi pot simţi căldura cu toate că sunt la câţiva centimetri şi tânjesc după apropierea lui. Întind o mână şi o las să se odihnească între omoplaţii lui. Se întoarce, dar nu se trezeşte.

Vreau să mă întind înapoi. Pentru prima dată, îmi

permit să alunec înapoi în vise. Să las momentul ăsta să dureze mai mult. Dar nu pot uita adevărul. Timpul pe care îl am la dispoziţie până ce Caro se va întoarce în Everless – poate tot timpul pe care-l mai am, mă gândesc înfiorată, pentru că nu ştiu ce se va întâmpla când o voi înfrunta – e pe terminate. Şi chiar dacă mi-aş închide iar ochii, nu aş putea adormi, ştiind că secretul care-mi poate distruge inima este atât de aproape.

Conştientizarea mă apasă în continuare, ameninţarea unei dureri necunoscute sufocându-mi plămânii. Nu pot uita ceea ce trebuie să fac – să găsesc arma care o va ucide pe Caro. Dar de unde să încep?

Inima îmi încetineşte, fiecare bătaie răsunând brusc, ca şi cum ar fi bătaia rău prevestitoare a unei tobe de demult. Numai că nu e inima mea – un sunet se lasă purtat în cameră: scârțâitul porţii din Everless, urmată de strigăte grăbite. Mă ridic, alerg la mica fereastră din camera lui Liam şi privesc afară.

Sângele mi se răceşte. Caro s-a întors.

30

Ripostez panicii crescânde, mă îndepărtez de fereastră şi inima îmi bate cu putere. Caro e aici. Caro e aici şi mă va găsi. Îl va găsi pe Liam.

Gândeşte-te. Trebuie să găsesc cumva un loc semnificativ, un indiciu întipărit, aşa cum am găsit în poiană şi în vale… dar am prea multe amintiri din copilăria petrecută în Everless; picioarele probabil că m-ar purta spre ascunzătoarea mea preferată din jocurile cu Roan sau spre fierăria pe care am incendiat-o din greşeală. Liam spunea că a cutreierat întreg Everlessul şi că nu a găsit nimic.

Preţ de un moment, mă gândesc să îl trezesc pe Liam. Deşi Caro se apropie de mine, el ar fi surprins de acest puzzle. L-aş putea purta după mine în această călătorie, să profit de fiecare moment alături de el înainte de sosirea lui Caro. Dar e atât de paşnic în felul ăsta, cu fruntea netedă şi lipsită de riduri, cu ochii lipsiţi de umbrele care i-au marcat faţa – chiar şi în somn – încă de când l-am cunoscut. A pierdut aproape totul din pricina mea; nu vreau să-i fur şi odihna.

În plus, ceva în mine în şopteşte că trebuie să fac asta singură.

Aşa că mă strecor din aşternuturi. Un fior mă învăluie imediat, mai rece decât în orice seară de primăvară. Ca şi cum ar vrea să mă urzească înapoi în uitare pentru încă câteva ore. Dar acest simţ de împotrivire – aşa cum Everless însuşi este conştient de mine şi încearcă să mă împiedice – mă face doar mai hotărâtă să găsesc adevărul.

Îndepărtându-mă de pat, ezit. Dacă Liam se trezeşte şi vede că nu mai sunt acolo, nu mă îndoiesc că va veni după mine. Nu poate cutreiera palatul când Caro ajunge aici. Cu toată vitejia lui, nu i-ar fi un adversar egal ei.

Înainte să mă gândesc, îmi întind mâinile spre Liam, permiţând ca amintirile ultimelor câteva ore să pună stăpânire pe mine. Îmi închid ochii şi poruncesc timpului să se aştearnă asupra lui uşor, ca o pătură, aşezându-se pe pielea lui şi oprindu-l unde este, în timp ce respiră. Ridicarea blândă a pieptului său se opreşte, iar eu tremur. Dar cel puţin, cât timp e îngheţat, va fi în siguranţă. E singura protecţie pe care i-o pot oferi până ce o voi ucide pe Caro sau până ce voi fi ucisă.

Îmi găsesc hainele, bocancii. Ridic masca

Vânătorului şi mantia de jos şi mi le pun iarăşi, închizând încuietoarea cât pot de bine şi sperând că nimeni nu se va uita prea atent la cum atârnă pelerina strâmb. Privesc înapoi spre Liam o ultimă dată – dorinţa îmi cuprinde fiecare centimetru al pielii – dar mă forţez să mă întorc cu spatele.

Dacă supravieţuiesc încăierării dintre mine şi Caro, următoarea dată când voi dormi lângă Liam va fi cu atât mai dulce pentru că vom fi în siguranţă. Îmi spun asta în timp ce mă strecor pe hol, apucând singurul felinar din camera lui. Dacă Caro vine să-l caute, va vedea întunericul din cameră şi va crede că e goală.

Trebuie să îmi spun ceva, altfel nu mă voi îndepărta niciodată.

De la ferestrele de pe hol ce dau spre est, pot să văd că e mai aproape de apus decât credeam, culoarea de funingine a cerului se uneşte cu culoarea cenuşie, palidă a orizontului. Aceste ferestre dau spre Laista şi spre o întindere de terenuri agricole, înconjurate de o pădure. Scrutez orizontul, ca şi cum aş putea să o văd pe Caro cum se apropie mai impunătoare ca niciodată. Dar singura mişcare e dată de câteva lumini strălucitoare de la ferestrele celor care s-au trezit devreme, iar, în depărtare, o tresărire rapidă pe cer, un stol de păsări în contrast cu apusul care se iveşte.

Mă întorc şi încep să merg. Exact ca atunci când am venit, pe holurile castelului din Everless nu sunt servitorii care ar trebui să mişune la această oră. Dar nu văd nici gărzile; poate există totuşi o urmă de respect pentru familia Gerling, pentru durerea lor, încât oamenii lui Caro să ocolească aripa rezidenţială. Poate.

Hoinăresc pe scări, cobor două niveluri şi mă

trezesc în aripa estică de la parter. Am un sentiment vag că mă aflu lângă bibliotecă, dar castelul pare schimbat, ceea ce mă face să mă simt nesigură. Liniştea e sinistră. Deşi ar trebui să aud zgomotele înfundate făcute noapte – zarva distantă a cuiva care îşi vede de treabă sau care se plimbă de-a lungul camerei, trosnetul lemnului în şemineu sau scârţâitul pereţilor. Dar nu se aude nimic, ca şi cum ceva s-a pogorât asupra domeniului şi i-a înăbuşit micile sunete.

Sau poate mi se pare mie. Simţurile parcă mi s-au amestecat şi s-au rearanjat, extremele între care am jonglat în ultimele câteva ore – extaz cu Liam, spaimă de Caro – trag de mine, deformându-mi percepţia. Vederea îmi pare mai limpede, iar fiecare mişcare – o draperie care se mişcă, o lampă care pâlpâie – mă face să tresar. Dar auzul îmi este înfundat şi nu pot simţi podeaua sub picioare sau aerul rece din jur. Ca şi cum simţul tactil îmi este amorţit de amintirea mâinilor lui Liam pe corp şi de ale mele pe al lui, căldura aceea sălbatică.

Când mă gândesc să cercetez împrejurimile, îmi dau seama că mă aflu în apropierea seifului. Uşa sculptată care păzeşte comorile familiei Gerling e în celălalt capăt al holului, având câte două gărzi de fiecare parte, care mă privesc cu ochi mari în timp ce mă apropii. Îmi amintesc cu un murmur de recunoştinţă că, potrivit spuselor lui Liam, seiful este gol, cuferele sunt goale şi sper că nu se vor gândi prea mult în legătură cu prezenţa mea aici. Unul încuviinţează din cap spre celălalt – o mişcare rapidă, rigidă – se întorc pe călcâie şi pleacă în direcţia opusă.

Şi rămân singură.

Abia dacă ştiu ce să fac; plutesc până la uşa seifului şi îmi pun mâinile pe lemnul ei. E prea întuneric

ca să văd inscripţiile, dar nu contează, pot să le simt complexitatea cu degetele, compensând imaginile şterse din memoria mea. Bijuteriile rostogolite, femeile care dansează în mătasea lor plutitoare.

Chipul lui Papa îmi străfulgeră mintea. Nu i-am văzut niciodată trupul după ce a murit, nu i-am văzut niciodată petele de mava de pe mâini, urmele încercării lui de a pătrunde în acest seif. Şi-a sacrificat viaţa ca să reintre în posesia unei cărţi sau, poate, gândesc eu cu un fior, orice ar putea fi ascuns aici. Şi iată-l, e practic deschis.

Convingerea mă sufocă: aici a început totul.

Atât călătoria mea pentru a descoperi că eu sunt Alchimistul, cât şi povestea lui – povestea mea. Ceva mă atrage dincolo de această uşă sculptată, strălucitoare, un instinct aproape animalic, izvorând de undeva din adâncul fiinţei mele. Îmi închid ochii şi mă afund în minte, cunosc sentimentul acesta; înseamnă că am mai fost aici, înainte să fiu Jules. Cu mult înainte.

Ce se ascunde aici?

Văd nişte lanţuri, gratiile unui soi de celulă veche. Chipul dur al unui bărbat, greu şi plin de riduri, privind spre noi printre gratii. Dar nu îmi pot da seama dacă e povestea pe care am mai auzit-o de atâtea ori sau dacă e ceva real.

Iar apoi, în timp ce mă gândesc, teroarea mă cuprinde, izvorând de undeva din adânc. Atât de adânc precum dorinţa de a intra în seif, chiar mai adânc. Imaginile îmi zboară prin minte într-o învăluire întunecată, o amintire a unui urlet de demult răsunându-mi în urechi. Ca şi cum orice s-ar afla dincolo de această uşă în amintirea mea este prea teribil ca să îl pot purta cu mine, ca şi cum mintea mea încearcă să mă protejeze, ascunzând o parte a amintirii

undeva în spatele unei cortine groase.

Îmi trag mâna de pe uşă, îmi aud bătăile inimii, dar teroarea nu se estompează. Castelul pare să se schimbe şi să se rearanjeze în jur, lumina slabă a apusului de soare se retrage, pereţii parcă se apropie, lumea contractându-se în jur ca şi cum aş fi captivă în burta unei bestii imense care respiră. Aud râsul grav, feminin, ca şi cum ar veni dintr-un tunel; aud tropăitul cailor. Ca şi cum Caro şi toţi soldaţii ei sunt deja aici, galopând prin holurile castelului spre locul în care mă aflu.

Şi cu toate astea, uşa aşteaptă în faţa mea, prezenţa ei fiind asemănătoare cu ceva viu.

Crestătura din mijlocul uşii este roşie – poate e doar o iluzie produsă de reflexia luminii, dar arată de parcă cineva tocmai şi-a băgat mâna în ţepuşă pentru a permite ca sângele, ca timpul lui să se scurgă pe uşă. Plătind ca să intre cu… cu…

Un râu de roşu.

Mâinile mi se mişcă singure, ridicându-se spre uşă. Îmi pun palmele pe ţepuşă, abia simţind durerea, iar sângele se prelinge în jos, gâdilându-mi podul palmei. Lumea tremură în jur, sângele umple crestătura fină, strălucind precum rubinele lichide în vreme ce se prelinge spre pământ.

De undeva din adâncul uşii se aude un clic, sunetul răsunându-mi în urechi imposibil de zgomotos. Şi când îmi îndepărtez mâna de ţepuşă şi împing uşa, se deschide la cel mai mic imbold. Mişcându-mă ca şi cum aş fi într-un fel de transă sau într-un vis, păşesc înainte în întuneric.

Urc scările simţindu-mă ca şi cum aş fi un somnambul în propriile mele vise, ca şi cum picioarele îmi sunt blocate pe un drum predeterminat, iar eu pot

doar să observ. Şi nu e adevărat? Nu aşa a fost întotdeauna, chiar de când m-am întors în Everless, nu am revărsat numai disperare şi coşmaruri? Oare Caro nu şi-a imaginat şi n-a anticipat fiecare mişcare pe care am făcut-o încă dinainte ca eu să mă nasc, încă dinainte ca ea să ştie cine sunt? Nu am întrecut-o şi nu am păcălit-o niciodată, niciodată nu am avut vreo speranţă, cu excepţia momentului când ea va încerca să mă distrugă, iar eu voi fi mai puternică. Iar acum am sentimentul că poveştile şi cărţile lui Papa şi ale lui Liam m-au înarmat cu putere şi că mă apropii de un final măreţ şi teribil.

Sfârşitul lumii mi se derulează rapid în minte şi ajung în capătul unei scări în spiralã. Dacă nu sunt destul de puternică, dacă pierd, regatul Sempera nu numai că va rămâne blocat, dar lucrurile vor lua o întorsătură mai întunecată sub domnia lui Caro. Constrâns de fier-sânge, timpul va fi legat de sânge până ce echilibrul fragil al păcii se va destrăma, iar noi ne vom răzvrăti unul împotriva celuilalt precum lupii, sub ochii ei.

În seif e întuneric, cu excepţia luminii lămpii, dar pot distinge îndeajuns încât văd, întocmai cum a spus Liam, că seiful este gol, cochiliile cuferelor fiind împrăştiate pe podea. Mânată de instinct, cercetez pereţii cu lampa, căutând orice indiciu care mă va conduce spre o temniţă secretă sau o uşă.

Ceva îmi atrage atenţia. Pare a fi ceva neînsemnat, o mică imperfecţiune în piatră, dar mă opresc şi privesc mai îndeaproape. Şi realizez că nu e deloc o imperfecţiune, ci un simbol gravat în perete. Un copac înflorit, aproape perceptibil în lumina lămpii. După o clipă îmi aduc aminte unde l-am mai văzut, dar apoi îmi străfulgeră amintirile – de la amintirea cu Caro de

când era copil şi de la mormântul lordului Ever.

Frica mă apasă pe gât şi pe piept, dar nu îndeajuns încât să mă oprească. Apăs simbolul, bazându-mă mai mult pe instinct decât pe altceva şi o mică trapă din tavan se deschide cu o mică zguduitură şi un scrâşnet. Praful îmi cade pe glugă, înţepându-mi faţa, făcând ca lacrimile să mi se strângă în ochi. Dar îl îndepărtez şi privesc în sus spre micul tunel vertical, un pic mai mare decât lăţimea umerilor mei. Un gol în turnul din castelul Everless, o celulă ascunsă în cer.

Privesc în întuneric, iar frica este mai puternică decât oricând. Poate nu e o temniţă, ci o celulă.

Un soi de scară e săpată în piatră, câteva puncte de sprijin pentru mâini şi picioare înfipte în perete. Aerul care mă loveşte este rece, cu toate că nu ar trebui să fie aşa, iar sunetul pare să cadă în jurul meu, un zgomot adânc şi nedefinit, ca urletul vântului, şipotul apei şi o voce care suspină, toate laolaltă. Joasă şi distantă, dar prezentă.

Vreau să mă întorc şi să fug, dar unde pot să mă duc? Să mă ascund în bucătărie ca fata de odinioară?

Nu. Nu mai este nimic pentru mine nici aici în Everless, nici în altă parte în lumea pe care Elias a descris-o. Nu a fost niciodată, îmi dau seama de asta cu o tristeţe aproape de nesuportat.

Am sentimentul că urmează să se întâmple ceva inevitabil, în timp ce mă îndrept spre tunel. Agăţ lanterna lui Liam de braţ. Mă întind până ce degetele mele găsesc primul punct de sprijin. Indiferent de câte urcuşuri şi coborâşuri au fost în viaţa mea până acum sau câte ar fi putut fi, aveam mereu să mă întorc în Everless.

Precum crăpătura din perete care a deschis acest pasaj, fiecare treaptă de pe scara gravată e plină de

praf. Sunt netede la început, când încep să mă caţăr, dar devin mai aspre pe măsură ce înaintez, ca şi cum oamenii au descoperit locul ăsta de-a lungul mileniului şi au început să se caţăre, dar, la un moment dat, curajul i-a părăsit şi s-au retras, îndepărtaţi de bezna neagră ce pare să vină de sus, ca şi cum ar fi ceva viu.

Piatra e rece sub mâinile şi umerii mei, când ating peretele de stâncă. Mai rece decât ar trebui să fie. Şi simt de parcă tunelul începe să se îngusteze, cu toate că asta ar putea fi doar în imaginaţia mea; claustrofobia mă încolţeşte, lumina de dedesubt se estompează şi dispare, rămânând doar pâlpâirea precară a lanternei.

Treptele duc tot mai sus, până când ajung sus de tot. Aerul capătă un miros de pământ, de umezeală, asemănător celui din pivniţa de sub bucătărie, lucru care nu ar trebui să se întâmple, având în vedere că sunt atât de aproape de soare. Apoi, picioarele încep să mă doară şi să am cârcei la degete, aerul se schimbă din nou, devenind mai rece, mirosul de pământ schimbându-se în ceva ciudat, amar şi metalic, precum sângele vechi. Respir cu greu, gâfâitul meu fiind amplificat de tunelul îngust, sporindu-mi frica; mă simt de parcă-mi anunţ venirea oricui s-ar afla deasupra.

Nimeni nu a urcat pe scara asta de decenii întregi, poate chiar de secole; praful şi pământul aşternut care tremură cu fiecare mişcare de bocanc îmi spun asta. Nici nu avansez spre nicăieri. Toate instinctele mele îmi confirmă, înţepându-mi pielea, îndemnându-mă să fug, şoptindu-mi că am greşit totul.

Dar nu fug. Continui să mă caţăr până simt un spaţiu deschis deasupra mea. Până ce degetele mele lovesc o podea de piatră.

Mă strecor în încăpere.

Sunt într-o cameră de dimensiune medie, lumina lanternei e îndeajuns de aproape încât să lumineze forma rotundă a pereţilor curbaţi. Pereţii şi podeaua sunt din piatră. Podeaua e din plăci, dar îngropate atât de adânc sub un strat de praf şi de pământ, încât paşii mei precauţi lasă urme de parcă aş fi mers pe zăpadă. Miroase a pământ, cenuşă şi…

Nu e goală. O masă lungă de lemn lipită de unul dintre pereţi, deformată în timp, poartă o varietate de instrumente care arată şi mai vechi, strălucirea de metal şi de sticlă fiind estompată de praf. Dar văd marginile ascuţite de cuţit, strălucirea prafurilor ciudate în lumina pulverizată. Unelte de constrângere-de-timp, cel puţin pe astea le recunosc, dar bizare şi medievale. În spatele lor, într-un ungher, în pământ, sunt aşezate o duzină de sticle verzi, maro şi albastre, unele cu vin, cu poţiune sau cine ştie ce, încă închise la culoare.

În capăt sunt două paturi înguste, fiecare arătă de parcă proprietarii tocmai au ieşit afară.

Mă întorc să privesc restul camerei şi văd două lucruri în acelaşi timp.

O porţiune de perete, în spatele meu, e gravată cu un soi de pictură strălucitoare. Un şarpe şi o vulpe se înfruntă faţă în faţă, ghemuiţi şi gata de luptă; formele lor războinice sunt surprinse în linii lungi şi scobituri în piatră, urme care trebuie să fi fost umplute cu un spray roşu, auriu şi argintiu, care le face să strălucească şi să se schimbe la lumina lămpii. Dar șarpele şi vulpea – Caro şi cu mine – sunt mult mai mici decât cealaltă creatură care domneşte deasupra lor.

Nu-mi pot stăpâni fiorul care îmi străbate corpul până la oase. Un dulău cu blana aspră şi mârâind cu

gura deschisă sare asupra vulpii şi a şarpelui, cu toate că ei nu par să observe animalul, după modul în care buzele îi sunt curbate de foame.

Cu gura uscată, ridic lanterna ca să privesc mai bine paturile, în ciuda faptului că la suprafaţă par cât se poate de banale. Îmi trec mâinile peste păturile groase. Ghidată doar de un sentiment de dor, degetele mi se mişcă sub pernă şi se lovesc de un obiect rece şi greu.

Inima îmi bate cu putere – scot de acolo un pumnal încrustat cu rubine, având pe mâner figura şarpelui şi a dulăului.

Inspir, scăpându-l pe pat ca şi cum ar fi fost un şarpe adevărat. Clipesc, pentru că, preţ de un moment, sunt sigură că totul e doar un vis. Dar pumnalul rămâne acolo, aşteptându-mă.

Se aud paşi de dedesubt.

Mă întind şi iau pumnalul în mână.

31

Frica se revarsă în mine şi înlemnesc, cu urechile ciulite. Apuc mânerul răsucit, încercând să îndepărtez sentimentul sâcâitor că am mai făcut asta cândva.

Se aude un zdrăngănit vag de dedesubt, care poate însemna doar că cineva urcă pe scară. Tunelul amplifică vag sunetul de paşi, încât ceea ce se aude e un trosnet gol, nepământean, care răsună. Devine din ce în ce mai puternic. Şi nu pot să fac nimic, nu am unde să fug. Nicio scăpare din camera asta rotundă.

Privesc spre arma din mână, strângând-o, ca şi cum aş putea scurge curajul din ea.

Respiraţia îmi e rapidă şi aspră, în timp ce zgomotul din tunel devine din ce în ce mai răsunător.

Dar nu e timp de întrebări, nu e timp de regrete. Pentru că cineva iese din tunelul de la seif. În lumina vagă a lămpii, văd adierea unei fuste negre şi a unor picioare delicate în papuci care strălucesc. Chiar dinainte să-i văd chipul, o recunosc, silueta şi mişcările ei fiindu-mi atât de intim de familiare. *Caro.*

Panica mă sufocă. În întuneric, pare că e făcută din umbre, părul ei negru îi stă desfăcut pe umeri şi se contopeşte cu rochia neagră. Se întoarce şi mă vede, iar un zâmbet i se aşterne pe chip, dinţii îi sunt albi în întuneric. Duce mâinile la brâu şi scoate două pumnale la fel de lungi ca antebraţul ei. Le ţine cu uşurinţă de-o parte şi de alta, întorcându-le uşor, încât să reflecte lumina lămpii. Apoi ridică o mână, cu pumnalul în ea, şi ceva de deasupra noastră se mişcă. Un disc de piatră alunecă deasupra intrării în tunel de deasupra capetelor noastre, blocând lumina slabă care se revărsa dinspre el, închizându-ne înăuntru. Un dormitor care a devenit o celulă, un mormânt.

O frică teribilă trece prin mine în timp ce ne înfruntăm una cu cealaltă. Zâmbetul i-a pierit, dar postura îi este uşor curbată, gata de luptă. Nu mă simt cu nimic mai curajoasă acum, când încrederii ei obişnuite şi reci i-a luat locul foamea arzătoare din ochi.

Pentru prima dată de când l-a ucis pe Roan, simt un spasm de durere faţă de Caro, bolnav, adânc şi incontestabil, pentru că şi ea a rătăcit prin Sempera căutând o modalitate de a mă distruge. Spre deosebire de mine, ea a încercat timp de secole.

Las la o parte această milă. A venit timpul ca povestea noastră să se încheie.

Îi pot citi gândurile din minte, în timp ce cercetează camera din jur. Masa cu instrumentele ei nemiloase,

pictura de pe perete, paturile simple. După privirea şocată de pe chip, ştiu că nu a mai fost aici de când a avut loc ruptura dintre noi.

Ochii îi pică pe pumnalul din mâna mea, apoi se uită la mine. Bărbia îi e neclintită, iar ochii îi sunt sălbatici.

Dacă ceva apasă greu pe ea, pare să îl îndepărteze acum.

— Gărzile mele l-au înconjurat pe Liam. Magia ta nu va mai dura mult.

În mintea mea, îmi dau seama că a sărit peste amabilităţile ei obişnuite şi bolnave, cu toate că vocea îi este încă ascuţită de o dulceaţă veninoasă. Îşi ridică mâna dreaptă în care ţine pumnalul, înclinând-o spre un gât imaginar.

— De ce să mai tragem de timp? Să mai discutăm puţin?

Trag aer adânc în piept, încercând să îmi păstrez calmul.

Aerul pare să îmi sfârtece gâtul în timp ce inspir.

— Nu.

— Mă răneşti, spune ea cu o voce care pare mai joasă şi mai răsunătoare în spaţiul îngust.

Face un pas mai aproape de mine, coborându-şi ochii asupra pumnalului din mâna mea.

— Ce e aia?

Ezit, descurajată de ignoranţa ei. *Simulată,* decid eu.

— Arma cu care te voi ucide.

— Ai rămas cu firmiturile mele şi asta ţi-a sucit minţile, prietene.

Râde, un râs scurt, lătrat, apoi oftează. Sunetul se întrepătrunde cu spaţiul din jurul nostru, făcându-mi genunchii să tremure.

— Chiar trebuie să jucăm jocul ăsta din nou?

— Nu asta vrei – un joc?

Îmi fac vocea precum a ei, precum mătasea îngheţată. Uşurinţa îmi face stomacul să se zvârcolească, la fel şi greutatea pumnalului din mâna mea. Tot ce trebuie să fac este să îl folosesc şi să lovesc.

— Nu de asta m-ai urmărit prin Sempera timp de secole, omorând pe oricine am iubit, pe oricine m-a protejat?

Ochii lui Caro devin şi mai reci.

— *Care te-au protejat?* Nu ai vrut niciodată să fii protejată, nici când erai Antonia şi nici acum. Dacă ai fi vrut asta, crezi că ai mai fi stat aici cu mine, singură?

Tremur auzind adevărul din cuvintele ei.

— Crezi că te-ai fi grăbit să vii înapoi în Everless când ai descoperit cine eşti? continuă ea.

— M-am întors în Everless ca să o protejez pe Ina de tine, strig eu.

— Poate. Dar asta nu e tot, nu-i aşa? Ţi-ai dat seama cine eşti. Pentru că, de fiecare dată când ai murit şi de fiecare dată când ai trăit din nou, inima mea a fost singura parte din tine care a rămas adevărată. Partea din tine care îmi aparţine. Mereu ai găsit calea să te întorci înapoi la Vrăjitoare.

— Sfârşitul e aproape acum, îi spun cu un glas instabil.

Ochii ei îi întâlnesc pe ai mei, strălucind a ceva ce pare a fi durere.

Caro s-a apropiat îndeajuns de mult, încât să îmi poată apăsa vârful cuţitului în piept. Înghit cu greu, incapabilă să mă mişc, să îi opresc cuvintele cu vorbele mele, să îmi ridic arma. Dacă asta e încă o capcană, o altă minciună frumoasă, atunci m-a prins precum

pânza unui păianjen.

— Nu îţi mai vreau inima, Caro, îi şoptesc. Am încercat să ţi-o înapoiez şi înainte… am încercat, dar…

Acum înţeleg limbajul subtil al chipului lui Caro, mişcările ei. Îmi pot da seama după modul în care buzele i se mişcă că îşi pierde răbdarea. Îmi dau seama după modul în care spatele i se îndreaptă că a luat o decizie.

— Dar dacă încerc să-l ucid pe Liam Gerling şi apoi vedem ce se întâmplă după asta? spune ea cu o mişcare naturală a pumnalului, care face o tăietură în locul în care îmi apasă pe rochie.

Disperarea se revarsă în mine, iar corpul preia controlul, mişcându-se de la sine. Mă întorc şi prind o sticlă veche de pe masă – o lovesc cu putere de mâna în care ea ţine pumnalul. Lama mă taie pe piept, dar ignor durerea. Se năpusteşte asupra mea în acelaşi timp în care mă năpustesc şi eu asupra ei, fără să invocăm niciuna magia în ajutor. Aici nu e vorba despre magie. E vorba de *noi.*

Ne luptăm, dar Caro îşi găseşte puterea şi mă izbeşte cu ambele braţe de peretele cu pictura vulpii, a şarpelui şi a dulăului.

Tot ce pot să văd într-un moment înceţoşat, înainte să înfig pumnalul în trupul lui Caro, este dulăul de deasupra mea, cu dinţii la vedere.

32

Sângele se adună în jurul pumnalului cu mâner de rubin, înainte să-mi dau seama de ce se întâmplă, un fum firav începe să se ridice din rana lui Caro, înfăşurându-se în panglici care încep să se încolăcească în jurul nostru. Ochii lui Caro îmi reflectă

deruta, dar apoi, mirosul dulce-înţepător al fier-sângeleui îmi învăluie nările şi încep să înţeleg.

Bijuteria se topeşte, topindu-se acolo unde a atins sângele lui Caro, precum se topeşte o fisă de o oră în vin.

Fumul devine mai gros, transformându-se din roşu într-un albastru-auriu şi apoi în verde. Îmi amintesc de regresia de sânge şi las fumul să mi se scurgă în gură de parcă ar fi apă. Îl simt rece pe limbă, iar ochii îmi palpită închişi.

— Jules, şopteşte Caro cu o voce delicată şi surprinsă, spunându-mi că nu se aştepta la asta.

Lumea dispare în timp ce diferite momente năvălesc în mine, străfulgerări pe care la început le înţeleg doar pe jumătate. Dar apoi, un răspuns mi se iveşte în minte: pumnalul nu posedă timp, nici putere, ci amintiri. Momente extrase din însuşi timpul.

O fată care mă găseşte în pădure, întinzându-şi mâna ca să mă aducă acasă.

Două fete fugărindu-se una pe cealaltă, strigând: „Vulpe!” şi „Şarpe”, fără să fie nevoie de altă magie în afară de cântecul păsărilor şi al vântului care fluieră prin pădure.

Construcţia domeniului lordului Ever, muncitorii care pleacă noaptea, abandonând castelul pe jumătate construit, pe care ca noi îl folosim – peste tot sunt grămezi de pietre şi unele camere sunt încă deschise spre cer. Caro şi cu mine ne furişăm în noapte, alergând orbeşte prin holurile întunecate, urmărindu-i sunetul vocii, văzând frânturi de stele. Caro, care îmi spune:

— Tata are camere pentru fiecare, dar hai să ne împărţim dormitorul ca să nu fim niciodată despărţite.

Furişându-mă lângă Caro, la masa de lucru a

lordului Ever, suficient de înaltă încât să văd peste margine; modul în care ochii lordului îi strălucesc de o curiozitate lacomă în timp ce se întinde după lucrurile frumoase, ascuţite şi strălucitoare împrăştiate pe suprafaţa mesei.

Caro şi cu mine furişându-se în sat ca să ne jucăm cu ceilalţi copii de acolo, alăturându-ne jocurilor lor – fugăritul, jocul cu beţe şi cel de cărţi – fără să dezvăluim nimănui numele noastre şi fără să ne îndepărtăm una de cealaltă.

Exersându-ne magia pe copaci, ţinând-o pe Caro de mână şi ţinându-ne ochii închişi; concentrându-ne să găsim curentul de timp care traversează pădure. Un vlăstar creşte în sus, cu ramurile spre cer, precum două braţe întinse; frunzele explodând într-o furtună de verde, apoi devenind aurii şi în final căzând.

Cum stăteam lângă ea, cocoţate pe stânci, iar un vânt rece ne biciuia chipurile – în jurul nostru nimic altceva decât cerul albastru. Părul ce îi flutura în spate precum un steag întunecat strălucitor, murmurul ei entuziasmat în urechea mea.

— Putem face orice, Antonia. Putem zbura dacă vrem.

O nouă poveste a Alchimistului şi a Vrăjitoarei se desfăşoară în faţa ochilor mei într-un flux rapid de evenimente, atât de rapid încât nu le pot număra. În doar câteva secunde – sau ore, nu îmi pot da seama exact – o prietenie întreagă, prietenia *noastră* îmi înfloreşte în minte. Şi lângă ea, o altă poveste prinde formă.

Lordul Ever observând. Antrenându-ne. Forţându-ne iar şi iar. Indiferent de cât de puternice deveneam, el devenea mai puternic.

O urmăresc pe Caro de la castel, nesigură de ce e

furioasă, dar ştiind că trebuie să o consolez. Îi prind mâna şi văd strălucirea lacrimilor de pe obrajii ei atunci când se întoarce. Îi simt greutatea capului pe umărul meu, în timp ce îmi cade în braţe.

Adunaţi în jurul unei mese într-o zi de primăvară.

— Te-am găsit singură lângă râu, tărăgănează vocea lordului Ever, uitându-se la mine. Când ţi-am spus că eu sunt ultimul şi cel mai puternic vrăjitor din întreg ţinutul, care trăieşte împreună cu fiica lui într-o casă din stâncă întunecată în vârful unui deal înconjurat de păduri, m-ai implorat să te luăm cu noi.

Ever şi micuţa Caro mă duc în casa de piatră, care e plină de lumină: razele soarelui în timpul zilei, strălucirea stelelor noaptea. Lordul Ever îmi spune că poate simţi puterea care zace în mine, aşa cum zace şi în Caro.

— Trebuie să găseşti un echilibru între ele – frica şi curajul, dulceaţa şi puterea.

Ne spune, în timp ce ne demonstrează, cum să ne invocăm puterea ca să transformăm plumbul în aur, cum să ţinem flacăra în mâinile noastre mici făcute pâlnie. Când ne arde pielea, ne spune că preţul puterii este durerea. Caro încuviinţează, iar eu observ cum ochii îi strălucesc de poftă. Lordul Ever vede şi el asta şi zâmbeşte.

Sunt mai mare acum; mă ascund în spatele unei draperii şi privesc pe furiş printr-un orificiu, iar Ever îşi primeşte pe rând petiţionarii în holul mare. Evocă lucruri cu magia lui – mătăsuri şi aur, miresme şi bijuterii. E o nimica toată pentru el, dar ei îşi varsă sângele drept tribut – acesta se transformă în metal strălucitor înainte să cadă pe piatra de jos. Caro e lângă el, adunând fier-sângele şi bandajându-l pe fiecare dintre ei, zâmbindu-le frumos, pe măsură ce ei

se îndepărtează. Uneori îi lasă doar cu o zi, alteori doar cu o oră. Mă joc de-a prinselea cu Caro în pădure într-o zi, când mă împiedic de ceva. Un cadavru. Femeia nici măcar nu a ajuns înapoi în sat.

Într-o sesiune de antrenament, transfer puterea într-un pumnal şi încerc să-l ucid. Forţa lamei – forţa a zece bărbaţi – abia dacă îi lasă o zgârietură. Disperată, alerg la o vrăjitoare din zonă şi o implor să mă ajute. Ea îmi spune:

— Singura modalitate de a ucide răul adevărat este cu dragoste adevărată.

Apoi îşi împachetează lucrurile într-o geantă şi dispare.

Apoi, stau lângă fereastra de cristal din camera pe care o împart împreună cu Caro, implorând-o să-l convingă pe tatăl ei să înceteze. Oase decolorate sunt aşternute pe pajiştea luminată de lună; lupii dau târcoale la marginea pădurii. Satele din depărtare sunt doar nişte siluete moarte fără lumină sau fum.

— Trebuie să facem ceva, Caro. Trebuie să oprim toate astea, îi şoptesc.

Drept răspuns, mă priveşte cu ochii ei de un verde atât de strălucitor precum iarba odinioară, apoi se întoarce într-o parte şi îi închide. Stomacul mi se strânge când îmi dau seama cât de singură sunt. Plâng:

— De ce nu mă asculţi?

Stau în pat şi iau hotărârea să-l distrug singură pe Ever.

Iar ultimul moment se desfăşoară în mintea mea plin de detalii…

Lumina torţei e mai puternică decât lumina lămpii. Caro doarme lângă mine. Camera noastră este întunecată şi e linişte în jurul nostru – camera ei din

castelul pe care tatăl ei l-a construit pentru ea. Nu *pentru noi*, îmi şopteşte o voce dinăuntrul meu şi ştiu că e adevărat. A fost un tată pentru mine. Demult. Orice aş crede despre lordul Ever acum, oricât de rău ar fi, Caro încă îl iubeşte.

Ceea ce face ca următoarea mea acţiune să fie şi mai grea.

Încet, mă ridic din pat, scoţând pumnalul de rubin de sub pernă. Lumina lunii străluceşte deasupra lamei, atât de luminoasă, încât aproape că sunt surprinsă că nu scoate niciun sunet. Ţinându-mi respiraţia, privesc spre Caro, care doarme lângă mine.

Părul ei desprins e un contrast întunecat în lumina lunii. Doarme culcată pe o parte, cu spatele la mine, umerii i se mişcă în sus şi în jos cu mişcări lente şi egale. Doar respiraţia ei blândă se aude în cameră.

Mă va urî pe vecie pentru asta.

Dacă va supravieţui.

Nu. Asta nu trebuie să se întâmple. Nu voi permite fricii să preia controlul, nu acum. Îşi va croi drum prin mine, oprindu-mă din ceea ce trebuie să fac. Chiar şi acum, când stau aici, îmi imaginez că pot auzi bocetele de peste tot din Sempera şi oamenii îşi dau seama la ce târg teribil au fost supuşi pe ascuns de către Ever. Căci ei îşi sângerează timpul şi mii de ani li se scurg din vene. El e răul întruchipat şi trebuie să fie oprit.

Tatăl ei a mers prea departe. Dar nu îl pot înfrunta pe cont propriu. Am nevoie de ajutorul lui Caro. Am nevoie de puterea ei şi apoi, cu puterea ei, pot crea arma care va doborî răul suprem.

Într-o bună zi, ea va înţelege. Trebuie să înţeleagă.

Îmi spun asta, îmi ridic mâna şi îngheţ timpul din jurul ei, oprind-o în mijlocul respiraţiei.

Un fior mă cuprinde, văd că umerii nu i se mai

mişcă. Ochii i se opresc, pe jumătate deschişi. Indiferent de cât de des fac asta – am repetat vreme de săptămâni întregi, încercând să mă pregătesc – oricum mă îngrozeşte şi mă sperie. Nu e moartă, dar aşa pare când o rostogolesc pe spate, fără puls, fără nicio mişcare sub pleoape.

Nu e atât de greu să-i poziţionez cuţitul deasupra pieptului – lama străluceşte puternic a ceva de care nu îmi aduc aminte – să împing cuţitul în jos, sprijinindu-mă cu mâna stângă de clavicula ei. Îmi imaginez că e o hartă, drumurile venelor ducându-i spre braţe, prin pieptul ei, spre locul strălucitor din inimă. Caro emană un soi de căldură stabilă atunci când e fericită sau nervoasă. O pot simţi acum prin pielea ei, vag, dar încă prezentă, ca şi cum mi-aş ţine mâinile la câţiva centimetri de o lumânare.

Închid ochii şi duc lama în jos. Încă îngheţată în timp, ea nu scoate niciun sunet şi nu face nicio mişcare şi pumnalul îi pătrunde printre coaste. Dar ştiu că dacă mi-aş deschide ochii, i-aş putea vedea muşchii, oasele şi sângele. Şi apoi, sub toate astea, ceva mai puţin uman.

Acolo e. Scot cuţitul, forţându-mă să nu mă gândesc la sânge şi îi chem inima mai aproape.

Simt cu degetele ceva care se ridică din ea. E greu şi neted precum sticla, precum o bijuterie, iar căldura pe care o emană e aproape de nesuportat. Dar când îmi încolăcesc degetele în jurul inimii ei, e uşoară ca aerul. Se îndepărtează cu uşurinţă, ca şi cum m-ar fi aşteptat dintotdeauna să mă întind şi să o iau.

Când simt şi ultimul fir invizibil cum i se desprinde din piept, îndrăznesc într-un final să-mi deschid ochii. Chestia din mâna mea seamănă cu o bijuterie, o comoară, dar cu toate astea, sclipirea ei face ca orice

diamant să semene cu un bulgăre de pământ. E strălucitoare, mult prea strălucitoare ca să fie doar lumina torţei refractată de corpul ei sticlos. Nu, inima lui Caro revarsă lumină aşa cum o inimă normală ar vărsa sânge – lichidă şi tangibilă, lumina albă îmi umple mâinile făcute pâlnie şi…

Lumina, puterea însăşi, se topeşte în culori aurii, roşietice şi unele pe care nu le pot denumi până ce nu mai este un obiect solid în mâinile mele, ci ceva mai asemănător unei creaturi care se mişcă, prinde viaţă în ramificaţiile de lumină şi de putere care mi se înlănţuiesc printre degete. Arde, dar de-abia dacă mai simt durerea, căci mi se strecoară prin piele *în mine*, căldura revărsându-se în carnea mea şi lumina strălucindu-mi prin piele. Puterea. Mai mult decât am simţit vreodată, puterea lui Caro şi a mea mă inundă, încolăcindu-se amândouă pentru a da naştere la ceva mai mult.

Icnesc. Atât de multă putere curge prin mine. E uşor, aproape un fleac ca să vindec rana din pieptul lui Caro – coastele, muşchii şi pielea se îmbină între ele fără niciun semn că ar fi ceva dedesubt. Apoi, sângele din jurul nostru dispare până ce nu rămâne nicio urmă de roşu în cameră, doar negru şi argintiu. Mâinile îmi tremură de putere, nu de slăbiciune, în timp ce o întorc pe Caro înapoi, pe o parte, de parcă ceva mai puternic decât mine a rămas captiv în interior şi se zvârcoleşte să scape.

Când dau drumul strânsorii mele asupra firelor de timp, umerii ei încep să se ridice şi să îi coboare ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, cu toate că pare un pic mai palidă.

Acum, trebuie să confecţionez o armă. Un instrument de iubire pură.

Mă uit la chipul ei şi scot din adâncurile primei amintiri pe care o am cu ea un chip din întuneric. Atunci mi-a luat mâna şi o scânteie s-a produs între palmele noastre. Pentru prima dată, puterea noastră e împărtăşită. Mi-am închis ochii, iar inima lui Caro a bătut înăuntrul meu – vizualizez amintirea în sine cum se materializează. Lordul Ever m-a învăţat ce să fac cu timpul, cu multă vreme în urmă. Îmi imaginez că o scot din minte şi o arunc în însuşi timpul, ca şi cum aş fi cules orele, zilele şi anii ca să o ajut pe Caro să le împletească în sânge.

Când îmi deschid ochii, văd un fum alb strălucitor dantelat cu fulgere. Ridic cuţitul şi îl răsucesc, amintirea adunându-se în jurul lamei precum pânza de păianjen. După un moment, străpunge suprafaţa metalului, radiind doar luminozitate.

Moment după moment, imagine după imagine, amintire după amintire. Extrag amintirile prieteniei noastre. Le înlănţuiesc pe toate de pumnal, care străluceşte, încărcat cu ele.

Adaug şi amintirile lui Caro – cele despre tatăl ei. O pâclă luminoasă se ridică dintre sprâncenele ei inerte şi se alătură amintirilor mele din pumnal. Nişte imagini îmi străfulgeră mintea şi nu ştiu dacă văd amintirile lui Caro sau pe ale mele; mintea mea se agăţă cu disperare de lucrurile preţioase în vreme ce le fur.

Într-un final, când revin în mintea mea, nu văd acolo decât umbre, imagini fragmentate pe care le simt, dar pe care nu le înţeleg.

Şi când mă uit la Caro, nu simt nimic. Ştiu că ea e tovarăşa mea, că am petrecut mulţi ani aici, consolându-ne una pe cealaltă. Dar îmi amintesc şi de tatăl ei – care a devenit un răpitor –, de lăcomia lui, şi îmi dau seama că trebuie să fiu îndeajuns de puternică

ca să-l opresc să nu mai consume vieţile tuturor din Sempera.

— Dragoste pură, şoptesc eu, strângând pumnalul în mână.

Lordul Ever e treaz când intru în camera lui, e îmbrăcat complet şi se plimbă în jurul mesei de lucru, o versiune în miniatură a marelui laborator de la subsol. Bucăţi de fier-sânge luminos strălucesc pe podea, în jurul lui.

— Antonia.

Priveşte surprins, cu ochi luminoşi, febrili.

— Ce faci trează?

Se îndepărtează de masă, deschizându-şi braţele şi scoţând la iveală un pumn plin cu bijuterii brute.

— Uite… timp de la copii. Cine ştie ce proprietăţi poate conţine?

Ochii îi strălucesc, plini de planuri şi avariţie.

Mă apropii de el, ţinând cuţitul la spate – am gura uscată şi inima grea. Nu am renunţat la amintirile pe care le aveam despre el, aşa cum am făcut cu cele despre Caro, sau nu la toate. Îmi amintesc cum şi-a trimis prevestitorii să anunţe prin Sempera că pot trăi pe veşnicie, doar dacă îi vizitează domeniul şi îşi dau o parte mică din sângele lor. Îmi amintesc de corpurile de pe podeaua din holul principal, golite de sânge şi de timp, în timp ce Ever stătea în mijlocul lor, cu un pocal în mână şi cu capul înclinat pe spate, exaltat, iar secole întregi se revărsau în el.

Se uită ciudat la mine acum, cu capul înclinat.

— Antonia?

Puterea lui Caro şi propria hotărâre îmi străbat întreg trupul. Pumnalul îmi ghidează mâna.

Va secătui pe toată lumea până la epuizare, astfel

încât noi trei să trăim veşnic.

Nu pot permite ca asta să se întâmple.

Îmi ridic cuţitul şi îl duc la gâtul lui. Lama scoate un şuierat când taie, iar lordul Ever îmi pică mort la picioare.

Caro mă găseşte în hol, împleticindu-mă în drum spre cameră – sunt plină de sângele tatălui ei, ţin cuţitul lejer în mână. Ne oprim şi ne holbăm una la cealaltă, iar o frică teribilă mă cuprinde, privirea ei mă izbeşte. O furie teribilă, arzătoare.

— Ce ai făcut, Antonia? şopteşte ea.

Ştiu că poate vedea trupul lipsit de viaţă al lui Ever prin coridorul din spatele meu şi cuţitul din mâna mea. Agonia îi umple ochii, dar când deschide gura, se aude doar linişte, o linişte confuză şi strangulată. Desprinzându-şi privirea de la trupul lui, îşi ţine căuş o mână aproape de piept, de parcă ar încerca să prindă ceva ce i se varsă de acolo.

— Ce mi-ai făcut?

Ochii mă ard. Pieptul pare că mi se despică în două – din cauza durerii, a magiei sau a inimii Vrăjitoarei.

— Ai vrut să-mi iei puterea.

Vocea îi tremură de o furie greu de stăpânit.

— Ai *luat-o.* Cum ai putut?

Îşi întinde braţele în faţă, ca şi cum ar vrea să mă atace cu magie, dar nu se întâmplă nimic, cu excepţia unei învolburări în aer. Scoate un şuierat.

Chipul i se contorsionează într-o mască a urii şi se apropie de mine, cu mâinile ca nişte gheare.

Mă întorc cu spatele la ea şi fug.

33

Sar sus în picioare urlând, în turnul din castelul Everless.

Caro e în faţa mea – are pumnalul înfipt în ea, pe chip i se citeşte teroarea. Spre deosebire de momentul în care am înjunghiat-o în Shorehaven, sângele nu i se mai retrage înapoi în corp. Ochii îi strălucesc, priveşte în jos spre mine, cu duşmănie, suspiciune şi ceea ce bănuiesc că este ură. Dar nu ar putea fi altfel, dacă mă gândesc ce am făcut.

Cum am putut uita asta?

O armă din iubire pură împotriva răului absolut.

Gâfâind, realizez că am încă pumnalul în mână. Vreau să-l retrag din trupul lui Caro, dar îmi dau seama că nu mai există nicio lamă pe care s-o scot. Rubinul s-a dizolvat complet în ceea ce conţinea: momente ale prieteniei noastre, culese din minţile noastre de către Alchimist, de către *mine,* imediat după ce i-am furat inima lui Caro.

Ochii lui Caro se închid, zvârcolindu-i-se sub pleoape, ca şi cum moartea nu e mai mult decât un vis.

Lacrimile mi se preling pe chip. În prima mea viaţă, am creat o armă a dragostei ca să pot să distrug răul, ca să-l distrug pe lordul Ever. Şi acum, am folosit-o ca s-o omor pe fiica lui, pe Vrăjitoare.

— Caro.

Prietena mea, inamicul meu. Numele ei îmi scapă printre buze într-o şoaptă îndurerată. O durere ascuţită îmi traversează pieptul pentru fata care a fost, pentru prietenia noastră pierdută – prietenia pe care am legat-o de un pumnal. Fata care râde, iubeşte, trăieşte.

Caro clipeşte o dată, de două ori. Şi văd focul urii crescând şi arzând în ochii ei, împreună cu jumătatea

de viaţă pe care o mai are. Ceaţa argintie din jur se evaporă într-o şoaptă blândă de căldură. După ce se evaporă complet, Caro se apleacă în faţă.

Frica se revarsă în mine şi corpul meu preia controlul, mişcându-se de la sine ca să o prindă. Mă întind cu mâna stângă, iar ea îmi apucă braţul şi se apleacă spre mine.

Îngenunchez lângă ea. Mâna îi zboară spre piept. Feţele noastre sunt la câţiva centimetri distanţă; îndeajuns de aproape încât chiar şi printre lacrimile din ochi pot să văd emoţiile cum îi străbat chipul, precum norii mişcători.

Şoc.

Furie.

Amărăciune.

Frică.

— Tu l-ai ucis, Jules, îmi şopteşte ea. M-ai ucis şi pe mine.

Tot ce pot să fac e să încuviinţez. Ridic o mână spre faţa ei, dorind să-i şterg lacrimile pe care nu le-a plâns. Dar nu tresare. Îşi ridică mâna şi o aşază pe a mea şi pot să-i simt pielea rece. Cea mai veche tovarăşă a mea. Cea mai bună şi mai veche prietenă a mea.

— Jules, îmi şopteşte ea din nou. E atât de frumos.

Focul mi se ridică în gât.

— Ce e frumos, Caro?

Caro se uită spre pieptul meu. Transpiraţia îmi lasă o umbră pe rochie, dar altceva iese din rana pe care pumnalul ei mi-a lăsat-o deasupra inimii. O lumină. Aurie, aproape lichidă, o lumină strălucitoare precum timpul pur pe care l-am vărsat în Everless, dar mai luminoasă. Caro întinde mâna şi prinde în palmă o parte din lumină – văd cum închide palma şi răspunsul

vine deodată, într-un fior revoltător.

E inima ei, desprinsă de a mea, sigiliul de magie care a ţinut-o prizonieră acolo s-a destrămat. În sfârşit e liberă.

Corpul mi se cutremură. Nu de moartea lui Liam trebuia să mă tem, aşa cum nu trebuia nici de moartea lui Roan, nici a celor pe care Caro a încercat să îi omoare de-a lungul vieţilor mele.

De la bun început, doar moartea celei mai vechi prietene ale mele putea să-mi sfâşie inima.

De-a lungul fiecărei vieţi, faptul că am uitat de prietenia noastră mi-a menţinut inima intactă, îndepărtând-o din mintea mea la fel de uşor, ca şi cum aş fi ridicat o punguţă de monede de fier-sânge.

Cum ar putea să fie asta adevărat?

Şi cu toate astea, cum ar mai putea orice altceva să fie adevărat? Ce altceva ar putea explica douăsprezece vieţi ca aceasta, secole întregi în care inima mea a rămas întreagă, nesfâşiată?

Răspunsul este aici: aud râsul lui Caro din nou în vale; îi văd mâna cum se întinde spre mine în pădure; îmi văd inima care se deschide în faţa ei, cea mai dragă prietenă a mea, singura care m-ar putea înţelege, care m-ar putea scoate la suprafaţă şi m-ar putea ajuta să devin cine sunt.

Vederea mi se diminuează, întunericul mă învăluie rapid dinspre margini. Cel mai strălucitor lucru pe care îl pot vedea este lumina inimii ei, care se lărgeşte într-un cerc auriu în jurul nostru. Se propagă în jur iar şi iar, devenind mai subţire, dar fără să-şi piardă frumuseţea.

Privesc spre Caro în speranţa că mă priveşte şi ea, dar ochii îi sunt goi şi îmi dau seama că e prea târziu. Deja a pierit.

Epilog

Ce se întâmplă în continuare îmi vine în fragmente.

Liam mă cară în spate, mantia Inei transformându-se într-o eşarfă improvizată, în timp ce el coboară din tunelul castelului. Fiecare pas ostenit de-al său pe scară îmi provoacă durere în corp, membrele devenindu-mi grele şi reci. Ca prin ceaţă, reuşesc să văd lumina aurie care se agaţă de părul lui Liam, de genele lui, aşezându-i-se pe încheieturile degetelor când mă cară.

Sunt întinsă pe una dintre mesele de stejar din bucătăria în care am muncit atât de multe ore după ce m-am întors în Everless, un amestec de chipuri pe jumătate cunoscute, îngrijorate pluteşte deasupra mea; Lora îmi bandajează pieptul, locul de unde s-a eliberat inima lui Caro. Lumina aurie îi învăluie şi pe ei, agăţându-se de piele precum rouă, sărind de la unul la altul ca o vietate. Nimeni nu pare să observe.

Ceva se schimbă, gândesc eu.

Câteva zile mai târziu, mă aflu pe pajiştea din Everless. E vară, privesc un râu de lumină aurie care se revarsă prin porţi. Nu ştiu ce înseamnă – atunci când am vizitat un creditor de timp din Laista, acesta mi-a tăiat palma, dar a ieşit numai sânge; flăcările şi fiolele nu au produs nimic. Liam a cercetat toate seifurile din castel, dar a aflat că jumătate din fier-sângele de acolo se distrusese. Mă întreb dacă în curând întreg regatul va fi precum Elias, fără legătură de fier-sânge, în vreme ce magia se retrage din Sempera precum valurile ce se retrag de la mal. Poate că acum, când Vrăjitoarea nu mai există, iar legătura dintre ea şi mine a fost ruptă, fier-sângele va dispărea şi el.

Abia acum îi povestesc lui Liam ce s-a întâmplat în

turnul din Everless. Cum am văzut că lumina piere din ochii lui Caro, înainte ca inima să-şi poată găsi calea înapoi în pieptul ei, care o aştepta de atât de multă vreme.

Când Ina şi Elias se întorc în Everless împreună, totul capătă un sens: curajul lui, focul ei. Sora mea s-a ocupat de înmormântarea lui Caro, fiind de acord cu cerinţa mea: să nu fie îngropată în cimitirul familiei Gerling, ci într-o grădină a castelului din Everless, căci Vrăjitoarea iubea plantele ce cresc acolo, împreună cu gheaţa sfântă. Liam m-a ajutat să-i pregătesc un colţ doar pentru ea, departe de potecile pe care se plimbă nobilii. Un loc unde eu pot merge zilnic dacă vreau să stau acolo, să mă gândesc sau să plâng şi să vorbesc. E mijlocul verii acum, dar gheaţa sfântă deja îi creşte pe mormânt.

Îi povestesc ce se întâmplă în lumea din afară, tot ce nu am apucat să-i spun niciodată, atât bune, cât şi rele, despre călătoria care m-a adus înapoi la ea.

Când mă trezesc plângând pierderea prietenei mele, Liam mă trage lângă el, cuibărindu-mi corpul în corpul său, atent să nu îmi apese pe bandajele care îmi înlănţuie pieptul. În timp ce lacrimile mi se preling pe lângă nas, îmi şopteşte la ureche că totul va fi bine – desigur că va fi bine.

L-am crezut în ziua aia şi în fiecare zi de după, căci nu a mai rămas niciun secret între noi. Nici urmă de jumătăţi de adevăr sau minciuni care să ne separe.

Cu excepţia uneia.

Ina este singura persoană care ar putea înţelege. Într-o zi, recunosc totul.

Îi spun în una dintre plimbările noastre lungi pe meleagurile din Everless şi prin grădini, apoi în afara

domeniului până la Laista, prin pădurile şi câmpiile de mai departe. De obicei mai mult ascult decât vorbesc în timpul acestor excursii, încercând s-o ajut, Ina vorbeşte despre problemele financiare ale Semperei, de nelinişte, de schimbare. Nu îi resping aceste probleme şi nici ea nu le respinge pe ale mele.

Aşa că îi spun surorii mele adevărul pe care nu i l-am spus lui Liam – că în ziua aceea, în turn, Caro a luat în palme puţin din lumina inimii ei atunci când respiraţia i-a încetinit. Că ştiu fără niciun dubiu că a înghiţit-o şi că a murit cu un zâmbet pe buze. Că astfel mi-a amintit cum, într-o altă viaţă, eu i-am înghiţit inima-piatră.

Că există modalităţi prin care putem sfida moartea, modalităţi de a ne întoarce.

Modalităţi pentru ea, pentru mine şi doar pentru noi. Pentru că noi suntem diferite.

Sau, cel puţin, eram.

Ceva din mine – acea parte căreia nu îi mai este frică să spere – îmi şopteşte să am răbdare şi voi vedea. Într-o zi, e posibil să pot vorbi din nou cu cea mai veche prietenă a mea, iar totul va fi diferit.

Într-o bună zi nu mai are greutatea pe care a avut-o odată, când în fiecare zi se dădea o luptă, fiecare zi era câştigată cu greu. Viaţa mea se aşterne înainte precum razele soarelui pe apă. *Eu* mă vindec. În siguranţă, în linişte, cu Liam şi cu Ina alături de mine – nu privesc înainte cu frică, ci cu speranţă. Am un viitor. Nu e infinit, dar este destul.

Mulţumiri

Cartea asta îşi datorează existenţa unei oştiri întregi de oameni a căror dragoste, muncă şi implicare

marchează invizibil fiecare dintre paginile ei. Le sunt datoare cu mulţumiri imense următorilor oameni:

Echipei uimitoare de la Glasstown Entertainment, din trecut şi din prezent: lui Lauren Oliver, Rhoda Belleza, Kamilla Benko, Tara Sonin, Adam Silvera, Kat Cho, Diana Sousa şi Lexa Hillyer, care e mereu înţeleaptă şi cu o privire clară referitoare la imaginea de ansamblu; lui Emily Berge, ghidul meu neînfricat prin lumea sălbatică a social media; şi cel mai mult, lui Alexa Wejko. Alexa, cu riscul de a mă repeta precum un moară stricată, cartea asta ar trebui să conţină şi numele tău. Eşti cea mai tare!

Mulţumiri genialei şi mult suferindei Erica Sussman, ale cărei notiţe de pe margine, încurajări şi suspine m-au ajutat să trec prin cele mai grele blocaje; superstarurilor din publicitate Olivia Russo, Sabrina Abballe şi Ebony LaDelle, pentru că au investit atât de multă dragoste în aceste cărţi; întregii echipe de la HarperTeen, care au muncit ca să o prezinte pe Jules & co. tuturor, peste tot în lume.

Echipei mele neobosite de la InkWell Management: lui Stephen, Lyndsey şi Claire pentru că au adus *Everless* şi *Evermore* la cunoştinţa întregii lumii – sunt uimită când mă gândesc la toate locurile în care a ajuns această poveste!

Oamenilor minunaţi de la Orchard Books: Jess Tarrant, Stephanie Allen, Naomi Berwin şi Nicola Goode; celor de la Blossom Books: Myrthe Spiteri şi Lotte Dijkstra; şi tuturor editorilor din toată lumea pe care nu am avut încă privilegiul să-i întâlnesc, dar cu care sper să mă văd într-o bună zi!

Mulţumiri lui Jenna Stempel-Lobell şi lui Billelis pentru două coperte incredibile.

Primilor mei cititori beta: Korinne S., Kaitie C.,

Katelyn G. şi Megan M., ale căror intuiţie şi încurajări m-au ajutat să modelez *Evermore.* Sper să ne întâlnim faţă în faţă într-o bună zi!

Tututor prietenilor mei scriitori: Patrice, Laura, Sarah, Kit, Mark, Jeffrey, Jeremy, Cristina, Arvin, Kheryn, Lauren, Emily şi multor altora. Sunt fascinată de fiecare dintre voi în fiecare zi, de prietenia voastră şi de sprijinul oferit, care contează enorm pentru mine.

Familiei mele: mamei, lui tata, lui Rachel, Ben şi Hannah, primii şi cei mai îndrăgiţi fani ai mei. Şi lui Henry – ştiai că eşti preferatul meu?

Şi cel mai mult, ţie, cititorule. Tu eşti cel care transformă totul în realitate.

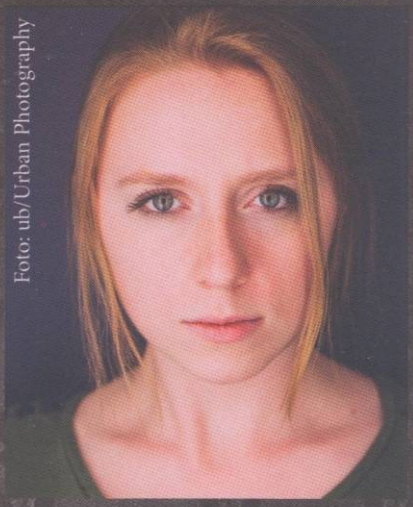

Foto: ub/Urban Photography

SARA HOLLAND
a crescut în Minnesota,
dar și în nenumărate lumi ficționale
din cărțile ei preferate.
A absolvit Wesleyan University,
apoi a lucrat la o ceainărie
și la un cabinet de stomatologie,
după care a plecat la New York
ca să intre în lumea publishing-ului.
În prezent explorează librăriile
din oraș și descoperă noi moduri
de a se bucura de cofeină.
Evermore (2018), volumul în care
continuă povestea din *Everless*,
volumul de debut,
este cea de-a doua carte a sa.
În prezent lucrează
la seria *Havenfall* (2020).

Vizitați-o online la
www.sarahollandwrites.com.

Ilustrația copertei: © 2019 by Billelis
Coperta: Jenna Stempel-Lobell

SARA HOLLAND

EVERMORE

Ce faci când trebuie să te confrunți cu cea mai veche prietenă
și, totodată, cea mai mare inamică a ta?

Jules Ember a crescut cu legende despre Alchimistul cel Rău,
Vrăjitoarea cea Bună și străvechea lor magie.
Dar adevărul e departe de legendă: ea însăși e Alchimistul,
iar Caro – cea care i-a asasinat pe Regină și pe Roan,
prima iubire a lui Jules – este Vrăjitoarea.

Tot regatul, însă, crede că Jules a comis crimele,
așa că toți sunt pe urmele ei. Caro caută și ea răzbunare,
pentru că Jules i-a frânt inima cu mult timp în urmă.

Va reuși Jules să pună cap la cap mai multe vieți trecute,
ca să-i salveze pe cei dragi?

„Lumea plină de farmec a lui Holland ascunde un curent întunecat,
sub stratul de frumusețe și de rafinament, are răsturnări de situație
cu adevărat surprinzătoare. Povestea spusă la persoana I
de protagonista Jules dezvăluie o tânără inteligentă, puternică,
decisă să împace trecutul cu un viitor incert."
Publishers Weekly

NEMIRA

radio 7 SEVEN | 103.4 fm

e-BOOK DISPONIBIL
NEMIRA.RO

ISBN 978-606-43-0937-2
9 786064 309372